

เสน่ห์อันอัน

ผู้เขียน ภัทราริปป

จัดทำ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

จำนวน ๕๕๐ หน้า

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้ลอกเลียน ทำซ้ำ ตัดแปลง แก้ไข
ส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมด ผู้ใดกระทำอย่างใด
อย่างหนึ่ง ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์
เท่านั้น มิฉะนั้น ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ขอ
ดำเนินคดีให้ถึงที่สุด

ออกแบบปก : ภารีณา เมธาราธิป

ออกแบบรูปเล่ม : ภารีณา เมธาราธิป

จัดรูปเล่ม/ พิสูจน์อักษร : ภารีณา เมธาราธิป

ติดต่อ : pareena9@hotmail.com

Facebook : www.facebook.com/PatratipTheWriter

คำนำ

นิยายเรื่อง **เสน่ห์จันทน์** เป็นนิยายพีเรียด ดำเนินเรื่องตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๖๐ โดยมีตัวเอกเป็นผู้หญิงที่ต้องฝ่าฟันปัญหาอุปสรรคมากมาย ดำเนินเรื่องราวจากรุ่นแม่สู่รุ่นลูกและต่อไปยังรุ่นหลาน อิงประวัติศาสตร์จริงตามเวลาในเนื้อเรื่อง โดยตัวละครทุกตัวถูกแต่งขึ้น ไม่มีอยู่จริงแต่ประการใด

นิยายเรื่องนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจาก เรื่องเล่าจากแม่ของผู้เขียน แม่ของผู้เขียนมักเล่าถึงต้นตระกูลชาวจีนไหหลำของพวกเราในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งผู้เขียนได้นำมาลงในรายละเอียด เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงบ้าง และเสริมแต่งบ้าง ผสมผสานให้เรื่องราวสนุกสนานมากขึ้น

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณผู้อ่านทุกท่าน ที่ติดตามนิยายของ ภัทรธิป กันมาโดยตลอด หวังว่านิยายเรื่องนี้ จะทำให้ผู้อ่านสนุกสนานเพลิดเพลิน และดื่มด่ำไปกับบรรยากาศสมัยก่อนอันสวยงามน่าชื่นชมของประเทศไทย

ด้วยรัก

ภัทรธิป

บทนำ

ต้นฤดูฝน กลางเดือนพฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

หญิงสาวอายุเพียง ๑๖ ปี รูปร่างเล็กผอมแห้งแทบเหลือแต่กระดูก ยืนเบียดเสียดกับผู้ร่วมเดินทางบนเรือสำเภานับร้อยชีวิต หลายคนเจ็บป่วย หลายคนเสียชีวิต เดินทางไปไม่ถึงจุดหมายปลายทาง ดวงตากลมชั้นเดียวเหมือนชาติกำเนิดของผืนแผ่นดินสุดลึบตา ท่ามกลางท้องทะเลกว้างใหญ่ เห็นเพียงน้ำกับฟ้าเป็นเวลาหลายสัปดาห์ ในที่สุดการเดินทางแสนยาวนานก็ลึบสิ้นลง

น้ำตาของเธอไหลอาบแก้ม เสมือนเม็ดฝนที่ตกโปรยปรายลงมาภายนอก คลื่นลมแรง ทำให้เธอคลื่นไส้หนักอีกครั้ง

กลิ่นอาเจียนของคนอื่นอบอวนคละคลุ้ง นำให้เธอปวดหัว ท้องไส้ปั่นป่วน จนขย้อ่นข้าวต้มใส่เกลือที่เพิ่งกินไปออกมาใหม่

“พายุหนัก พวกเราคงต้องขึ้นฝั่งที่นั่นก่อน”

หญิงสาวทรุดตัวลงกับพื้น เมื่อได้ยินคำประกาศของกะลาสีเรือ ที่นี้ยังไม่ใช่จุดหมายปลายทางของเธอ แต่จำเป็นต้องเปลี่ยนเส้นทาง หยุดแวะพักขึ้นฝั่ง เพราะคลื่นลมแรงเกินไปที่จะเดินเรือต่อ แปลว่าการเดินทางของเธอต้องยาวนานขึ้นกว่าเดิม

เรือสำเภาแล่นเข้ามาในแม่น้ำสายใหญ่ สองฝั่งเต็มไปด้วยบ้านเรือนแปลกตา แตกต่างจากเกาะไหหลำที่เธอจากมา

เธอเบียดเสียดผู้คนลงจากเรือ สะกิดคนข้างกาย สอบถามถึงสถานที่ซึ่งเต็มไปด้วยชาวจีน แต่พวกเขาพูดภาษาที่ต่างออกไป

“ที่นี่คือ ท่าเรือเมลจิ้น แถวนี้นี้มีแต่ชาวจีนที่มาจากฮั่วเถา พวกเขาคือพวกภาษาแต้จิ๋ว” กะลาสีเรืออาสาตอบให้แทน

หญิงสาวมองไปยังอาคารบ้านไม้โดยรอบ มีตรอกซอกซอย ร้านค้าแน่นขนัด คับคั่งไปด้วยผู้คนเชื้อสายจีน ผิวขาว สวมใส่เสื้อผ้าเหมือนกับเธอ นุ่งกางเกงขาก๊วย สวมเสื้อคอจีนติดกระดุมปิดถึงคอ ผู้ชายหลายคนยังไว้หางเปียยาว รวากับว่าเธออยู่ในมณฑลไหหลำเหมือนเคย

ผู้โดยสารที่ลงจากเรือต่างวิ่งไปหลบภายในศาลาริมฝั่ง สายฝนโปรยปราย พัวร้องฝ่าผ่นดังไปทั่ว ลมแรง ละอองฝนทำให้พวกเขาเปียกไปทั่ว แต่พวกเขาถูกสั่งให้รออยู่ในศาลา ไม่ให้ไปไหน เพราะต้องมีเจ้าหน้าที่ตรวจเข้าเมือง และเรียกเก็บค่าธรรมเนียม หากออกไปจากบริเวณนี้

ชายแก่กะลาสีเรือหันมาคุยกับเธอต่อ “ขึ้นเรือมาคนเดียว หรือ พ่อแม่พี่น้องเล่า”

“ฉันมาคนเดียวค่ะ” เธอก็มั่นใจตอบ

ชายมีอายุอีกคนเดินมาสมทบ เขาพูดภาษาไหนก็ได้บ้าง “เหตุใดถึงขึ้นเรือมาสยามคนเดียวเล่า ตามมาอยู่กับญาติ หรือ”

เด็กสาววัย ๑๔ ปี ที่ลงเรือมาด้วยกันแทรกอธิบายแทน “พี่สาวคนนี้มาตามหาผัว เขาเขียนแผนที่ส่งมาให้แล้ว”

“มาตามหาผัวคนเดียว ไม่มีลูกมาด้วยรี”

“ฉันยังไม่มีลูกค่ะ”

เหล่าคนใจดี ชักชวนให้เธอและคนที่ลงเรือมาพร้อมกัน เข้าไปหลบฝนในโรงสีข้าวใกล้ ๆ เมื่อเห็นพวกเขาเริ่มสั่นด้วยความหนาวเหน็บของหยาดฝนและลมแรง

“ผัวอยู่ที่ไหน ทำงานอะไรในสยามเล่า” ชายแก่เชื้อสายจีนไหนล่าอีกคน ยื่นถ้วยชาร้อนให้แก่เธอ

หญิงสาวรับมาดื่ม ท่ามกลางอากาศเย็นชมกมัว ชา
ร้อนจัดรสขมช่วยให้เธอรู้สึกดีขึ้นมาก “ผัวหนูรับจ้างตัดไม้อยู่ที่สุ
ราษฎร์ ฯ จ๊ะ”

“สุราษฎร์ธานีเชียรวรี” ชายแก่เลิกคิ้ว

กะลาสีเรือพยักหน้าตอบแทน “เรือของเราเดินทางลงใต้
แวะประจวบคีรีขันธ์ สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช ลงไปยังหัว
เมืองปักษ์ใต้ สงขลาโน้น”

ชายแก่พยักหน้าหงึกหงัก พลันหันไปถามคนอื่น ๆ ที่ลง
เรือมาพร้อมกันกับเธอ ทุกคนพูดคุยกันขำเวลา แต่ฝนไม่มีที่ท่า
จะหยุด ลมแรงทำให้เธอรู้สึกหนาวจนปวดท้องปัสสาวะขึ้นมา

“แถวนี้มีส้วมไหมจ๊ะ”

“ตามลงมาซี” ชายแก่คนหนึ่งอาสาแนวทาง ทว่าเธอรู้สึก
กลัวขึ้นมาเสียอย่างนั้น ไม่กล้าไปไหนเพียงลำพัง จึงชักชวนเด็ก
สาววัย ๑๔ ปี ที่รู้จักกันบนเรือ ไปด้วยกัน

ทั้งสองเดินตามชายแก่ไปตามตรอก อาศัยขายคาร้านค้า
แถวนั้นหลบสายฝน เมื่อถึงยังด้านหลังของร้านค้า กลับมีชาย
ฉกรรจ์จำนวนหนึ่งเข้ามาจับตัวเธอและเด็กหญิงที่มาด้วยกัน มัด
เชือกมือและเท้า นำผ้ากระสอบคลุมศีรษะ แบกพวกเธอขึ้นรถม้า
ออกไปไกล

หญิงสาวกรีดร้องดังไม่ต่างจากเด็กหญิงข้างกาย พวกผู้ชายที่ลักพาตัวพวกเธอมาไม่พูดภาษาเดียวกับเธอ เธอไม่รู้ว่าพวกเขาจะพาพวกเธอไปที่ไหน แต่คงไม่ใช่สถานที่ดีแน่

พวกเธอกลัวจนตัวสั่น น้ำตาไหลพราก เมื่อการเดินทางบนรถม้าสิ้นสุดลง พวกเธอถูกนำตัวลง เดินด้วยเท้าต่อไปยังห้องแถวแห่งหนึ่ง

กระสอบที่คลุมศีรษะหลุดออกไปในที่สุด เผยสภาพภายในห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ล้อมรอบไปด้วยผู้ชายมากมาย มีผู้หญิงอายุมากสองคนจับจ้องเธอไม่วางตา

พวกเขาพูดคุยกันด้วยภาษาที่เธอฟังไม่รู้เรื่อง แต่เธอและเด็กหญิงที่มาด้วยกัน ต่างขอความช่วยเหลือเป็นภาษาไหน่ล่า ทว่าไม่มีใครตอบเธอ ผู้หญิงคนหนึ่งขึ้นเสียงใส่ผู้ชายพวกนั้น ไล่ให้พวกเธอนำตัวเธอทั้งสองออกไป

พวกเธอถูกคลุมกระสอบ จับขึ้นรถม้า เดินทางต่อไปยังที่แห่งใหม่ จนในที่สุด ก็พบกับคนที่สามารถสื่อสารกับเธอทั้งสองได้

“ชื่ออะไรกันบ้าง” ผู้หญิงอายุราวห้าสิบปี แต่งหน้าจัดจ้าน ทาปากสีแดง ประแป้งขาว พินิจมองเธอทั้งสองหัวจรดเท้า

เด็กหญิงข้างกายตอบก่อนด้วยเสียงสั่น “หนูชื่อ บ่วย”

“แล้วหล่อนเล่า” หญิงคนนั้นยกมือขึ้นเชยคางเธอ พินิจพิเคราะห์ใบหน้าवलอย่างละเอียดแทบทุกรูขุมขน

“กิมไล้จ๊ะ”

“อายุเท่าไรแล้ว”

“๑๖ ปีจ๊ะ”

หญิงคนนั้นพยักหน้า ยิ้มกว้าง หันไปหาเด็กหญิงที่ชื่อ บ่วย “แล้วเอ็งอายุเท่าไร ทำไมถึงยังดูเด็กนัก”

“๑๔ จ๊ะ”

หญิงคนนั้นหันไปจ่ายเงินจำนวนหนึ่งให้พวกผู้ชาย พวกเขานำตัวเด็กหญิงที่ชื่อ บ่วย กลับไปด้วย ทั้งกิมไล้เอาไว้เพียงลำพัง

ถึงกิมไล้จะไม่เคยได้เรียนหนังสือ แต่ก็ฉลาดพอที่จะรู้ว่า เธอถูกขายให้กับผู้หญิงคนนี้ เพียงแต่ไม่รู้ว่ เธอจะต้องทำงานอะไรตอบแทนเท่านั้นเอง

“ฉันทชื่อเหม่ย” หญิงสูงวัยแนะนำตัว “กิมไล้มีลูกมีผัวหรือยัง”

“มีผัว แต่ยังไม่ีลูกจ๊ะ” เธอสะอึกสะอื้นอย่างหวาดกลัว ผู้หญิงสามคนเปิดประตูเข้ามาในห้อง ต่างจ้องมองเธอเป็นตาเดียว

“เด็กใหม่หรือคะคุณแม่ งามนัก” หญิงสาวพวกนั้นถามอย่างตื่นเต้น

“ใช่ เพิ่งลงเรือมา” หญิงในวัยห้าสิบตอบ “ใบหน้านางม
จิ้มลิ้มพริ้มเพรา อายุแค่ ๑๖ เสียแต่เคยมีผัวแล้ว”

“ที่นี่ที่ไหนหรือจ๊ะ” กิมไล่ไม่วางใจ เมื่อเห็นหญิงสาวพวก
นั้นสวมเพียงชุดชั้นในทำจากผ้าแพร ปิดคลุมหน้าอก สวม
กางเกงขายาวสีชูดาด

“ที่นี่คือ โรงน้ำชาบุหลันคณิกา หรือโรงน้ำชาคุณแม่
เหม่ย” ผู้หญิงสวยคนหนึ่งตอบ

“โรงน้ำชา...” กิมไล่ไม่แน่ใจว่าโรงน้ำชานี้ ขายแต่น้ำชา
หรือไม่

“พวกแกดูแลกิมไล่ให้ดีก็แล้วกัน ฉันจะออกไปข้างนอก
ประเดี๋ยวประด๋าวก็ถึงเวลาจ่ายค่าภาษีอีกแล้ว” เหม่ยเดินออกไป
จากห้อง ปล่อยให้ผู้หญิงสาวสวยทั้งสามพากิมไล่ออกจากห้อง
แคบแห่งนี้

กิมไล่อ้าปากค้าง เมื่อพบว่าตัวเองอยู่ในอาคารสามชั้น
แห่งนี้ เป็นตึกอิฐผสมไม้ กว้างขวาง โอ่อ่า ชั้นล่างเต็มไปด้วย
โต๊ะเก้าอี้มากมายนับสิบ ๆ ตัว

“หล่อนโชคดีนัก ที่คุณแม่เหม่ยซื้อตัวไว้ เพราะที่นี่คือ โรง
นครโสเภณีที่ดีที่สุดในตรอกวาณิช”

กิมไล่น้ำตาร่วง พอคาดได้ว่า ที่นี่คือช่องโศกเถณี เธอมองไปยังประตูที่ปิดอยู่ มีผู้ชายร่างใหญ่จำนวนนับสิบคนนั่งเฝ้า พวกเขาคงไม่ปล่อยให้เธอหนีไปง่าย ๆ แน่

“อย่าคิดหนีเสียวนาแม่กิมได้ เพราะอย่างไรก็คงหนีไม่พ้น ซ้ำยังอาจถูกซ้อมถึงตาย” ผู้หญิงคนหนึ่งแนะนำเมื่อเห็นเธอ มองไปยังประตูทางออก “อยู่ที่นี่สุขสบาย คุณแม่เหมยใจดี รักพวกเราเหมือนลูกแท้ ๆ”

กิมไล้ถูกดันหลัง พาขึ้นบันไดไปยังชั้นบน ซึ่งถูกแบ่งเป็นห้องหับนับสิบห้อง ห้องของเธอ คือห้องที่อยู่ริมสุดของชั้นสาม

ห้องสี่เหลี่ยมขนาดเล็ก มีเตียงนอนหนึ่งหลัง ตู้ไม้สำหรับใส่เสื้อผ้า โต๊ะเก้าอี้ และกระจกกตั้งหนึ่งบาน กระโถน และถังไม้ขนาดใหญ่

“ปกติพวกเราจะลงไปอาบน้ำด้านหลัง มีบ่อน้ำ แต่ถ้ามีลูกค้า ก็ต้องตักน้ำขึ้นมาเตรียมไว้ในอ่าง”

น้ำตาของกิมไล้ไหลอาบแก้ม เธอร้องไห้จนตัวโยน เห็นชะตากรรมที่จะเกิดขึ้นกับเธอในอนาคต

“ฉันทชื่อ เจ็ก อยู่ที่นี่มาสิบปีแล้ว” ผู้หญิงคนหนึ่งนั่งลงข้างเธอ “อย่าเสียใจไปเลย คิดว่าโชคดีแล้วที่ไม่ถูกส่งไปขายยังตรอกถั่วดอก ที่นั่นเป็นโรงน้ำชาชั้นสอง ไม่สุขสบายเท่าที่นี่ดอก”

กิมได้ยังคงร้องไห้ไม่หยุด ไม่ว่าอย่างไร เธอก็ถูกขายให้
ช่อง ต้องขายตัวในที่สุดอยู่ดี

“รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเถิด ประเดี๋ยวจะป่วยเป็นไข้เอา” เจ็ก
ตบ่าของเธอเบา ๆ ก่อนจะจากไปพร้อมกับคนอื่น

หญิงสาวอายุน้อยอยากปล่อยให้ตัวเองป่วยตายไป
เสียเลย เธอมองออกไปนอกหน้าต่าง ตรอกแคบเบื้องล่างในยาม
ฝนตกเจียบสัด ปราศจากผู้คน บ้านเรือนเรียงรายแน่นขนัด เห็น
หลังคาแทบซ้อนกันทุกหลัง

เธอเดินทางข้ามน้ำ ข้ามทะเลมายังบ้านเมืองที่ไม่รู้จัก
เพื่อตามมาอยู่กับสามี เขาเดินทางมาก่อนหลายปี เพื่อหาที่ทาง
ทำมาหากิน ส่งเงินกลับมามากมาย ทั้งยังเขียนจดหมายบอกเล่า
ถึงความเป็นอยู่ที่สุขสบายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

กิมได้นึกถึงอดีตที่ผ่านมา เธอเป็นเด็กกำพร้าในหมู่บ้าน
แห่งหนึ่ง ทางตอนใต้ของเกาะไหหลำ ถูกเจ้าของร้านขายขนม
รับไปเลี้ยง เมื่ออายุครบ ๑๔ ปี ถูกคลุมถุงชน ให้แต่งงานกับลูก
ชายร้านขายของชำในหมู่บ้าน เขาชื่ออ๋อง อายุมากกว่าเธอสิบปี
ถึงจะไม่ใช่คนหล่อเหลา แต่รูปร่างดี สูงใหญ่กำยำ เขาเป็นคน
ขยันขันแข็ง รับจ้างทำงานทุกอย่างในหมู่บ้าน ตั้งแต่ทำไร่ทำสวน
จนไปถึงซ่อมแซมข้าวของต่าง ๆ ถึงครอบครัวของเขาจะไม่ร่ำรวย
แต่พวกเขาก็เลี้ยงดูเธออย่างดี ให้เธอกินอิ่มนอนหลับทุกวัน

แต่งงานได้เพียงไม่กี่เดือน เขาก็ขึ้นเรือไปกับผู้ชายในหมู่บ้านที่แนะนำกันมา ให้ลองไปหางานทำที่สยามประเทศ เขาส่งจดหมายกลับมาหลายฉบับ พร้อมเงินทองมากมายให้พ่อแม่ของเขา เธอต้องว่าจ้างคนแฉนั้นอ่านจดหมายให้ฟัง เขาบอกว่าทำงานอยู่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี รับจ้างตัดไม้ ได้เงินดี อากาศที่นั่นไม่หนาวเหมือนเกาะไหหลำ ร้อนและฝนตกตลอดปี มีอาหารการกินสมบูรณ์ จนฉบับสุดท้าย เขาชักชวนให้พ่อแม่ และเธอนั่งเรือตามไปอยู่กับเขาที่นั่น

พ่อแม่สามีสั่งให้เธอเก็บของขึ้นเรือไปกับคนในหมู่บ้านก่อน หากอยู่ที่โน่นไหว พวกเขาค่อยตามมาทีหลัง หญิงสาวทนหนาวบนเรือนหลายสัปดาห์ แต่กลับไปไม่ถึงจุดหมายปลายทาง อีกทั้งจดหมายและที่อยู่ซึ่งสามีเขียนไว้ให้ยังอยู่ในกระเป๋ เธอทิ้งไว้ในโรงสีใกล้ท่าเรือเมลจีน ในตอนนี้เธอมีแค่ตัวเปล่า สื่อสารกับใครไม่รู้เรื่อง ทั้งยังติดอยู่ในโรงน้ำชา ซึ่งยังไม่รู้ว่าอนาคตจะต้องฉิบหาย กลายเป็นหญิงชู้วันใด

เสียงปึงปึงดังขึ้นภายในห้อง กิมได้พยายามลื้มตามองคนที่เข้ามา ผู้หญิงคนนั้นโหวกเหวกโวยวายเป็นภาษาที่เธอไม่เข้าใจ

เธอรู้สึกปวดหัวอย่างหนัก หนาวร้อนอย่างไรบอกไม่ถูก อีกทั้งยังง่วงหวายหาวนอน ลื้มตาแทบไม่ขึ้น เธอยังคงสวมเสื้อผ้าเปียกชิ้น ไม่คิดเปลี่ยนไปสวมใส่ชุดสีจัดจ้านพวกนั้น

ผู้หญิงคนนั้นเข้ามาจับตัวเธอ ก่อนจะพูดบ่นเป็นภาษาที่เธอไม่เข้าใจ แล้วออกไปจากห้อง

กิมได้หลับต่อนานกว่าจะรู้ตัวอีกที ก็พบว่ามิไครอบางคนกำลังจับข้อมือของเธออยู่

“ฟื้นแล้วหรือ” เหม่ย เจ้าของโรงน้ำชาถามจากปลายเตียง

กิมไต้ยังปวดศีรษะอยู่มาก เต้นตบ ๆ รวากับจะระเบิด
ผิวของเธอร้อนผ่าว แต่รู้สึกหนาวสัน เธอแทบไม่มีสติเหลืออยู่

“หล่อนเป็นไข้หนัก คงต้องกินยาหลายหม้อ ประเดี๋ยวฉัน
จะจัดยาให้ เอาไปต้มให้กินทุกสามชั่วโมง สักสามวันน่าจะดีขึ้น”

กิมไต้หันไปตามเสียงนุ่มของชายวัยกลางคน เขากำลัง
จับข้อมือของเธอ ผู้ชายร่างสันทัด ผิวขาว ดวงตาเล็กเรียว พูด
ภาษาเดียวกัน คงเป็นชาวไหหลำเหมือนกัน

“ขอบคุณเจ้าคะซินแส” เหม่ยมองมายังหญิงสาวที่ป่วย
หนัก “เฮ้อ...เพิ่งลงเรือมาจากเกาะไหหลำ ยังไม่ได้ทำงานก็กลับ
ป่วยเสียก่อน”

หมอแมะพยักหน้า ปรายตามองหญิงสาวไข้ขึ้น หน้าแดง
คงนั่งสังเวชหญิงสาวอาภัพ

กิมไต้หลับ ๆ ตื่น ๆ ถูกบังคับดื่มยาผสมไปเสียหลาย
หม้อ รู้ตัวอีกทีเวลาคงผ่านไปเป็นวัน แต่อากาศภายนอกยังมีด
ครึ้ม ฝนตกโปรยปรายเช่นเคย

เธอยังรู้สึกมึนงง หนักศีรษะอยู่บ้าง แต่อาการปวดหัว
หนาวสันหายไปแล้ว หมอแมะคนเดิมกลับเข้ามาพร้อมกระเป๋
ยา

“รู้สึกอย่างไรบ้าง”

หญิงสาวพยายามลุกขึ้นนั่ง หมอแม่จึงเข้ามาช่วย
ประคอง

“ดีขึ้นแล้วจ๊ะ”

“ดีแล้ว คุณหมอยกยวมาก กลัวหล่อนจะป่วยหนัก”

กิมได้เบิกตาโต สติกลับมาทันที “ช่วยฉันด้วย ฉันไม่
อยากขายตัว”

คุณหมอจ้องตาของเธอที่บวมซ้ำ เธอกำลังร้องไห้อีกครั้ง
แต่เขากลับส่ายหน้าปฏิเสธ “ฉันคงช่วยอะไรไม่ได้”

กิมได้ร้องไห้หนักกว่าเดิม เธอลุกออกจากเตียง ลงไป
คุกเข่ากับพื้น ต่อหน้าหมอแม่ “ช่วยฉันด้วย ได้โปรดช่วยฉัน
ด้วย”

คุณหมอก็มองขีดเขียนบางอย่างลงในเศษกระดาษ
“ประเดี๋ยวฉันจะสั่งให้ลดยาหม้อ กินอีกซักหม้อ สองหม้อ เข้าเย็น
ก็คงพอ แล้วหลังจากนั้นหล่อนคงต้องหยุดพักสักสองสามวัน
หากกลืนยาหมดไป คงเริ่มงานได้”

หญิงสาวล้มลงไปบนพื้นด้วยอาการหน้ามืด หมอแม่รีบ
ประคอง พยุงเธอกลับขึ้นมานอนบนเตียง

กิมได้ร้องไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด ชุบน้ำบน
หมอน ตัวสั่นตัวโยน ทว่าเขายึดเศษกระดาษใต้มือของเธอ
กระชับขังหู “ฉันเขียนข้อความเป็นภาษาไทยไว้ในกระดาษใบนี้”

เมื่อหล่อนต้องรับแขก ยืนกระดาศใบนี้ให้แขกอ่าน จงสวดมนต์ขอพร ให้เทพเจ้าคุ้มครอง ดลใจให้พวกเขาช่วยพาหล่อนออกไปจากที่นี่ให้สำเร็จก็แล้วกัน”

หญิงสาวลุกขึ้นจากเตียง ตั้งใจขอบคุณเขา ทว่าเขาริบดีนออกไป เพียงแต่ทิ้งให้เธอมีความหวังขึ้นมาจากแผ่นกระดาศในมือ ซึ่งมีข้อความบางอย่างที่เธออ่านไม่ออก หวังเพียงว่าคนที่อ่านข้อความนี้ จะเห็นใจ และช่วยเหลือเธอออกจากที่นี่ได้

เหม่ยเข้ามาในห้องพร้อมกับเจ็ก และลูกน้องผู้ชายสองคน มองสภาพอดโรยของกิมได้ ก่อนจะยกมือขึ้นปิดจมูกตัวเอง

“เหม็นไปหมด” หญิงสูงวัยแต่งหน้าจัดจ้านยกพัดขึ้นโบกไล่กลิ่นยาสมุนไพร “หล่อนผอมไป ใบหน้าซีด ใต้ตาล้ำ ข้อมือข้อเท้ามีแต่กระดูก คงต้องกินให้มากกว่านี้”

“แต่หากแต่งหน้าแต่งตัวสวย ๆ คงจะงามยิ่งกว่านางเอกจื๊วนะคะคุณแม่เหม่ย” เจ็กพูดแทรก

กิมไล้ นั่งกอดเข่าบนเตียง ไม่กล้าสบตาใคร ในขณะที่เจ็กเดินเข้ามาเปิดหน้าต่างเหนือหัวเตียงของเธอ เพื่อระบายกลิ่นยาในห้อง ทว่าบังเอิญปิดไปถูกหมอนบนเตียงหล่น

“นั่นกระดาศอะไร” เหม่ยถามเสียงเข้ม

กิมไล้ ขาววับไปทั้งตัว เธออุตส่าห์เก็บซ่อนไว้ได้หมอน

เง็กกัมลงหยิบแผ่นกระดาษยื่นให้เหม่ย ในขณะที่หัวใจ
กิมได้แทบหยุดเต้น เธอต้องถูกซ้อมปางตายเป็นแน่ หากถูกจับได้
ว่าพยายามคิดหนี

เหม่ยอ่านข้อความในกระดาษ ขมวดคิ้ว “นี่อะไร”

“อ่านไม่ออกหรือจ๊ะ” กิมได้ถามเสียงสั่น

“ฉันจะอ่านภาษาไทยออกได้อย่างไร”

“ซินแส...เขียนให้ไว้จ๊ะ เป็นรายชื่อสมุนไพร่” หญิงสาว
อ้าอึ้ง “เอาไว้ให้ฉันไปซื้อยากินเองทีหลัง”

เหม่ยมองเธออยู่นาน ก่อนจะยกไหล่ ยื่นกระดาษกลับคืน
ให้อย่างไม่ใส่ใจ

“อีกสองวันจะถึงวันสารทแล้ว พวกลื้อไปซื้อหมูเห็ดเป็ด
ไก่มาให้พร้อม อย่าลืมของไหว้อื่น ๆ ด้วย” เหม่ยส่งลูกน้อง

กิมได้หุ้ผึ้งขึ้นมาทันที “จะวันสารทแล้วหรือจ๊ะ”

“ใช่ กิมได้คงนั่งเรือมานาน ไม่รู้วันรู้คืนละซี” เหม่ยยิ้ม रि
ฝีปากฉาบลิปตักสีแดงเหยียดกว้าง

“ฉันขอทำขนมไหว้ได้ไหมจ๊ะ”

เหม่ยเลิกคิ้ว มองเด็กที่ได้มาใหม่อย่างแปลกใจ “ทำเป็น
ด้วยรี”

กิมไล่อาสาเข้าครัว ทำขนมสำหรับไหว้ในวันสารทจีน ทุกคนยืนมองเธอไม่ว่างตา เธอไม่แบ่ง นำแบ่งที่ได้มานวด กวนถั่วทำไส้ขนม เขียนใบตอง ตັบล้างซึ่งสำหรับหนึ่ง ใช้เวลานานค่อนข้างกว่าจะออกมาเป็นขนมเทียน และขนมเซ่ง จำนวนมากพอให้ทุกคนได้ชิม

เหม่ยยืม เด็กใหม่ทำขนมได้อย่างคล่องแคล่ว เมื่อชิมลิ้มรสขนมเหล่านี้ ก็ยิ่งพึงพอใจ “ทำขนมจันอับได้ไหม”

กิมไล่ขมวดคิ้ว “ขนมอะไรหรือจ๊ะ”

“ขนมแต่เหลี้ยว ชาวสยามเรียกว่า ขนมจันอับ”

หญิงสาวยิ้มกว้าง เมื่อนึกถึงขนมมงคลที่ชาวจีนมักใช้ไหว้เจ้า มีหลายชนิด ไม่ว่าจะเป็นถั่วตัด งาตัด ฟักเชื่อม ข้าวพอง ตັงเมหลดอด เธอทำได้ทั้งนั้น

วันรุ่งขึ้น กิมไล่ได้ออกจากโรงน้ำชา เห็นเดือนเห็นตะวัน เป็นครั้งแรก โชคดีที่วันนี้อากาศดี ไม่มีเมฆฝน ท้องฟ้าแจ่มใส ปลอดโปร่ง เธอเดินตามเหม่ย เจ็ก และลูกน้องผู้ชายร่างใหญ่สองคน เดินเท้าไปไม่นานก็ถึงตลาดสด

หญิงสาวร่างผอมเลือกซื้อส่วนผสมต่าง ๆ สำหรับทำขนมจันอับเพื่อไหว้วันสารทพຼ່ງนี้ เธอหิวของพะรุงพะวังเต็มตระกร้า ขากลับเดินผ่านห้างร้านขนาดใหญ่ที่เปิดทำการในช่วงสาย เหม่ย

และเง็กแหวะเข้าไปเลือกซื้อข้าวของภายใน ทั้งให้เธอยืนหน้าห้าง
ฝรั่งกับลูกน้องผู้ชายสองคน

กิมได้แหว่งหน้ามอติงฝรั่งสองคูหาที่อิฐถือปูนแบบ
ตะวันตก หลังคากระเบื้องว่าวทรงปั้นหยาสีน้ำตาลเข้มตัดกับตัว
ตึกสีไข่ไก่ มีลวดลายปูนปั้นใต้ชายคา ประตูหน้าต่างโค้งรูปเกือก
ม้า ผู้คนที่เดินเข้าออกห้างฝรั่งแต่งตัวโก้หรูเหมือนชาวตะวันตก
พวกผู้ชายสวมเสื้อกระดุมผ่าหน้า บ้างนุ่งโจงกระเบน บ้างนุ่ง
กางเกงแบบฝรั่ง ผู้หญิงสวมเสื้อมีลวดลายสีสังคางม นุ่งผ้าถุง
ครึ่งแข้ง สวมถุงน่อง รองเท้าส้นสูง ตัดผมสั้นตัดเป็นลอน
แต่งหน้าทาปากดูงดงามน่าชื่นชม

เธอก็มองมองตัวเองที่สวมเสื้อผ้าแพรแขนยาวคอกลม
นุ่งกางเกงสีล้วน สีสุน แก้วโถม มัดรวบผมยาวเส้นดำขลับอย่าง
ลวก ๆ ปล่อยใบหน้าซีดเซียวไร้เครื่องสำอาง

เหมยและเง็กเดินออกมาจากห้างฝรั่ง กิมได้จึงรีบเข้าไป
หา หวังช่วยถือถุงกระดาษมากมาย ทว่าเธอกลับชนเข้ากับชาย
คนหนึ่งที่กำลังทำออกมาจากประตูห้างร้าน จนตะกร้าหลุดมือ
ข้าวของหกกระจาย

ชายหนุ่มก้มลงช่วยเธอเก็บของ เขาพูดกับเธอด้วยภาษา
ที่ไม่คุ้นหู ทั้งยังสบตากับเธอ

ใบหน้าหล่อเหลาคมเข้มของชายหนุ่มชาวสยามทำให้เธอเหมือนถูกมนต์สะกด ดวงตามืดโต ภายใต้คิ้วหนา จมูกโด่งดั่งนกเหยี่ยว ผิวของเขาล้ำกว่าเธอ แต่ถือว่าขาวกว่าชาวบ้านทั่วไป ทั้งยังเนียนละเอียด ฟันขาวสะอาดเรียงตัวสวยดั่งไข่มุก ผิดจากฟันสีดำของชาวสยามที่เธอพบเจอในตลาด

เขาพยายามพูดคุยกับเธออีกครั้ง แต่เธอไม่รู้ภาษาของเขาจึงไม่สามารถตอบโต้ได้ เธอมองเขาหัวจรดเท้าด้วยหัวใจสั่นไหว เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีขาว ทับด้วยเสื้อกั๊กสีเทา กางเกงขายาวแบบฝรั่งสีเดียวกับเสื้อกั๊ก สวมรองเท้าหนังสีน้ำตาล บนข้อมือมีนาฬิกาสายหนัง เขาคงมีฐานะดี ไม่ใช่ชาวบ้านทั่วไป

เหมยเดินเข้ามา ส่งยิ้มหวานให้ชายหนุ่มชาวสยามพูดคุยกับเขาเป็นภาษาที่เธอไม่รู้เรื่องเลยสักนิด

เขายิ้มตอบเหมยอย่างมีมารยาท ก่อนจะยื่นขึ้นพร้อมตะกร้าในมือ ในวินาทีนั้นกิมไล้ถูกคิดได้ทัน รีบดึงเศษกระดาษซึ่งเหน็บไว้ที่ขอบกางเกง ยัดใส่มือเขาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะคว้าตะกร้ากลับมา แล้วรีบเดินไปหลบหลังเหมย

ชายผู้นั้นกำกระดาษในมือไว้แน่น มองมายังเธอ ขมวดคิ้ว แต่ก็ไม่พูดอะไร จากไปขึ้นรถคันใหญ่ที่จอดอยู่หน้าห้างร้าน มีคนเปิดประตูให้นั่งบนเบาะหลัง รถคันใหญ่สีเปลือกไข่ไก่ขับ

ออกไปบนท้องถนน หายลับไปจากสายตา ทิ้งไว้เพียงฝุ่นควันแห่งความหวัง

กิมได้หวังเพียงแต่ว่า ชายผู้นั้นจะอ่านข้อความ และเห็นใจ จนตามมาช่วยเธอยังโรงน้ำชาคุณแม่เหม่ยได้ทันเวลา

“ผู้ชายคนนั้นดูโก่เสียจริง เขาคงเป็นระดับเจ้านาย”

เจ็กพยักหน้าตามคำพูดของเหม่ย “แต่ระดับเขาคงไม่มาโรงน้ำชาคุณแม่เหม่ยหรอก คงไปค่ายใหญ่ แถวถนนทรงวาด กระมัง”

“ฮึ! เด็ก ๆ ที่โรงน้ำชาของฉันก็สวยไม่แพ้พวกค่ายใหญ่หรอก คงจะต้องฝึกให้ดัดพิณ รำพัด ร้องเพลงใหม่ ๆ กันสักหน่อยแล้วกระมัง”

กิมได้พอได้รู้ว่า ซ่องโสเภณีมีหลายระดับ ระดับโรงน้ำชาถือว่าเป็นระดับดี แต่ยังมีซ่องชั้นเลิศ ราคาแพงหูฉี่ อยู่แถวถนนทรงวาด โด่งดังในเรื่องความสวยของผู้ให้บริการ ทั้งยังพูดจาดี เอาใจเก่ง ทั้งร้อง ทั้งรำ มีความสามารถหลายด้าน คนรวยระดับสูง มักจะไปเที่ยวที่นั่น

ในขณะที่เดินกลับไปยังโรงน้ำชา เจ็กเข้ามากระซิบข้างหูหญิงสาว

“คิดทำอะไร ระวังตัวให้ดีเถิดกิมได้”

เธอซาวาปไปทั้งตัว เจ็กคงเห็นเธอยัดกระดาศใส่มือของชายผู้นั้น

“โชคดีที่คุณแม่เหมยกับอาฮวด อาฮวยไม่เห็น มิเช่นนั้นกิมได้ถูกซ้อมเจ็บหนักแน่” เจ็กขู่ “ในจดหมายนั้น มีข้อความว่าอย่างไรหรือ”

“ที่อยู่ของผัวฉันจะ...ฉันแค่อยากตามหาผัวของฉัน” กิมได้ปากสั้น โทก บ้วนน้ำเป็นตัวเพื่อเอาตัวรอด

“ล้มเลิกความคิดนั้นเสียเถิด หากผัวกิมได้รู้ ว่า กิมได้มาทำงานที่โรงน้ำชา คงไม่มารับกลับหรอก ผู้ชายที่ไหนจะรับได้ ว่าเมียตัวเองเคยเป็นผู้หญิงโคมเขี้ยว”

โชคดีที่เจ็กเชื่อ และไม่สงสัยอะไรเกี่ยวกับข้อความในกระดาศนั้นอีก แต่ผู้โทกกลับรู้สึกเหมือนมีอะไรติดในคอ กลืนไม่เข้าคายไม่ออก กับคำพูดของเจ็ก หากสามีของเธอรู้ว่า เธอถูกขายให้กับช่องโสเภณี คงนี้กรังเกียจ ไม่คิดรับเธอกลับไปเป็นเหมือนเดิมอย่างแน่นอน

กิมได้ทำขนมจันฉับ มีคนครัวช่วยกันหลายมือ แต่กว่าจะเสร็จทั้งหมดก็ตึกตื่น

เหมยพอใจอย่างมากที่เห็นขนมสำหรับไหว้วินสารถมากมาย โดยไม่ต้องเสียเงินซื้อเหมือนเมื่อก่อน

“ไปพักก่อนไป ประเดี๋ยวพุงนี้เข้าต้องตื่นมาทำขนมแข่งกับขนมเทียนเพิ่มอีก” เหม่ยสั่งให้กิมไล้ออกจากครัวได้

หญิงสาวปาดเหงื่อ เดินออกมาจากครัวด้านหลัง ได้ยินเสียงเพลงบรรเลงดัง ผู้ชายทุกว่าย ตั้งแต่หนุ่มยันแก่ผสมชาวจำนวนมากมายเต็มโรงน้ำชา พวกเขามาเที่ยวหาความสำราญกันอย่างคึกคัก แสงไฟสว่างไสวไปทั่ว ทางด้านหน้ามีโคมสีเขียวแขวนอยู่เรียงราย

เธอรีบวิ่งขึ้นบันไดไปยังชั้นสาม ตลอดทางได้ยินเสียงเล็ดลอดออกมาจากบานประตูแต่ละห้อง เสียงที่เธอไม่อยากจะยิน เสียงอันน่ากลัว เสียงที่กลัวว่าสักวันเธอจะต้องทำแบบหญิงสาวในห้องเหล่านั้ ได้แต่หวังว่า ชายคนที่เธอมอบกระดาศให้ในวันนี้ จะมาช่วยเธอตามข้อความในกระดาศ

กิมไล้หลับไปได้ไม่นาน ต้องตื่นแต่เช้ามืด นั่งเจียนไปตอมไม่แบ่ง มีลูกมือเป็นคนครัวทั้งหลาย

พิธีการไหว้ในวันสารทผ่านไประหว่างเชื่องช้า เธอเฝ้าคิดถึงพ่อแม่สามีที่เกาะไหหลำ พวกเขาคงต้องเชือดเปิดไก่ ปรงอาหารทำขนมไหว้กันเอง ที่ผ่านมาเธอเป็นคนตระเตรียมของไหว้ทุกอย่าง ทั้งเซ่งเม้ง ตูษะจิ้น และสารทจิ้น

หญิงสาวขอพรจากเทพเจ้า ให้ดลใจชายที่เธอพบเมื่อวาน หวนมาช่วยเธอออกไปจากที่นี่ ถึงแม้จะเป็นเรื่องยาก ไม่มีทางเป็นไปได้ก็ตาม

กิมได้ช่วยล้างถ้วยชามในครัวจนกระทั่งถึงช่วงบ่าย เมื่อเหม่ยเข้ามาห้าม

“ไม่ต้องทำงานในครัวแล้ว กิมได้ต้องถนอมมือไว้ให้นุ่ม ประเดี๋ยวขึ้นไปขัดผิวข้างบนกับอาเจ็กเถิด”

“ฉันขอทำงานในครัวไม่ได้หรือจ๊ะ”

“ไม่ได้ ฉันซื้อหล่อนมาแพง จะมาเสียเวลาทำงานในครัวไปไย”

กิมได้สะดุ้ง เธอคงต้องเตรียมพร้อมที่จะรับงานในเร็ววัน

ภายในห้องเจ็ก ตะลอบอบวนไปด้วยกลิ่นเครื่องหอมสารพัด เจ็กเตรียมน้ำอุ่นไว้ในถังไม้เรียบร้อย รอให้เธอลงแช่

“ถอดเสื้อผ้า เตรียมตัวขัดผิวได้แล้ว” เจ็กสั่ง

กิมได้ยอมทำตาม รู้ว่าไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้

“ทรวดทรงองค์เองดงาม สมส่วน ถึงจะผอมไปหน่อยก็เถอะ คงต้องกินให้เยอะกว่านี้ ผิวพรรณกระดำกระด้าง ข้อศอกด้าน หัวเข่าดำ มือเท้าสาก คงต้องขัดผิว บำรุงสมุนไพรอีกมาก” เจ็กวิพากษ์วิจารณ์ร่างกายเปลือยเปล่าของเธออย่างละเอียด

“ฉันต้องรีบรับแขกแล้วหรือจ๊ะ” หญิงสาวอายุน้อยน้ำตาซึม

“ยังหรอก กิมได้ยังต้องเรียนรู้อีกมาก ผีกนวด จับเส้น ร่ายรำ ร้องเพลง... อีกอย่างกิมได้ต้องเรียนรู้ภาษาไทยไว้บ้าง ลูกค้าชาวสยามมีมาก ชาวจีนก็มีไม่น้อย แต่ส่วนใหญ่เป็นจีนแท้จิว ไม่พูดภาษาเดียวกับเรา”

ทุกวันเจ็กสอนตามขั้นตอนที่เหมยสั่งไว้ ให้เด็กใหม่ผีกนวด ร่ายรำ ร้องเพลง ตามความถนัดของแต่ละคน ทั้งยังฝึกให้เธอพูดภาษาไทย ไม่มีใครอ่านเขียนออก จึงได้แต่สอนกันปากเปล่า ให้ท่องจำไปแทน

“ชาวสยามไม่ชอบเสียงดัง ตรงข้ามกับพวกเราชาวจีน หากพวกเราส่งเสียงดังเกินไป จะถูกรังเกียจ เหยียดหยามว่าชั้นต่ำ ดังนั้นต้องพูดเสียงเบาเหมือนผู้ดี และจงเจียบเข้าไว้ หากลูกค้าว่าอะไร อย่าต่อล้อต่อเถียง หากไม่จำเป็นอย่าพูด” เจ็กสั่งสอนไปจนถึงธรรมเนียม และมารยาทของชาวไทย

กิมไล่หัวไว ถึงแม้จะไม่เคยเรียนหนังสือมาก่อน แต่เธอก็สนุกสนานกับการเรียน เข้าใจอะไรอย่างถ่องแท้ ทั้งยังฝึกพูดภาษาไทยได้ว่องไวจนผู้สอนภูมิใจกภูมิในตัวนักเรียนมาก

กิมได้คอยช่วยงานในครัว ทำขนม และอาหาร แก่เมื่อไปวัน ๆ เธอเฝ้ารอวันที่ผู้ชายใบหน้าหล่อเหลา คนที่พบเจอหน้าห่าง

ฝรั่งหวนกลับมาช่วยเธอ แต่เขาก็ไม่เคยโผล่มา เธอไม่รู้ว่าเขาอ่านข้อความในกระดานนั้นออกหรือไม่ แล้วคิดจะมาช่วยเธอบ้างไหม เธอคงฝันลม ๆ แล้ง ๆ ไปเพียงลำพัง เพราะผู้ดีรำรอยอย่างเขา คงไม่คิดใส่ใจ ช่วยคนแปลกหน้าที่แสนต่ำต้อยอย่างเธอ

เวลาผ่านไปสองเดือนเศษ ก็มิได้พร้อมออกไปรับแขก เธอสวมชุดที่ฟ้าสีแดงเพลิงแขนงุด กระโปรงยาวครึ่งแข้ง สวมรองเท้าส้นสูงที่เดินไม่ถนัด แต่งหน้าทาปากสดใส ผมหยาวตรงมวยไว้อย่างสวยงามบนท้ายทอย ประดับด้วยดอกดอกกุหลาบสีแดงขนาดใหญ่

“สวยกว่านางเอกจิวอีกหนาก็ได้” เจ็กชื่นชมผลงานตัวเอง เธอใช้เวลาร่วมชั่วโมงในการแปลงโฉมหญิงสาวกันคร้ว ให้เป็นหญิงงามของโรงน้ำชาคุณแม่เหม่ย

เจ้าของโรงน้ำชายิ้มพอใจ “แม่มิได้วบขึ้นมากกว่าเดิม ค่อยมีเนื้อหนัง ผิดกับตอนแรก ผอมเป็นไม้เสียบผี ผิวพรรณก็นวลเนียนขึ้น ถึงจะร้องรำไม่เก่ง แต่พอนวดจับเส้นได้ใช้ไหม”

“คะคุณแม่” เจ็กตอบให้แทน

“ดี ถ้ามีลูกค้าชาวไหนล้าก็ส่งอีให้ก่อน พุดไทยกับแต่จิวยังไม่เก่งใช้ไหม”

“พูดได้แล้วค่ะคุณแม่ กิมได้หัวไว้นัก สอนอะไรก็จำได้ขึ้นใจ เก่งกว่าอีพวกเด็กเก่า ๆ ของเราทุกคนเสียอีก”

เหม่ยพอใจในผลงานของเจ็กมาก ตบรางวัลให้หลายบาท ก่อนจะจับมือกิมได้ พาเดินลงไปยังด้านล่าง

โรงน้ำชาครึกครื้นตั้งแต่พระอาทิตย์ตก เสียงดนตรีบรรเลงดังไปทั่ว แยกเรือหนาดา หญิงสาวเริ่มสั่นเมื่อเห็นสายตาของผู้ชายทั้งหลายจับจ้องเตรียมตะครุบ รวากับเธอเป็นเหยื่ออันโอชะ

เหม่ยยิ้มกว้างเมื่อลูกค้าต่างเข้ามาสอบถามถึงเด็กใหม่ของเธอ จึงตั้งราคาไว้สูงที่สุดเท่าที่เคยมีมา

“ครั้งแรกของแม่กิมได้ เพิ่งลงเรือมา สวยผุดผ่อง อายุยังน้อย แต่งตั้งไปทุกส่วน” เหม่ยเอ่ยถึงเธอ ดังเป็นสินค้าไว้นขาย

กิมได้น้ำตาซึม แต่ต้องกล้ำกลืนฝืนทน ตลอดทั้งชีวิตเธอยอมทำตามที่ถูกสั่งมาตลอด เธอเป็นเด็กกำพร้า ได้ครอบครองร้านขายขนมเลี้ยงดูมาตั้งแต่เด็ก อายุเพียง ๑๔ ปี ก็ถูกยกให้กับครอบครัวร้านขายของชำ แต่งงานกับลูกชายคนสุดท้ายของเข้า ไปช่วยดูแลพ่อแม่สามี คอยทำงานบ้านทุกอย่างจนกระทั่งเธอขึ้นเรือตามสามีมายังสยาม และชีวิตก็หักเหมาจนถึงตอนนี้ ถูกขายเหมือนสัตว์เดรัจฉาน ไม่มีค่าเทียบเท่ามนุษย์คนอื่นบนโลก แต่คน

อ่อนแออย่างเธอ ทำได้เพียงก้มหน้ายอมรับชะตากรรมของตัวเองเท่านั้น

“ฉันให้สิบห้าบาท” ชายวัยกลางคนคนหนึ่งเสนอเงินที่สูงลิบลิ่ว ทุกคนอ้าปากค้าง ลูกค้าคนอื่นถอยกลับ ไม่มีใครยอมสู้ราคา เหม่ยแทบเป็นลม ไม่เคยมีใครให้ราคาสูงขนาดนี้มาก่อน เทียบเท่าช่องโศกณิรันดร์ในถนนทรงวาดทีเดียว

“สิบห้าบาทเทียวรีเจ้าคะ” เหม่ยหันมายิ้มให้กิมไล้ ผู้ยืนนั่งเป็นตอไม้ ดวงตาทอประกายจากน้ำตาที่คลอเบา

“สิบห้าบาท แต่ต้องไปค้างคืนข้างนอก” ชายผู้นั้นตอรอง

“เห็นทีจะไม่ได้ นี่เป็นครั้งแรกของแม่กิมไล้ จะให้ออกไปต่างที่ต่างทางไม่ได้” เหม่ยไม่ยอม

“เช่นนั้นอย่าสิบบาท” เขาเพิ่มราคา “แต่หากไม่ตกลง เห็นทีฉันคงต้องไปที่อื่นแทน”

เหม่ยตาลุกวาวกับจำนวนเงิน แต่ยังไม่ยอมง่าย ๆ หวังคิดต่อราคาเพิ่มอีก ทว่าชายผู้นั้นกลับทำท่าถอดใจ เหม่ยจึงรีบตอบตกลง กลัวจะชวดเงินก้อนใหญ่

“ว่าแต่พ่อคุณจะพาแม่กิมไล้ไปค้างที่ใดหรือ ให้คนของฉันตามไปส่งดีหรือไม่” เหม่ยจับมือกิมไล้ พาเดินไปยังนอกร้าน ตามชายวัยกลางคนที่ให้ราคาเธอมากที่สุด ท่ามกลางสายตาแห่งความเสียดายของแขกเหรื่อมากมาย

“ไม่ต้องส่ง ฉันจะพาแม่กิมไล่ไปขึ้นรถ หากแต่ไม่แน่ใจ จะส่งคนตามไปก็ยอมได้ ฉันจะพาแม่กิมไล่ไปยังห้องเช่าแถว เจริญกรุง” ชายผู้นั้นเดินนำออกไปจากตรอก

เหมยส่งลูกน้องร่างใหญ่ของเธอทันที “อาฮวด ตามไปส่ง กิมไล่”

กิมไล่อัปปากค้าง เมื่อออกจากตรอกกวาดิช พบรถยนต์ คันหรูขนาดใหญ่จอดอยู่ด้านนอก ไม่คิดมาก่อนว่า ชายผู้นี้จะ ร่ำรวย ขนาดมีรถยนต์คันโต

ชายผู้ร่ำรวยเปิดประตูให้เธอนั่งบนเบาะหลัง หญิงสาวสงสัย ทำไมเขาถึงไม่ให้เธอนั่งด้านหน้าเคียงข้างเขา หรือ เพราะรังเกียจ กลัวใครจะเห็นว่าพาผู้หญิงงามเมืองขึ้นรถมาด้วย

กิมไล่เฝ้าปากแน่น ก้มหน้า ขึ้นไปนั่งบนรถตามที่เขาสั่ง ทว่ากลับพบใครอีกคน นั่งอยู่บนเบาะด้านในหลบใต้เงามืด

ชายวัยกลางคนปิดประตู ก่อนเปิดประตูหน้า นั่งบนเบาะ หลังพวงมาลัย เขาเหลือบตามองผ่านกระจกหลัง “ใช้คนนี้หรือไม่ ขอรับ ผู้หญิงที่คุณชายตามหา”

ชายในเงามืดผู้นั่งเคียงข้างเธอพยักหน้าตอบ

กิมไล่รู้สึกขำวบไปทั้งตัว เธอตื่นกลัวจนลืมสังเกต ภายนอกของรถยนต์คันใหญ่ รถหรูสี่ล้อก็ไม่ใช่ เธอเคยเห็นมัน มาก่อน

น้ำตารันขึ้นมา ดวงตาร้อนผ่าว หัวใจเต้นระรัว เธอดีใจเหลือเกินที่ได้พบกับชายผู้นี้อีกครั้ง คนที่ชนเข้ากับเธอหน้าห้างฝรั่งเมื่อเกือบสามเดือนก่อน เธอจำใบหน้าคมเข้มของเขาได้ไม่ลืมเลือน

“ฉันมาช่วยหล่อนเข้าไปสักนิด ไม่เป็นไรใช่ไหม” เขาถามด้วยเสียงนุ่ม “ตั้งแต่วันที่ได้รับจดหมายของหล่อน ฉันก็ตามหาหล่อนไปทุกที่ ทัวพระนคร จนแทบอดใจเสียแล้ว เพราะฉันไม่รู้ชื่อแซ่ของหล่อน ไม่รู้ว่าหล่อนอยู่สำนักไหน ฉันจำได้เพียงแต่ใบหน้าของหล่อนเท่านั้น”

น้ำตาของกิมไต้ไหลอาบแก้มขาว ชายที่เข้ามาติดต่อนี้ เธอเป็นรายแรกไม่ใช่เจ้าของรถคันนี้ เป็นเพียงคนขับรถ เจ้าของตัวจริง คือ เจ้านายที่นั่งอยู่เคียงข้างเธอ กิมไต้ยกมือประนมแนบอก ก้มหน้าไหว้อย่างนอบน้อมตามที่เจ๊กสั่งสอน

“หล่อนฟังภาษาไทยรู้เรื่องบ้างหรือไม่” เขาถาม

“พอรู้เรื่องเจ้าคะ” เธอก้มหน้าตอบเสียงสั้น

“มัวทำอะไร ไม่รีบไปรี” ฮวดตะโกนผ่านหน้าต่างถามเมื่อโบกรถลากได้นานแล้ว รอตตามรถยนต์คันใหญ่ไป

ชายวัยกลางคนรีบปิดกุญแจรถติดเครื่องยนต์ ทว่าเจ้าของรถตัวจริงกลับสั่งให้ดับเครื่องยนต์

คนขับรถขมวดคิ้ว “คีนี่เป็นคีนี่แรกที่หล่อนรับงาน เราคงต้องรีบไป รีบกลับ ประเดี๋ยวจะถูกไอ้เจ๊กนักเลงประจำสำนักเล่นงาน”

“เช่นนั้นจงบอกไอ้เจ๊กนี้ไปเสียว่า ฉันขอซื้อตัวหล่อน เรียกราคามาได้เลย”

กิมได้มองชายตรงหน้าที่แสนประเสริฐ เขาเปรียบเสมือนเทพเจ้าลงมาจากฟากฟ้า ช่วยพาเธอออกไปจากช่องโศกนี้

ไม่นานนั้หม่อมแรงผีเท้าเดินออกมายังหน้าตรอก สีหน้าโกรธปนตกใจ เมื่อรู้ว่าเด็กสาวคนใหม่จะถูกซื้อตัวตั้งแต่วันแรก

“ดิฉันไม่คิดขายขาดแม่กิมได้ หล่อนเป็นเสมือนลูกสาวดิฉัน อายุยังน้อย ยังสดใหม่ คงช่วยทำเงินให้ดิฉันได้มากนัก” หม่อมปฏิสถการซื้อขายขาดเด็กใหม่ต่อคนขับรถที่ลงมายืนต่อรอง

“สามร้อย” เจ้าของรถตัวจริงยื่นธนบัตรเป็นพอนให้คนขับรถผ่านทางช่องหน้าต่างที่เปิดไว้เพียงนิด

หม่อมเบิกตาโต รับรับธนบัตรทั้งหมดมานับอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพยายามมองคนที่อยู่ในรถ แต่ไม่เห็นใบหน้า เห็นเพียงเด็กของตัวเองที่นั่งก้มหน้าภายใน

“แม่กิมไฉ่ยังไม่ทันรับแขก หากได้ลองงานคงจะหาเงิน
เข้าโรงน้ำชาดิฉันได้มากกว่าสามร้อยเป็นแน่” เหม่ยต๋อรองอย่าง
เชี่ยวชาญ

ชายหนุ่มเจ้าของรถถอนหายใจ “ฉันให้ได้แค่นี้ แม่กิมไฉ่
ไม่ใช่หญิงบริสุทธิ์อะไร หากใครรู้เข้า คงไม่เสนอราคาสูงเท่านี้อีก
แล้ว”

หัวใจกิมไฉ่สั่นไหว ซ้อนตามองชายหนุ่มข้างกาย เขารู้ได้
อย่างไรว่า เธอมีสามีแล้ว หรือว่า คุณหมอลื่นไถ่ในกระดาดไป
ด้วย ตามที่เธอบอกคุณหมอไปว่า เธอพยายามหลบออกจากโรง
น้ำชาแห่งนี้ เพื่อไปตามหาสามีที่สุราษฎร์ธานี

เหม่ยถิงต๋า “นั่งกิมไฉ่ แกช่างปากสว่างนัก บอกใครต่อ
ใครไปทั่วว่ามีผัวแล้ววี่ นังโง่ เสียราคาหมด”

“ตกลงจะขายขาดแม่กิมไฉ่หรือไม่” คนขับรถถามเสียง
เข้ม “ถ้าไม่ ก็จิ้นเงินมา”

เหม่ยริบยัดธนบัตรทั้งฟ่อนเข้าเก็บซ่อนทางคอเสื้อ “ดิฉัน
ขอถามได้หรือไม่ว่า คุณผู้ชายที่อยู่ในรถเป็นผู้ใดกัน ถึงได้มีเงินมี
ทองมากมาย ซื้อตัวเด็กของดิฉันไปตั้งแต่แรกพบเช่นนี้”

“หม่อมราชวงศ์ประไพพงศ์ วิไลการันต์” คนขับตอบ ก่อน
ขึ้นรถ บิดกุญแจติดเครื่องยนต์ ขับออกไป ทิ้งเพียงฝุ่นควันให้
เหม่ยและฮวดสลักด้านหลัง

“ได้ยินเหมือนฉันใช้ไหมอาฮวด คุณชายเทียวหนา
คุณชายเชื้อสายเจ้าผู้แสนร่ำรวย ชื้อตัวแม่กิมไล่ไปจริง ๆ” เหม่ย
สำคัญวันจนน้ำตาเอ่อล้นขอบตา “ฉันซื้อมันมาแค่ 10 บาทเอง”

“พวกเจ้านาย น่อเนื้อราชินิกุลเลยหรือคุณแม่เหม่ย”
ฮวดสงสัย เกิดมาไม่เคยพบเห็นคนที่มีเชื้อสายเจ้า

“เจ้านายก็คนเหมือนกัน มีกิเลสตัณหาไม่ต่างจากผู้ชาย
ทั่วไปดอก” เหม่ยหัวเราะในคอ ตบหน้าอกที่มีธนบัตรฟุ้ง
ภายใน

กิมไล้ นั่งบนเบาะหลังของรถยนต์ แล่นไปบนถนนมืด
มืด เงียบสงัด ตั้งแต่เกิดมา เธอไม่เคยนั่งรถยนต์มาก่อน เป็นบุญ
เหลือเกินที่ได้นั่งบนเบาะหนังนุ่ม ภายในช่างโอ้อ่า กว้างขวาง
สะดวกสบาย เครื่องยนต์ส่งเสียงกระหึ่ม นำพาผู้โดยสารเดินทาง
ไปอย่างรวดเร็วจนเธอนึกกลัว

ชายที่ไถ่ตัวเธอออกมาจากโรงน้ำชาคือใคร ทำไมชื่อของ
เขาถึงยืดยาว เธอจำไม่ได้ทั้งหมด หญิงสาวได้แต่ลอบมองเสี้ยว
หน้าของเขาในความมืด

“เกือบไปแล้วนะขอรับ ดีที่คุณชายมีไหวพริบ มิเช่นนั้นยาย
แม่เล่ามันคงขึ้นราคาไปอีกมากโข” คนขับรถโผล่ขึ้นมา หัวเราะ
เสียงดัง

คุณชายผู้หล่อเหลาอมยิ้ม หันมาหาหญิงสาวข้างกาย
“หล่อนเคื่องหรือไม่ว่าฉันโกหกไปเช่นนั้นว่าหล่อนไม่บริสุทธิ์...”

กิมได้ส่ายหน้า ก้มมองคู่มือ ไม่กล้าสบตาเขา หัวใจเต้น
ระรัว เขาไม่รู้ว่าเธอมีสามีแล้ว เพียงแค่ช่วยพูดโกหก หลอกเหมย
ให้ลดราคาค่าตัวเธอเท่านั้น แท้จริงแล้วเธอควรบอกเขาไปตาม
ความจริงว่าที่เขาพูดไปนั้นถูกทุกประการ เธอมีสามีแล้ว ไม่ใช่
ผู้หญิงบริสุทธิ์อะไร แต่กลับไม่กล้า ไม่รู้เพราะอะไร

“แกกำลังจะไปไหนไอ้จวบ เหตุใดถึงมาทางนี้” เจ้านาย
ตะโกนถามคนขับ เมื่อสองข้างทางไม่ใช่ทางกลับบ้าน

“คุณชายจะไปค้างที่บ้านเช่าแถวเจริญกรุง มิใช่หรือ
ขอรับ”

เขาหันมามองหญิงสาวข้างกายที่นั่งตัวสั่นงันก “ไม่ ฉัน
จะกลับวัง”

“จะดีหรือขอรับคุณชายเปลื้อง” คนขับรถมองมายัง
กระจกหลัง

“ใครเป็นนาย ใครเป็นบ่าวกันแน่จะไอ้จวบ” เขาขึ้นเสียง
คนขับรถจึงยอมหักพวงมาลัย เลี้ยวไปอีกเส้นทางแทน

กิมได้ได้ยินเสียงเข้มของเขาแล้วนี่กลัว ในตอนนี้ชีวิต
ของเธอผกผันอีกครั้ง ออกมาจากโรงน้ำชาได้แล้ว แต่ยังไม่รู้ว่า
เขาจะพาเธอไปยังที่ใด จะดีหรือร้ายไม่อาจรู้ได้ แต่เขาคือผู้มี

พระคุณ ช่วยเธอออกมาจากสำนักโศภณีได้ นับว่าเป็นบุญคุณ
ล้นพ้น

“หล่อนชื่อกิมไล้หรือ” คุณชายหันมาถามหญิงสาวข้าง
กาย

กิมไล้สะดุ้ง พยักหน้าเล็กน้อย ๗

“เปลี่ยนเป็น กำไล ดีไหม เหมือนผู้หญิงสยาม”

กิมไล้ยิ้ม เธอชอบชื่อภาษาไทยที่เขาตั้งให้ ถึงแม้จะไม่รู้
ความหมายของมันก็ตาม

“หล่อนแต่งหน้าแต่งตัวแล้วเปลี่ยนไปมากเหลือเกิน ฉัน
จำแทบไม่ได้” เขามองเธอไม่วางตา

ผู้ถูกจับจ้องก้มหน้างูศ หัวใจเต้นระรัว เมื่อได้รับคำชม

“กระผมก็จำแทบไม่ได้ขอรับ วันนั้นเห็นหล่อนเพียง
ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น แตกต่างจากวันนี้มากเทียว” จวบแทรกขึ้น

หญิงสาวโบหน้าแดงฉาน นั่งกุมมือตัวเองแน่น เพราะมือ
ทั้งสองกำลังสั่นจนห้ามแทบไม่อยู่

“ไม่ต้องกลัวฉันดอก ฉันไม่ได้พาแม่กำไลไปขายที่ไหน จะ
พาแม่ไปอยู่ในที่ปลอดภัย ไม่มีใครทำร้ายแม่ได้” เขามองเธอไม่
วางตา

หญิงสาวยกมือขึ้นไหว้เขาอีกครั้ง “ขอบพระคุณเจ้าค่ะ”

“ฉันชื่อเปลี่ยน”

“เจ้าคะคุณเปลื้อง” เธอก็ม้วนหน้าเรียกชื่อเขา

“ต้องเรียกว่า คุณชายเปลื้อง คุณชายเป็นถึงเจ้านาย ต้องเรียกตามยศศักดิ์ของท่าน” คนขับรถเอ็ด

หญิงสาวขมวดคิ้ว “เจ้านาย ยศศักดิ์ คืออะไรหรือเจ้าคะ”

“ช่างเถิด เจ้านาย ไพร่ หรือบ่าว ก็เป็นคนเหมือนกัน ฉันทนไม่ถ้อยยศศักดิ์เหมือนคนอื่นดอก” เขายิ้ม เอนตัวพิงเบาะอย่างสบายอกสบายใจ

กิมไล้ไม่เข้าใจที่เขาพูด รู้เพียงแต่ว่า เขาเป็นคนจิตใจดี และเธอโชคดีมากที่ได้เขามาช่วยไว้ ไม่ต้องขายตัว เสียศักดิ์ศรี ความเป็นลูกผู้หญิง แต่เธอเป็นหนี้บุญคุณเขามากมายเหลือเกิน เงินจำนวนสามร้อยบาทพึ่งดูมากมายมหาศาล เธอได้ยินจากเง็กว่า ตามปกติแล้ว ค่าตัวอยู่ที่ ๓ ถึง ๖ บาทต่อครั้ง ไม่เคยมีใครได้เกินกว่านี้ นอกจากนี้เธอยังจำได้ว่า โกอ่าง สามี่ของเธอบอกเล่าทางจดหมายว่า เขาได้เงินเดือนละ ๑๕ - ๒๐ บาท หากขยันมากหน่อย พอสำหรับกินอยู่ได้อย่างสบาย ทั้งยังเหลือเก็บ ส่งให้พ่อแม่และเธอที่เกาะไหหลำอีกด้วย แสดงว่าเงินจำนวนสามร้อยบาทที่เขาเสียให้เธอเป็นค่าไถ่ตัว ช่างมากมายจนไม่รู้ว่า เธอจะชดใช้เขาหมดได้อย่างไร

๒

รยนต์สี่เปลือกไขไก่เล่นเข้าสู่เขตรั้วสูง ผ่านแมกไม้ บึงน้ำ กว่าจจะจอดสนิทหน้าตึกอาคารหลังหนึ่ง

กิมไถ่ลงจากรถ เงยหน้ามองอาคารฝรั่งทันสมัยใหญ่โต ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเห็นสถาปัตยกรรมที่โหดยิ่งใหญ่เท่านี้มาก่อน อาคารสองชั้นก่อสร้างด้วยอิฐปูนหลังมึ่มมาสีขาว มีรอยตะไคร่น้ำตามตัวตึก หลังคาปั้นหยามุงกระเบื้องสีน้ำตาลเข้มทำให้บ้านหลังนี้ดูน่าเกรงขาม ประตูหน้าต่างโค้งเป็นรูปเกือกม้า ประดับตกแต่งด้วยบัวปูนปั้นรอบกรอบหน้าต่าง ช่องลมเหนือหน้าต่างโค้งและกันสาดเป็นลวดลายไม้ฉลุงดงาม ระหว่างเสารองรับชายคาแต่ละต้นเป็นลักษณะประตูโค้งแบบโรมัน มีระเบียงโดยรอบตัวตึก ที่แห่งนี้ช่างสวยงามจนเธอไม่อาจจะสายตาได้

“ที่นี่ที่ไหนหรือเจ้าคะ” หญิงสาวถาม พลางมองสำรวจโดยรอบ สวนกว้างมีดสนิท ได้กลิ่นเพียงดอกไม้หอมอบอวนไปทั่ว “วังวิไลการันต์ของนั่นเอง”

กิมได้เบิกตาโต ไม่เข้าใจที่เขาพูด รู้แต่เพียงว่า บ้านของเขาใหญ่โตมโหฬาร ทั้งยังมีชื่อยาวเหยียดจนจำไม่ได้

“กลับมาแล้วหรือเจ้าคะ” ผู้หญิงสูงวัยห่มผ้าแถบ นุ่งโจงกระเบน เดินออกมาจากประตูบานใหญ่หน้าต่าง เธออ้าปากค้าง ถลึงตาเหมือนเห็นผี “ออกอีแป้นจะแตก คุณชายพาใครมาด้วยหรือเจ้าคะ”

คุณชายเปลื้องยืม ก่อนจะเข้าไปกอดร่างหญิงสูงวัยผมสีดอกเลา “นมซ่อน อย่าเอ็ดไป นี่แม่กำไล หล่อนมาขออาศัยที่นี้ หล่อนไม่มีที่ไป วานนมซ่อนช่วยอบรม ดูแลแม่กำไลด้วยเถิด”

นมซ่อนถลึงตาใส่คุณชายที่กำลังออดอ้อนเหมือนเด็กเล็ก ๆ “คุณชายเจ้าขา หากหม่อมหยดรู้ ต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่ หม่อมหยดไม่มีทางยอมรับหญิงงามเมืองเข้ามาอยู่ในวังนี้ดอกเพคะ”

“แม่กำไลไม่ใช่ผู้หญิงงามเมือง...” เขาแก้ตัวให้เธอ แต่เธอกลับโพล่งออกมาก่อน

“ฉันยังไม่เคยรับแขกเจ้าคะ ก่อนหน้านี้ทำงานอยู่ในครัว ช่วยทำขนม ทำอาหารเจ้าคะ” หญิงสาวแทรกขึ้น พยายามแก้ต่างให้ตัวเอง

“ช่างสอดคล้อง ใครถามหล่อนกัน” นมซ่อนมองเธอหัวจรดเท้า “หล่อนทำที่ภัตตาคารไหนรี”

“โรงน้ำ...” รอบนี้เธอยังไม่ทันตอบ คุณชายกลับรีบแทรกขึ้นแทน

“ภัตตาคารแถวเยาวราชจะนมซ่อน”

นมซ่อนถอนหายใจเสียดัง “คนจีนรี พุดไทยเก่งนี้”

“แม่กำไลมาจากเกาะไหหลำ ไม่มีญาติพี่น้องที่นี่ ฉันเลยพาแม่กำไลหนีร้อนมาพึ่งเย็น ฉันรู้ว่านมซ่อน และคนที่นี้ใจกว้าง ต้องยอมช่วยแม่กำไลแน่”

“นมไม่มีอำนาจตัดสินใจใด ๆ ดอก คงต้องให้หม่อมมหยด และท่านชายมาโนช ท่านลุงของคุณชาย เป็นคนตัดสินใจเจ้าคะ”

“ตอนนี้อึดดินเกินไปที่จะปลุกทุกคนออกมาด้วยเรื่องแค่นี้ อย่างไรก็ตามเราคงต้องให้แม่กำไลพักที่เรือนรับรองก่อน” คุณชายเสนอ

“เรือนรับรองเที่ยวหรือเจ้าคะ แค່เรือนคนใช้ก็พอเจ้าคะ”

นมซ่อนปรายตาไปยังเด็กสาวทาปากสีแดงเพลิง และสวมชุดเข้ารูปของชาวจีนสีแดงกับสีปาก

“ฉันนอนที่ไหนก็ได้เจ้าคะ” กิมไล้ไม่อยากทำให้คุณชาย
เปลี่ยนต้องต่อล้อต่อเถียงกับนมซ่อนเพื่อเธอไปมากกว่านี้

กิมไล้เดินตามหญิงสูงวัยไปยังเรือนไม้ด้านหลังตึก ข้าง
โรงครัว “หล่อนพักห้องเดียวกับแม่ฉันก็แล้วกัน”

ฝัน เด็กรับใช้อายุอานามรุ่นราวคราวเดียวกับกิมไล้ ถูก
ปลุกให้ตื่นกลางดึก เพื่อหาชุดใหม่ หมอนและผ้าห่มให้ผู้มาเยือน

คืนนั้น กิมไล้นอนหลับสบายดีที่สุดตั้งแต่ขึ้นเรือมายัง
สยาม นอกจากสบายกายแล้ว ยังสบายใจที่รอดพ้นจากวิกฤต
ชีวิตได้เสียที

กิมไล้ตื่นแต่เช้ามีด ล้างหน้าล้างตา สวมชุดที่ฝันให้หยิบ
ยืม เสื้อคอกระเช้ากับใจกระเบนสีน้ำตาล เหมือนบ่าวคนอื่นใน
เรือน

“เอ็งชื่อกำไลรี อายุ ๑๖ เท่ากับข้าเลยรี” ฝันถาม

“จ๊ะ” กิมไล้ตอบสั้น ๆ

“ถึงจะเป็นเจ๊ก ผิขาว พันขาว เยี่ยงผีสงนางไม้ แต่
ใบหน้านามแฉล้ม มิน่าเล่าคุณชายเปลี่ยนถึงได้รับมาอยู่ที่นี่”

“อีฝัน เอ็งอย่าเอ็ดไป คุณชายเปลี่ยนของข้าไม่ได้คิดอะไร
กับผู้หญิงประเภทนี้ดอก เพียงแค่ส่งสารลูกนกลูกกาเท่านั้น” นม

ซ่อนนุบ่าวอายุน้อย ก่อนจะพาตัวกิมได้ไปช่วยงานในครัวตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น

กิมได้เห็นทุกคนกำลังยุ่งทำครัว ไชลกพริกแกงกันตั้งแต่เข้ามิด ทุกคนมีหน้าที่ทำทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เธอจึงเป็นลูกมือช่วยล้าง หั่นผัก และนั่งมองผัสดกสะลัดกะเขือเป็นรูปดอกไม้

“สอนฉันบ้างซี” กิมได้ลองารู้ดูยากเห็น เธอไม่เคยเห็นการประติประดอยอาหารอย่างนี้มาก่อน

“การแกะสลักผักผลไม้ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ชาวบ้านที่ไหนก็สามารถทำได้ดอก ต้องใช้เวลาเป็นปี ๆ เทียว...” ผัสดกสะลัดกะเขือให้กิมได้ดูเป็นตัวอย่าง ทว่าเพียงไม่กี่นาที กิมได้ก็สามารถใช้มีดแกะสลักตามได้อย่างสวยงาม จนทุกคนในครัวตกตะลึง

“แม่กำไลช่างเก่งนัก ใช้มีดได้คล่องแคล่วเสียจริง”

ผัสดกสะลัดกะเขือใจที่ใคร ๆ ก็ต่างชื่นชมผู้มาใหม่ ก่อนจะยื่นผลพักทองให้ “เอ็งลองแกะสลักพักทองเป็นดอกกรักรวดตามข้า แล้วจะรู้ว่า การแกะสลักไม่ง่าย”

ผัสดกสะลัดกะเขือปอดกระแปดในลำคอเมื่อเห็นพักทองในมือของกิมได้งดงามไม่แพ้ของเธอ “เอ็งฝึกแกะสลักครั้งแรกจริงรี”

“จ๊ะ” กิมได้ยิ้ม ภูมิใจในฝีมือการแกะสลักของตนไม่น้อย สวยงามเทียบเท่าชาวสยามที่ราเรียน ผักผัสนานานตั้งแต่ยังเล็กยังน้อย

เมื่อถึงช่วงสาย ขณะที่ทุกคนพักผ่อน ก่อนตระเตรียมอาหารเที่ยงมือถัดไป ก็มิได้เห็นถ้วยลิสง งาม น้ำตาลมะพร้าว และเบะแซ จึงตัดสินใจทำขนม ที่เธอถนัด และเก็บไว้ได้นาน

คุณชายเปลื้องโพล์เข้ามาในครัว เหล่าบ่าวไพร่ต่างแตกตื่น รีบลุกจากการนั่งเอกเขนกบนแคร่ ลงไปคุกเข่ากันหมดทั่วทุกคน

กิมไฉ่ยืนอยู่หน้ากระทะใหญ่ กำลังกวนถ้วยกับน้ำตาล และเบะแซ รีบลงไปนั่งกับพื้น ตามคนอื่น ๆ ด้วย

“ไม่ต้องนั่ง ลุกขึ้นยืน ทำตัวตามปกติเถิด” คุณชายสั่งเดินตรงมาหากิมไฉ่ “แม่กำไลทำขนมกระไรหรือ หอมจริง”

“ฉันกำลังทำถั่วตัดเจ้าคะ ประเดี๋ยวจะทำงาตัด และถั่วเคลือบน้ำตาล ขนมง่าย ๆ เจ้าคะ” เธอส่งยิ้มให้เขา

“ทำขนมจันอับรี เก่งจริงแม่กำไล”

ทุกคนลอบมองหญิงและชายทั้งสองที่ยืนอยู่หน้ากระทะพูดคุยกันอย่างสนิทสนม

“อกอ๊ี้แบ๊นจะแตก” นมซ่อนไวยววาย เมื่อเดินเข้ามาในโรงครัวเห็นคุณชายของเธอ

“กระไรหรือนมซ่อน” คุณชายยิ้มกว้าง

“เหตุใดถึงเข้ามาในโรงครัวเจ้าคะ ออกไปเจ้าคะ”

“ทำไมถึงจะเข้ามาไม่ได้เล่า” คุณชายสวน

“ผู้ชายที่ไหนเขาเข้ามาในโรงครัวกันเจ้าคะ กระทะร้อน
ไฟไฟ เขามาควันเต็มไปหมด คุณชายขึ้นไปพักผอนบนตึกใหญ่
เถิดเจ้าคะ” นมช้อนลากแขนคุณชายร่างสูงออกไปจากครัว

“ฉันอยากมาหาแม่กำไลนี่”

ทุกคนอ้าปากค้าง ตกใจในคำพูดของเจ้านาย

“คุณชาย!” นมช้อนทำหน้าเหมือนเห็นผี

“ทำไมเล่า ฉันอยากมาดูว่า คนที่ฉันพามาอยู่ดีมีสุข
หรือไม่”

กิมไล้ก้มหน้ากวนตัวต่อไป ไม่กล้าสบตาใครในครัว พวก
เขากำลังซุบซิบนินทา แต่เธอไม่กล้าพูดคุยกับใคร ตั้งหน้าตั้งตา
ทำงานต่อไป

เมื่อถึงช่วงบ่าย ผันเข้ามาเรียกกิมไล้ให้ขึ้นไปบนตึกใหญ่
เธอทำตามผันทุกกระบวนความ ไม่ว่าจะก้มเดิน คลานเข้า ยกมือ
ไหว้แนบอก ก้มหน้า ไม่สบตาเจ้านายบนตึกใหญ่

“แม่คนนี้นะหรือ ที่ชายเปลื้องพามา” ชายสูงวัยนั่งบน
เก้าอี้บนมตึกใหญ่ถาม

คุณชายเปลื้องพยักหน้า “ขอรับท่านลุง แม่กำไลมาจาก
เกาะไหหลำขอรับ”

กิมไถ่ นั่งพับเพียบกับพื้นตามผืน ก้มหน้ามองดูมือตัวเอง
ที่กุมไว้บนตัก

“เกาะไหหลำรี” ผู้หญิงวัยกลางคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้บุ๋ม
อีกตัวถามเสียงสูง

“ขอรับหม่อมแม่” คุณชายตอบแทนกิมไถ่

“ไม่ใช่เชื้อสายเดียวกับหล่อนรี แม่หยด” ท่านลุงของ
คุณชายเปลื้องถาม

หม่อมหยดหัวเราะในคอ “ถือว่ามิใช่เชื้อสายเดียวกัน
เพคะท่านชายมาโนช ต้นตระกูลทางแม่ของหม่อมฉันมาจากชั่ว
เถา เป็นชาวจีนแต่จิวเพคะ”

กิมไถ่ ลอบมองหม่อมหยด ผู้เป็นแม่ของคุณชายเปลื้อง
เธอรูปร่างอวบ ผิวขาว ตาโต ใบหน้ากลม เป็นลูกผสมระหว่างจีน
ไทย ดัดผมสั้นเป็นลอน สวมเสื้อผ้าแพรสีกลีบบัวเนื้อดีคอขาด นุ่ง
ผ้าถุงลวดลายงดงามสีเม็ดมะปราง

“ชายเปลื้องพาตัวแม่กำไลมาจากไหนกัน ย่านเยาวราช
รี” ท่านชายมาโนชถาม

“ขอรับ หล่อนกำลังลำบาก ถูกจับตัวไปขายในโรงน้ำชา
กระผมไปช่วยมาได้ทัน” คุณชายเปลื้องพูดความจริง ที่ทำให้
ทุกคนอ้าปากค้าง

“ทำไมชายเปลื้องทำตัวเยี่ยงนี้ กลับมาจากฝรั่งเศสได้ไม่ถึงสามเดือน ก็เอาแต่เที่ยวราตรี แล้วยังไปคว้าผู้หญิงโคมเขี้ยว กลับวังมาเที่ยววี” หม่อมมหยดลุกขึ้นยืน หมดความอดทนกับลูกชาย

“หม่อมแม่ขอรับ ฟังชายก่อน แม่กำไลยังไม่ได้เริ่มงาน ชายช่วยพาตัวหล่อนออกมาก่อนขอรับ” คุณชายรีบแก้ตัวแทนกิมไล้

หม่อมมหยดลงไปนั่งบนเก้าอี้ หยิบพัดขึ้นโบกพัด ทำท่าราวกับจะเป็นลม “หากท่านพ่อของชายที่จากไปแล้ว รู้ว่าชายทำตัวเหลวไหลเยี่ยงนี้ละก็ ท่านจะตายตาหลับได้เยี่ยงไร”

“แม่หยดอย่าเพิ่งวู่วาม” ท่านชายมาโนช ผู้เป็นพี่ชายแท้ๆ ของสามีเธอพูดอย่างใจเย็น “แม่กำไลหนีร้อนมาพึ่งเย็น เหตุใดเราถึงต้องใจไม่ไ้ระกับกับหล่อน อย่ารังเกียจเด็ดฉันท์หล่อนเลย หล่อนเองก็ได้เต็มใจ อยากทำงานในโรงน้ำชาแห่งนั้นเสียหน่อย หล่อนถูกจับไปขาย นำเวทนายีนัก เราช่วยหล่อน ก็ถือเป็นการทำบุญอย่างหนึ่งหนาแม่หยด”

“แต่หม่อมฉันกลัวว่า วังวิไลการันจ์จะแปดเปื้อน หากใครรู้เข้าว่าเราให้หญิงโคมเขี้ยวเข้ามาอยู่ คงเป็นขี้ปากชาวบ้านแน่”

“ให้ว่าชายเปลื้องให้แม่กำไลมาอยู่ในฐานะเมียหรือไม่ เป็นเพียงบ่าวในครัว ให้ช่วยทำอาหารมิใช่หรือ” ท่านชายมาโนช

ยัม “จันอัปนี้เป็นฝีมือแม่กำไลไช้หรือไม่ อร่อย ผิดแผกจากที่เคยกินมาก่อน”

หม่อมหยดปรายตามองขนมจันอัปที่วางบนโต๊ะ “ฝีมือหล่อนคนเดียวหรืออย่างไร ให้นังวาด นังอ่อน นังผัน ช่วยละซีไม่ว่า”

ผันหันไปมองกิมไล้ที่นั่งก้มหน้าไม่พูดจา จึงอาสาตอบแทน “แม่กำไลทำขนมเองทั้งหมดเจ้าค่ะ”

“แม่หยด ชายเปลื้อง ลองชิมดูซี แล้วจะรู้ว่า อร่อยถูกปากนัก รสไม่เหมือนกับที่วังของเรา” ท่านชายมานิชนะ

หม่อมหยดหยิบงาตัดขึ้นชิม พร้อมกับคุณชายเปลื้องที่หยิบถั่วตัดเข้าปาก

“หอมอร่อย ไม่แข็งเกินไปอย่างที่เคยกินมา รสชาติดี เทียบขอรับ” คุณชายส่งยัมให้กิมไล้ เธอรีบหลบตา ก้มหน้ากลับไปเช่นเคย

ทว่าหม่อมหยดไม่ชื่นชมตาม “เรื่องงานในโรงครัวของวัง วิไลการ์นต์ ไม่ใช่แค่กว่นถั่ว กว่นกากับน้ำตาลเท่านั้น อาหารตามแบบฉบับชาววังพิถีพิถัน มากกว่าอาหารของพวกเขาเง็ก ไหนจะต้องเรียนรู้อีกแะสลักผักผลไม้้อีกเล่า ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับพวกเง็ก ไม่มีห้วนอนปลายเท้าดอก หล่อนเห็นผักทองแะสลักเมื่อเที่ยง

หรือไม่ นางพวกนี้ต้องฝึกกันเป็นปี ๆ กว่าที่จะแกะสลักได้งดงามพอที่จะตั้งโต๊ะให้ท่านชายเหว่ย...”

ผ่นยิ้มอ่อน จำใจตอบแทนกิมได้ “ฟักทองลายดอกกรักเร่เมื่อเที่ยง เป็นฝีมือของแม่กำไลเจ้าค่ะ”

“นางผ่น! สะเออะเสียจริง ไม่มีใครถามหล่อนเสียหน่อย” หม่อมมหยดเห็ดบัววัยสาว

ท่านชายมาโนชกระแอม “แม่หยดอย่าอคตินักเลย ถึงแม่กำไลจะเป็นแจ็ก ไม่มีหัวนอนปลายเท้า แต่ก็หัวไว นอบน้อม มีพรสวรรค์ไม่น้อย หากได้รับการอบรมจากแม่หยด และนมสอนคงจะไปได้ไกล นกกาปีกหักมา เรายังรับมาดูแล แม่กำไลเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว อายุก็ยังน้อย เหตุใดเราถึงใจไม่ไ้ระกำ จะไล่หล่อนไปเสียเล่า”

“ชายไ้ยินมาว่า ที่วังวิจิตรบรรพฒันมีพ่อครัวจีนประจำอยู่ด้วยนะขอรับ” คุณชายเปลื้องพุดถึงวังของราชสกุลเก่าแก่อีกแห่ง ที่ร่ำรวยถึงขนาดจ้างพ่อครัวชาวจีนมาไว้ที่วัง

“จริงรึ” หม่อมมหยดส่งเสียงจี้จ๊ะในลำคอ “แล้วหล่อนทำอาหารจีนได้หรือไม่”

“ได้เจ้าค่ะ” กิมได้ก้มหน้าตอบ

ถึงแม้หม่อมมหยดจะไม่พอใจที่กิมได้เป็นชาวจีนไหหลำ ไม่ใช่เชื้อสายแต้จิ๋วเหมือนอย่างต้นตระกูลเธอ อีกทั้งยังหน้าตา

จิ้มลิ้ม จนลูกชายของเธอติดใจ ไม่ยอมวางตา ท่านชายมาโนชก็เอ็นดู ยอมให้กิมได้เข้ามาอาศัยอยู่ในวัง แต่ผู้หญิงคนนี้หัวไวฉลาด ขยันขันแข็ง เรียนรู้ทุกอย่างรวดเร็ว ทั้งยังมีนิสัยอ่อนน้อม ถ่อมตน ไม่นานทุกคนต่างยอมรับและเอ็นดูเธอไปอย่างง่ายดาย รวมไปถึงหม่อมหมดยด้วยเช่นกัน

กิมได้ทำอาหารจีน แสดงฝีมือแทบทุกมื้อ ทุกคนในวังต่างชื่นชอบรสชาติอาหารจีนของเธอ หญิงสาวมักทำขนมเปี๊ยะ ขนมบัว และขนมของชาวจีนต่าง ๆ ให้เจ้านายบนตึกลิ้มลองกัน เมื่อมีเวลาว่าง เธอช่วยคนครัวอื่น ๆ แกะสลักผักผลไม้ จัดเตรียมอาหารคาวหวาน ไม่ยอมพักผ่อนเหมือนบ่าวอื่น

“ขยันขันแข็งเสียจริงนะแม่กำไล” นมซ่อนมองหญิงสาวผิวขาวที่กำลังไม่แบ่งข้าวเหนียวด้วยตัวเอง ในขณะที่คนอื่น เก็บล้างถ้วยชามเรียบร้อย ก็พากันไปพักผ่อน ก่อนจะเริ่มเตรียมครัวทำอาหารว่างมื้อบ่าย และสำหรับเย็น

“แม่กำไลไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ทำงานหนักเป็นวันเป็นควายเจ้าคะนมซ่อน” ผันนังกินถั่วตัดที่กิมได้ทำเก็บไว้ในขวดโหล

“เข่าว่ากันว่า พวกเจ๊กไม่รู้จักความเหน็ดเหนื่อย หนงงานได้ทุกอย่าง ไม่ขี้เกียจสันหลังยาวเหมือนเราชาวสยาม” นมซ่อนปรายตามองเหล่าคนครัวของเธอที่เอกเขนก นั่งกินขนมกัน

ทันใดนั้นทุกคนลุกพรวดมานั่งพับเพียบเรียบร้อย ไม่ใช่ เพราะคำพูดกระแนะกระแหนของนมช่อน แต่เป็นเพราะเจ้านาย ลงมายังครัวอีกครั้ง ตั้งแต่ได้แม่ครัวชาวจีนมาที่วัง คุณชายเปลื้อง กิลงมาเยี่ยมเยียนโรงครัวบ่อยเหลือเกิน

“แม่กำไลอยู่หรือไม่” คุณชายเปลื้องโผล่หน้าเข้ามา ถามหาหญิงชาวจีน

กิมไฉ่วางมือจากที่ไม้ม้วน เกร็งฝีเท้าเดินมาหาคุณชายว่างสูง “คุณชายมีอะไรให้ฉันรับใช้หรือเจ้าคะ”

“ตามฉันไปที่ศาลาในสวนซี”

กิมไฉ่รีบล้างมือ เดินตามคุณชายชาวยาวไปยังศาลาห้ำเหลี่ยมท่ามกลางสวนสวยหลังตึกใหญ่ เขานั่งรอเธอ พร้อมกับ กาน้ำชา และขนมจันอับในจาน

“ขนมจันอับเก่า หืนหรือยังเจ้าคะ ฉันทำไว้ตั้งแต่อาทิตย์ ก่อนแล้วนี่เจ้าคะ” หญิงสาวนั่งลงบนพื้นศาลา ข้างเก้าอี้ของคุณชาย “ฉันกำลังจะนวดแป้ง ทำขนมถ้วยฟูพอดี คุณชายรอสัก ประเดี๋ยว ฉันจะไปทำมาให้เจ้าคะ”

กิมไฉ่เตรียมลุกกลับเข้าไปยังโรงครัว แต่คุณชายจับแขนของเธอ รั้งเอาไว้

“ไม่ต้องเหนื่อยดอก ขนมจันอับของหล่อนไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน รสชาติก็ยังหวาน หอม ถูกปากเหลือเกิน”

หญิงสาวดึงแขนหลบ คลานถอยหลัง

“อย่าเพิ่งรีบไป ฉันยังไม่ได้คุยกับหล่อนเลย” เขายื่นถุงผ้าสีแดง มีเสียงเหรียญกระทบกันดังกรังกรัง

“ให้ฉันหรือเจ้าคะ”

“ใช่ หล่อนทำงานที่นี้มาสองเดือนแล้ว ต้องได้ค่าตอบแทนเหมือนคนอื่นี่”

หญิงสาวซ่อนตาขึ้นมองเขา ไม่กล้ารับถุงสีแดง “คุณชายไถ่ตัวฉันออกมาจากโรงน้ำชา ฉันคงต้องทำงานชดใช้คุณชายอีกสิบ ๆ ปี ถึงจะใช้หนี้หมด คุณชายไม่ต้องให้เงินฉันหรอกเจ้าคะ”

“แม่งำไลคิดจะอยู่ใช้หนี้ฉันไปกี่ปีหรือ ถึงจะคุ้มค่าที่ฉันจ่ายไป”

หญิงสาวขมวดคิ้ว คิดคำนวณในใจ ไม่กล้าตอบ กลัวทำให้เขาไม่พอใจ นอกจากจำนวนเงินถึงสามร้อยบาทค่าตัวของเธอ ยังมีบุญคุณที่เขาช่วยเหลือเธอออกมาจากที่นั่น และให้ที่พักอาศัยแก่เธอจนถึงทุกวันนี้

“นานก็ปีดีเล่า” เขายิ้มแหย่ “ตลอดชีวิตได้หรือไม่”

กิมไล่น้ำตาขี้น เธอคงต้องตอบแทนบุญคุณ อยู่ที่นี่ ชดใช้หนี้ไปตลอดชีวิต คงไม่มีโอกาสกลับไปเกาะไหหลำ หรือได้พบเจอกับสามีอีกต่อไป

“หล่อนเสียใจ ไม่ชอบที่นี่หรือ” เขาลุกออกจากเก้าอี้
คุกเข่าลงต่อหน้าเธอ “อยากไปอยู่ที่อื่นหรืออย่างไร”

“ไม่ใช่เจ้าค่ะ ฉันเป็นหนี้ชีวิตคุณชาย อย่างไร ฉันต้องอยู่
ชดใช้หนี้ให้คุณชายที่นี่เจ้าค่ะ”

เขายิ้ม เอื้อมมาจับไหล่ทั้งสองข้างของเธอ “เป็นหนี้ชีวิต
เทียวรี”

หญิงสาวก้มหน้า รู้สึกร้อนวูบวาบเมื่อเขาแตะต้องตัวเธอ
“เช่นนั้น หล่อนจะทำตามที่ฉันต้องการทุกอย่างใช่
หรือไม่”

“เจ้าค่ะ” เธอตอบเสียงสั้น

“ดี” จันขึ้นรถไปกับฉัน ฉันจะออกไปซื้อของเสียหน่อย”
เขาประคองเธอลุกขึ้นยืน เดินนำไปยังรถยนต์คันใหญ่สีเปลือกไข่
ไก่ที่จอดไว้เบื้องหน้าตึกฝรั่ง

จวบบริบว้างมายังรถ “จะไปไหนหรือขอรับคุณชาย”

“ขอกุญแจรถ วันนี้ฉันจะขับออกไปเอง”

จวบเบิกตาโต มองหญิงสาวที่เดินตามหลังเจ้านาย
ออกมา “ไปกับแม่ก็ได้หรือขอรับ”

“ใช่”

“ไม่ให้จวบขับไปส่งจริงหรือขอรับ” คนขับรถถามอีกครั้ง
เพื่อความแน่ใจ

“ไม่ต้อง” เขาคว่ากุญแจรถมาถือเอง ก่อนจะเดินไปเปิดประตูให้กิมไถ่ นั่งบนเบาะหน้าข้างคนขับ ท่ามกลางสายตาไม่เห็นด้วยของบ่าวในละแวกนั้น

ทั้งสองออกเดินทางสู่ถนนใหญ่ ผู้คนส่วนใหญ่สัญจรไปมาด้วยเท้า มีจักรยาน รถลาก และรถม้าให้เห็นบ้าง

บ้านเมืองสองข้างทางพลุกพล่าน ชวักไขว่ เธอชอบมองวิวทิวทัศน์ตลอดการเดินทาง เพราะรู้สึกเกร็ง ไม่กล้ามองไปทางคุณชายเปลื้อง จนกระทั่งเขาจอดรถหน้าร้านค้าแห่งหนึ่ง มีเสื้อลูกไม้ยาวแบบฝรั่งแขวนอยู่ภายในหลายตัวพร้อมผ้าขึ้นดัดเย็บสำเร็จ เขาพากิมไถ่เข้าไปในร้านด้วยกัน

“ให้ว่ะ คุณชายเปลื้องมาคนเดียวหรือคะ หม่อมหมดยังไม่ได้ด้วยหรือ” เจ้าของร้านวัยกลางคนเข้ามาทักทาย

“ช่วยตัดชุดให้คนของฉันหน่อยเถิด คุณพุดซ้อน” คุณชายผายมือไปยังหญิงสาวที่พยายามหลบอยู่ด้านหลังของเขา

พุดซ้อนมองหญิงสาวชาวจีนตรงหน้า หัวจรดเท้า หญิงสาวร่างเล็ก ค่อนไปทางผอม สวมเสื้อคอกระเช้า และโจงกระเบนสีน้ำตาล รวบผมยาวมวยไว้ที่ท้ายทอย

“ตัดชุดแบบไหนหรือคะ”

“ตัดชุดแบบผู้หญิงฝรั่ง”

พุดซ้อนถลึงตา “สำหรับเดินถนนทั่วไป หรือสำหรับออกงานคะ”

“ทั้งสองแบบ ตัดอย่างละสี่ห้าชุดก็แล้วกัน”

ถึงคราวกิมได้ตกใจบ้าง “เหตุใดฉันถึงต้องตัดชุดใส่ด้วยเจ้าคะ”

เขาหันมาส่งยิ้มให้เธอ “จะไปไหนมาไหนกับฉัน ต้องสวมใส่เสื้อผ้าดี ๆ ฉันจะได้ไม่อายใคร”

กิมได้ก้มมองตัวเอง เธอคงทำให้คุณชายอับอายขายขี้หน้า ที่มีคนรับใช้แต่งตัวไม่ทันสมัย ลอบมองดูเขาที่สวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาว นุ่งกางเกงขายาวสีน้ำตาล มีสายเอี๊ยมพาดบ่า เหมือนชาวตะวันตก ดูก็แตกต่างจากเธอมาก

กิมได้ยื่นให้พุดซ้อนวัดตัวอยู่นานจนเมื่อย

“ดิฉันเพิ่งเย็บชุดใหม่เสร็จเมื่อคืนนี้ ตั้งใจจะนำขึ้นหุ่น รอดิฉันสักประเดี๋ยวนะ” พุดซ้อนรีบเข้าไปหลังร้าน กลับออกมาพร้อมกับชุดคู่กัน เสื้อผ้าแพรไม่มีแขนสีชมพูอ่อน มีเสื้อลูกไม้สีขาวใส่คลุม แบบคอแหลมตัวยาวคลุมสะโพก เข้ากับผ้าชิ้นสีกะปิ “ลองสวมดูสิ”

กิมได้ลองสวมชุดตัวใหม่ ยิ้มเข้มชัดทองคำดเอนมาสวมทับเสื้อลูกไม้ งดงามราวกับเป็นเจ้าของเป็นนาย

“แม่คนนี้สวมใส่ชุดของดิฉันแล้วงามผิดตา หากแต่งหน้า
ทำผม สวมรองเท้าหนังมีส้น คงจะเหมือนลูกผู้รักมากดี...” พูด
ซ่อนยกมือปิดปาก แผลอพุดสิ่งที่คิดออกไป

คุณชายเปลื้องไม่พอใจกับคำพุดดูแคลนของเจ้าของร้าน
แต่เพียงเห็นหญิงสาวตรงหน้าในชุดงามตา ความโกรธก็มลาย
หายไป

“สวยเหลือเกิน”

ผู้ได้รับคำชมหน้าแดง ก้มหน้ามองมือตัวเอง ตั้งแต่เกิด
มาไม่เคยได้สวมเสื้อผ้าสวย เนื้อนุ่มเบาสบาย เธอหมุนตัวหน้า
กระจกเงาบานใหญ่ ไม่คิดฝันว่า จะมีโอกาสสวมใส่ชุดตัดใหม่
ฝีมือดี ราคาแพงหุฉี

เขาจ่ายเงินสำหรับค่าตัดชุดไปไม่น้อย พยายามห้าม
ขอร้องไม่ให้เขาใช้จ่ายเพื่อเธอ แต่เขาก็ไม่ฟัง ทำให้เธอติดหนี้เขา
เพิ่มไปอีก จนไม่รู้ว่าจะต้องอยู่รับใช้ ตอบแทนเขาไปอีกนานแค่ไหน
ไหน กว่าจะหมดหนี้ก้อนใหญ่นี้

ชายหนุ่มร่างสูงพาหญิงสาวผิวขาวไปยังห้างฝรั่ง ร้าน
ขายเครื่องสำอาง และของประติณผิวผู้หญิง กวาดซื้อ
เครื่องประดับ รองเท้า หมวก และของใช้ของผู้หญิงมากมาย

“คุณชายไม่จำเป็นต้องซื้อของมากมายขนาดนี้ให้ฉันเลย
สิ้นเปลืองเงินเปล่า ๆ ปลื้ ๆ เจ้าค่ะ”

“แม่กำไลไม่รับเงินค่าจ้างนี้ ฉันจึงต้องซื้อของอย่างอื่นให้
แทน หล่อนทำงานงก ๆ ในครัวทุกวัน ได้ออกมาพักผ่อน ซื้อข้าว
ของบ้าง ไม่ดีหรือ”

หญิงสาวก้มหน้า มองข้าวของพะรุงพะรังในมือ “มันมาก
เกินไปเจ้าค่ะ อย่างนี้ฉันจะใช้หนี้หมดได้อย่างไรเจ้าค่ะ”

เขาเอื้อมมาจับไหล่ทั้งสองข้างของเธอ สบตาคุ้ยแหยวาว
“ฉันบอกแล้วอย่างไร หล่อนคงต้องใช้หนี้ไปตลอดชีวิต อยู่กับฉัน
ที่วัง ไม่ต้องไปไหนอีกแล้ว”

หญิงสาวหลบสายตา เธอพอจะเข้าใจ หมายความว่าของ
เขา เธอไม่ใช่เด็กสาวไร้เดียงสา มีสามีเป็นตัวแทนตนแล้ว เธอทำดี
กับเธอ พุ่มเทเงินทองซื้อข้าวของประเคนให้มากมาย ทั้งยังพูดจา
หวานหู สายตาก็อร่อกอดิก แต่เนื้อต้องตัวบอยอย่างนี้ เขามีใจ
ให้กับเธอเป็นแน่ แต่เธอไม่สามารถตอบแทนเขาได้ด้วยอย่างอื่น
นอกจากแรงงานเท่านั้น

คุณชายเปลื้องพาเธอนั่งรถ ขับวนไปทั่วพระนคร หญิง
สาวทอดสายตามองวิวทิวทัศน์อันแสนสวยงามของบ้านเมืองที่
เจริญรุ่งเรือง ต่างจากหมู่บ้านเล็ก ๆ บนเกาะไหหลำของเธอมาก
นัก

เขาพาเธอไปหยุดพักยังสวนแห่งหนึ่ง ริมแม่น้ำสายใหญ่

“ใกล้มืดแล้วนะเจ้าคะ ยังไม่กลับอีกหรือ ฉันหายไปนาน
อย่างนี้ นมช้อนกับพวกพี่ ๆ ในโรงครัวคงบ่นกันแย่ ที่ฉันหนึ่งงาน
ออกมาเที่ยวสนุกอย่างนี้” หญิงสาวมองสวนสวยที่ถูกตัดแต่ง
งดงาม มีไม้ดอกหลากสี ส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่ว

“ฉันขอมาชมพระอาทิตย์ตกที่นี่ สวนในเขตวังสุริยศักดิ์
หญิงแซ่ไข ลูกสาวของท่านชายมาโนชแต่งงานกับท่านชายเล็ก
แห่งวังสุริยศักดิ์ และย้ายมาอยู่ที่นี่”

กิมไฉ่ลอบมองใบหน้าหล่อเหลาของคุณชายเปลื้อง แสง
สีทองสุดท้ายของวันสาดทอดลงมาบนเสื้อยวนหน้าของเขา รวากับ
ใบหน้าไร้ที่ตินั้นเข้าไปด้วยทองคำบริสุทธิ์

คุณชายเปลื้องชวนเธอลงไปเดินเล่น ชมแสงสุดท้ายของ
วัน พระอาทิตย์กำลังจมน้ำ ลมเย็นพัดโชย รองเท้าส้นสูงคู่ใหม่
เหยียบย่ำลงบนพื้นหญ้าอ่อนข้างลำบาก

มือใหญ่ของคุณชายกุมมือน้อยของเธอกระชับแน่น
“ค่อย ๆ เดินซี ประเดี๋ยวจะหกล้มเสียได้”

หญิงสาวพยายามดึงมือออกทว่า เขายังกุมมือเธอแน่น
ขึ้นกว่าเดิม

“ขอให้ฉันได้กุมมือหล่อนแบบนี้ไปอีกสักหน่อยเถิด”

กิมไล้ซ้อนตามองชายหนุ่มที่กำลังมองไปยังแม่น้ำสายใหญ่เบื้องหน้า ที่แห่งนี้คงเป็นสถานที่เดียวที่สามารถกุมมือเธอเดินได้โดยไม่ต้องอายใคร

เขาหยุดเดิน ยกมืออีกข้างลูบไล้มือของเธอ “เหตุใดมือน้อยถึงได้หยาบกร้านนัก แม่กำไลต้องทนทำงานหนักหนาหรือ”

“มือบ่าวอย่างฉันก็หยาบกร้านอย่างนี้” เธอพยายามดึงมือกลับ แต่เขาไม่ยอมปล่อย

“สักวันฉันจะช่วยให้หล่อนไม่ต้องกรำงานหนักอย่างนี้เป็นเมียฉัน ได้ใช้ชีวิตสุขสบาย ไม่ต้องลำบากตรากตรำอีกแล้ว”

หญิงสาวสบตาคุโตคมของเขา “คุณชาย...ฉันไม่คู่ควร และคุณชายเองก็ไม่ควรลดตัวลงมาหาฉันแบบนี้”

“ไม่คู่ควรอย่างไร” เขาขึ้นเสียง เปลี่ยนอารมณ์เป็นโกรธเกรี้ยว “อย่าพูดราวกับว่าฉันสูงส่งอะไรหนักหนา ชาวตะวันตกเชื่อว่าคนเรามีความเป็นมนุษย์ เท่าเทียมกัน มีสองมือสองเท้าเหมือนกัน แล้วหล่อนเอะไรมาตัดสินว่าฉันสูงส่ง หรือหล่อนต่ำต้อย ชาวจีนเขาสนใจเรื่องยศศักดิ์พรรคนี้ด้วยหรือ”

หญิงสาวลดตาลงต่ำ “ฉันไม่เคยได้รำเรียน คงจะเถียงสู้คุณชายไม่ได้”

“หรือว่าหล่อนกลัวหม่อมแม่ของฉัน หรือนมซ่อนจะเอ็ดหากรู้ว่าหล่อนรักชอบกับฉัน”

เธอเบิกตาโพล่ง เขาเออะไรมาสรุปว่าเธอรักชอบเขา
 “ฉันไม่สนดอก หากพวกเขาจะต่อต้าน ฉันรักหล่อนจาก
 ใจจริง”

หญิงสาวดึงมือกลับ ถอยออกห่าง “คุณชายกำลังเข้าใจ
 ผิด”

“แม่ว่าไฉนไม่รักชอบฉัน เหมือนที่ฉันรักชอบแม่ว่าไฉนเลย
 หรือ”

กิมไล่หันหลังให้แก่เขา หัวใจของเธอเต้นระรัว แทบจะ
 ระเบิดออกมานอกอก พยายามข่มใจตัวเอง เธอเพียงแค่วันนี้ไหว
 เท่านั้น เพราะเขาทั้งหลายเหล่า รูปงาม ร่ารวย จิตใจดี สมบูรณ์
 แบบไปทุกด้าน เป็นใครก็ต้องหวั่นไหว เผลอใจไปบ้าง แต่เธอมี
 สามี่แล้ว ไม่ใช่ผู้หญิงบริสุทธิ์ ที่จะปล่อยหัวใจ รักใครที่ไม่ใช่สามี่
 ได้อย่างง่ายดาย

“ฉันไม่ได้รักชอบคุณชายเปลื้องเจ้าค่ะ ฉันเพียงแต่เห็น
 คุณชายเปลื้องเป็นผู้มีพระคุณ ที่ฉันต้องทดแทน จนกว่าชีวิตจะ
 หาไม่” เธอตอบเสียงสั้น

ร่างน้อยของเธอถูกชายหนุ่มสวมกอดจากด้านหลัง แขน
 แกร่งโอบรอบเอว

“เช่นนั้น จงอย่าพูดทำร้ายน้ำใจผู้มีพระคุณของหล่อน”

น้ำตาคลอเบาหวิวสาว ใบหน้าร้อนผ่าว ภายสิ้นสะท้อน
เมื่อถูกชายที่ไม่ใช่สามีสวมกอด ทำไมเธอถึงหวั่นไหวไปตาม
สัมผัสของชายผู้นี้ได้

“หากหล่อนคิดว่าฉันเป็นผู้มีพระคุณ จงอย่าขัดใจฉัน ทำ
ตามที่คุณสั่งโดยดี”

เสียงเย็นของเขาทำให้เธอใจสั่น เขากำลังใช้อำนาจบารมี
และหนี้บุญคุณ บังคับฝืนใจเธอ

กิมได้รู้สึกถึงลมหายใจร้อนราดรดลงบนต้นคอ ริมฝีปาก
นุ่มลิ้มเลียพวงแก้มขาว หัวใจของเธอกำลังจะระเบิด ร่างกายชา
วาบไปทุกส่วน น้ำตาอุ่นไหลอาบแก้มอย่างห้ามไม่อยู่

“อย่าเจ้าค่ะ” หญิงสาวผละออกจากอ้อมกอดของเขา
ก่อนจะหันมาประจันหน้า ทรวดตัวลงนั่งคุกเข่า ยกมือประนมแนบ
อก “อย่าทำเช่นนี้กับฉันเลย ถือว่าสงสารลูกนกลูกกาเถิดเจ้าค่ะ”

คุณชายเปลื้องจ้องมองหญิงสาวตรงหน้า ขมวดคิ้ว ยก
มือขึ้นกุมศีรษะตัวเอง

“ฉันขอโทษ” เขาหันหลังหนี ไม่กล้าสู้น้ำหน้าหญิงสาวที่
คุกเข่า คร่ำครวญ รวากับลูกกวาวร้องขอชีวิตจากนายพราน “รีบ
ลุกขึ้นเถิดแม่กำไล”

หญิงสาวงุนงง เธอต่างหากที่เป็นฝ่ายต้องขอโทษเขา

ทั้งสองเดินทางกลับไปยังวังวิไลการ์นต์ท่ามกลางความมืดมิด มีเพียงความเงิบงันภายในรถยนต์ จนกระทั่งถึงหน้าตึกใหญ่ของวังวิไลการ์นต์

หญิงสาวยกมือขึ้นไหว้ขอบคุณเขาตามมารยาท เร่งเปิดประตูลงจากรถ

“ฉันขอโทษที่ทำให้หล่อนลำบากใจ” คุณชายเปลื้องชุดด้วยสีหน้าเศร้า “ฉันช่วยหล่อนจากสำนักโสเภณี เพื่อที่หล่อนจะไม่ต้องเจอกับผู้ชายที่หวังแต่ร่างกายหล่อน แต่ฉันกลับทำอย่างนั้นเสียเอง ฉันยอมรับว่า หลงรูปกายของหล่อนแค่เพียงแรกเห็น ฉันอยากได้หล่อนมาครอบครองเพียงคนเดียว ฉันก็เป็นแค่ผู้ชายมากตณหา คิดแต่จะเอาเปรียบหล่อน ไม่ต่างอะไรกับผู้ชายที่ไปหาความสุขตามสำนักโสเภณีพวกนั้น”

“ไม่เจ้าคะ คุณชายประเสริฐตั้งเทวดา อย่าลดตัวไปเปรียบเทียบกับผู้ชายพวกนั้น” หญิงสาวหลบสายตาคุ้มที่กำลังบาดเคืองเธออยู่ “เพียงแต่ฉันไม่คู่ควร แม้แต่จะคิดเป็นอื่นกับคุณชาย นอกจากเจ้านายกับบ่าว...”

“อย่าเอ่ยถึงคำว่าคู่ควร เหมาะสม สูงต่ำ หรืออะไรทั้งนั้น ฉันไม่อยากจะฟัง” ชายหนุ่มเลือกตรึงจับมือของเธอ “ฉันรู้แต่เพียงว่าหัวใจของฉันเรียกร้องหาแต่หล่อน เพียงคนเดียวเท่านั้น”

หญิงสาวชักมือกลับ ไม่อยากพูดตอบอะไรเขาอีก ยิ่งฟังหัวใจของเธอก็ยิ่งอ่อนไหว หัวใจแทบไม่เข้มแข็งพอที่จะก่อกำแพงด้านความรักของชายหนุ่มชั้นสูงผู้นี้ได้ ทำได้เพียงวิ่งหนีออกห่างจากเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผืนดินตาตื่นใจกับข้าวของมากมายกายกอง นุ่งมอ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า และของใช้ตระการตา ที่มีราคาค่างวดสูง ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยได้หยิบจับเช่นนี้

“คุณชายซื้อของทั้งหมดให้แม่กำไลรี”

หญิงสาวชาวจีนพยักหน้าตอบ

“แล้วเอ็งให้อะไรตอบแทนคุณชายไปหรือยัง”

กิมไล่สายหน้า ก็มองเสื้อผ้าแสนสวยที่กำลังสวมอยู่ เธอเป็นฝ่ายรับอยู่ตลอด รวากับคนเห็นแก่ตัว

“เอ็งรู้ใช่หรือไม่ว่า คุณชายคิดอย่างไรกับเอ็ง หวังอะไรจากเอ็ง”

กิมไล่พยักหน้า น้ำตาร่วงผะ

“เอ็งเป็นบ่าว จะไปขัดขึ้นได้อย่างไร เจ้านายต้องการสิ่งใด ก็ต้องได้ สักวันก็คงจะเรียกเอ็งขึ้นไปรับใช้บนตึก” ผันถอนหายใจ

กิมไล่เช็ดน้ำตา “แล้วฉันจะทำอย่างไรได้เล่า”

ผันสายหน้า “นั่นซี เอ็งจะไปทำอะไรได้ ทำใจเถิดแม่
กำไล เอ็งอาจได้เป็นนางบำเรอ ได้ขึ้นตึกใหญ่เมื่อเจ้านายเรียกหา
แต่ไม่มีวันได้ขึ้นเป็นเมีย หม่อมหยดไม่ใจดีเหมือนคุณชายดอก
คุณเธอหวงคุณชายยิ่งกว่าอะไร ผู้หญิงที่จะมาเป็นเมียคุณชาย
ต้องเป็นลูกผู้ร่ำรวยมากดี หรือไม่ก็มีเชื้อมีสายเทียบเท่ากันเท่านั้น”

น้ำตาก็มีไหลอาบแก้ม ชีวิตของเธอช่างอาภัพ คงหนี
ไม่พ้นนางบำเรอ มีหน้าที่สนองกิเลสตัณหาให้กับผู้ชายเพียง
เท่านั้น

๓

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า กิมได้ไม่ยอกนับวันคืน ตั้งแต่ขึ้นเรือล่องมายังสยาม ต้องตระกำลำบาก เกือบเป็นโสเภณี แต่คุณชายเปลื้องก็เข้ามาช่วยเธอเอาไว้ มอบชีวิตใหม่ให้แก่เธอ ทำให้เธอติดหนี้บุญคุณเขาล้นพ้นตัว ทุกวันเขาพยายามเข้าหาเธอ เธอได้แต่เพียงหลบลิ้นหน้าเท่านั้น

“แม่กำไล คุณชายเปลื้องเรียกขึ้นไปพบบนตึกใหญ่” นมช้อนมาตามตัวกิมได้ในโรงครัว

หญิงสาวกำลัง่วนอยู่กับการทำขนมดอกจอก ต้องวางมือ พลันคิดกังวล เหตุใดเขาถึงต้องการพบเธอในเวลาพลบค่ำนี้ หรือว่าเขาต้องการเรียกเธอไปรับใช้ในห้องเพียงสองต่อสอง

“หล่อนไปอาบน้ำอาบท่าก่อนเถิด เนื้อตัวเหม็นเหม็นไปหมด” นมช้อนสั่ง ทว่าเธอกลับอมยิ้ม เมื่อคิดอะไรได้ขึ้นมา

กิมได้ไม่ไปอาบน้ำตามที่นมซ่อนสิ่ง ทั้งยังเอามือถูกัน
หม้อที่คว่ำอยู่แถวนั้น บ้ายหน้าตัวเอง ก่อนจะเดินขึ้นไปบนตึก
ใหญ่ เพื่อพบกับคุณชายเปลื้อง

ชั้นล่างของตึกฝรั่งเจียบสังกัด มีดสลัปราศจากแสงไฟ ทุก
คนคงขึ้นไปพักผ่อนด้านบนกันหมดแล้ว มีเพียงห้องหนังสือที่ยังมี
แสงไฟลอดออกมาผ่านประตูไม้บานคู่

“มาแล้วหรือแม่กำไล” คุณชายเงยหน้าจากหนังสือเล่ม
หนาในมือ เมื่อมีเสียงเคาะ ทว่ากลับตกตะลึงกับใบหน้าผู้มา
เยือน “หากฉันขวัญอ่อน คงเป็นลมล้มพับไปแล้ว นี่กว่าฝ่าที่
ไหน”

คุณชายเปลื้องหัวเราะเสียงดัง ท้องคัดท้องแข็ง เมื่อเห็น
ใบหน้ากระดำกระด่าง บ่าวสาวน้อยห่มผ้าแถบ นุ่งโจงกระเบนสี
น้ำตาล ผิวกายขาวนวลเปราะเปื้อนไปด้วยเขม่ารากับตังใจ

“คุณชายมีอะไรให้ฉันรับใช้เจ้าคะ” เธอคุกเข่าลง นั่งหน้า
ประตู ไม่ยอมเข้าไปในห้อง

ชายหนุ่มร่างสูงยอตัวลง หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดหน้า
เช็ดตาหญิงสาวผิวขาวอย่างละเมียดละไม

“อย่าเจ้าคะคุณชาย เดี่ยวฉันเช็ดเอง” เธอเบือนหน้าหนี
“ว่าแต่คุณชายเรียกฉันมาเพราะเหตุใดหรือเจ้าคะ”

“วันพรุ่งนี้ ฉันจะพาหล่อนไปวังสุริยศักดิ์ อดฝีมือการทำอาหารของหล่อนให้หญิงแซ่ไข่มเสียน้อย หญิงแซ่ไข่มกำลังตั้งท้อง คงอยากรับประทานอาหารแปลกใหม่บ้าง”

กิมได้ยิ้มอ่อน เธอคิดกังวลไปเองว่า เขาเรียกเธอมารับใช้ส่วนตัวในคืนนี้ ก่อนรีบถอยห่าง กลัวเขาเหม็นเหงื่อไคล กลิ่นอาหารจากกันครัว

“มีดค่าแล้ว เหตุใดถึงยังไม่พักผ่อน มัวแต่ทำอะไร ดูซีเหงื่อซึมเต็มหน้าผากเทียว” เขาใช้แขนเสื้อซับเหงื่อให้แก่เธออย่างไม่นึกถึงเงา

หญิงสาวคลานเข้าถอยหนี “อย่าคะคุณชาย ประเดี๋ยวใครมาเห็นเข้า”

ชายหนุ่มถอนหายใจ ลูกขึ้นยืน เดินกลับเข้าไปนั่งอ่านหนังสือต่อ “เอาเถิด วันพรุ่งนี้ตระเตรียมเครื่องปรุงให้พร้อม เราจะออกเดินทางในช่วงสาย”

กิมได้ออกไปตลาดแต่เช้ามีด หาซื้อข้าวของเตรียมทำอาหารจีนหลายเมนู พอสายก็ขนอาหารสดและอุปกรณ์หม้อกระทะ นำไปขึ้นรถที่จอดรออยู่ด้านหน้าตึกฝรั่ง จวนรีบเข้ามาช่วยยกของ เก็บใส่หลังรถ

คุณชายเปลื้องในชุดกางเกงสีดำ เสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาว มีสูทสีดำคลุม สวมรองเท้าหนังขัดมันวาววับ ดูหล่อเหลา จนกิมได้ไม่กล้ามอง

“วันนี้ฉันจะขับรถไปเอง” คุณชายบอกคนขับรถที่ทำหน้าหงอย ไม่ได้รับใช้เจ้านาย

กิมได้นั่งบนเบาะหน้าข้างคนขับเช่นเคย รถคันใหญ่แล่นออกไปบนถนน มุ่งหน้าสู่วังสุริยศักดิ์ แต่เขาจอดแวะหน้าร้านตัดเสื้อผ้าอีกครั้ง

“ฉันพาหล่อนมาแวะรับชุดที่สั่งตัดไว้เมื่อเดือนก่อน หากใส่ไม่พอดีตัว จะได้ปรับแก้เสียเลย”

คุณชายพาหญิงสาวที่สวมเสื้อคอกระเช้าสีตุ่น นุ่งโจงกระเบนสีน้ำตาลลงมาจากรถ เข้าไปลองเสื้อผ้าเกือบสิบชุดด้วยกัน ก่อนจะสวมเสื้อผ้าตัวใหม่จากร้าน หอบหิ้วถุงกระดาษอีกหลายใบ กลับขึ้นรถไปอีกครั้ง

“แค่ไปปรุงอาหารที่วังสุริยศักดิ์ ต้องแต่งตัวสวยด้วยหรือคะ” กิมได้สงสัย เธอสวมเสื้อลูกไม้สีเขียวย่อนคอแหลม ปล้องชายยาวลงไปถึงหน้าแข้ง แขนพองยาวปล้องปิดข้อศอก นุ่งผ้าชั้นสีเขียวย่นเนื้อดี สวมถุงน่องสีขาวสะอาดตา รองเท้าส้นสูงสีเดียวกัน

“ถึงจะอยู่ในครัวก็ต้องแต่งตัวให้ดี ออกมานอกวังทั้งที จะให้น้อยหน้าใครไม่ได้” คุณชายหยิบหมวกสีเหลืองอ่อนออกมาจากถุกกระดาด วางบนศีรษะให้แกเธอ “แม่ครัวของฉันแต่งเนื้อแต่งตัวแล้วช่างงามเสียจริง”

หญิงสาวหลบสายตาของเขา เป็นหน้าที่ของเธอออกไปนอกเขต ทว่ามือน้อยของเธอถูกเขาเกาะกุมเอาไว้

กิมได้ตกใจ พยายามชักมือกลับ แต่เขาไม่ยอม

“ขอฉันกุมมือหล่อนไว้อย่างนี้จนกว่าจะถึงวังสุริยศักดิ์ก็แล้วกัน”

หญิงสาวรู้สึกอบอุ่นใจที่มีเขากุมมือไว้อย่างนี้ หัวใจของเธอเต้นระรัว ใบหน้าร้อนวูบวาบไปหมด เธอกำลังหวั่นไหวกับสัมผัสของเขาอีกครั้ง แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ ต้องปล่อยให้เขาเกาะกุมมือน้อยไปตลอดทาง

คุณหญิงแซ่ชเวตถึงตาโต จ้องมองอาหารเบื้องหน้าอย่างไม่เชื่อสายตา

“แม่ครัวเงินของพี่ชายเปลืองทำเองทั้งหมดหรือคะ หญิงนึกว่าไปซื้อมาจากภัตตาคารในเยาวราชเสียอีก” คุณหญิงวางอววจ้วงชิมอาหารเลิศรสละลานตา ไม่ว่าจะเป็นผัดจับฉ่ายแห้ง

ไก่อัดกับน้ำจิ้มรสเข้มข้นและพริกขย กุ้งอบวุ้นเส้น ก้านเผือก ผักกะปิ ต้มจืดผักกาดขาวและเต้าหู้

“ชอบก็กินเยอะ ๆ เล่า หายแพ้งท้องแล้วใช่ไหม”
คุณชายเปลื้องถามลูกพี่ลูกน้องของตนที่กำลังตั้งท้องได้หกเดือน

“ห้าเดือนแรก หญิงอาเจียนแทบตาย กินอะไรไม่ได้เลย ดีที่ช่วงหลังมานี้ได้ขนมจันอับมาจากท่านพ่อ เป็นสิ่งเดียวที่หญิงกินแล้วไม่คลื่นไส้”

ชายหนุ่มยิ้มกว้าง “ฝีมือแม่ครัวจีนของพี่เอง หล่อนทำขนมจันอับได้หอมอร่อย กรอบกำลังดี รสชาติแตกต่างจากที่เคยลิ้มลองมาใช่ไหมเล่า”

“พี่ชายก็คิดเหมือนหญิงหรือคะ” คุณหญิงแซ่ไขเบิกตาโตเมื่อว่าในวังนำขนมมาเตรียมไว้ให้พร้อม “นั่นขนมอะไรหรือแม่แป้น หอมฉุยเทียว”

“แม่ครัวจีนบอกว่า ชื่อขนมสลีเจ้าคะคุณหญิงแซ่ไข นี่ง เสริจใหม่ร้อน ๆ เทียวเจ้าคะ” บ่าวที่ชื่อแป้นตอบ

คุณหญิงแซ่ไขกำลังสนุกกับการลิ้มลองอาหารแปลกใหม่ เธอหยิบขนมที่มีลักษณะเหมือนเค้ก เบานุ่ม กลิ่นหอมใบเตย

“อร่อยจริง หวาน นุ่มลิ้น ไม่แพ้เค้กของพวกฝรั่งมังค่า”
คุณหญิงแซ่ไขชื่นชม “พี่ชายเปลื้องหาตัวแม่ครัวจีนคนนี้นำมาจากไหนหรือคะ หญิงชักอยากพบแม่ครัวจีนคนนี้เสียแล้ว”

คุณชายให้คนไปตามแม่ครัวจีนมาพบคุณหญิงแซ่ไขบน
ตึกใหญ่หลังมืมา ใหญ่โตกว่าวังวิไลการันต์มาก แต่เจียบเหงา
ไร้ซึ่งผู้คน มีเพียงบ่าวรับใช้เข้าออกเท่านั้น

ตึกฝรั่งสี่เหลี่ยม ตัดกับกรอบหน้าต่างและบานประตูสี
เขียวหัวเปิด งดงาม กว้างขวาง เครื่องเรือนภายในมากมาย สวย
หรูราวกับคฤหาสน์ของชาวตะวันตก

กิมได้คลานเข้าไปหาภรรยาเจ้าของวังใหญ่ใน
ห้องรับแขก

“นี่นะหรือ แม่ครัวจีนของพี่ชายเปลือง หญิงนึกว่าลูกสาว
เจ้าสัวที่ไหน” คุณหญิงโบหน้ากลมมองหญิงสาวชาวจีนที่อายุ
น้อยกว่าอย่างไม่เชื่อสายตา “งามเสียจริง แต่งเนื้อแต่งตัวน่านมอง
ไม่เหมือนนางกำนัลครัวเลยนะคะ”

ผู้ได้รับคำชมก้มหน้ามองพื้นอย่างขัดเขิน

“ใช่หรือไม่เล่า กิริยามารยาทก็อ่อนหวาน ฝีมือทำอาหาร
ควาวหวานไม่เป็นสองรองใคร พี่เชิดฉันที่ได้แม่กำไลมา” คุณชาย
เปลื้องกอดอก ยิ้มหน้าบาน

คุณหญิงแซ่ไขหันกลับมามองลูกพี่ลูกน้องของตนอย่าง
รู้ทัน “พี่ชายคงติดใจหล่อนมาก ท่านพ่อของหญิงเล่าว่า พี่ชายอยู่
ติดวัง ไม่ออกไปเที่ยวเตร็ดเตร่อีก เพราะมีแม่ครัวฝีมือดีอยู่ในวัง
นี่เอง”

คุณชายเปลื้องไม่ปฏิเสธ แต่รีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา
“แล้วนี่ท่านชายเล็กไม่อยู่หรือ”

คุณหญิงสายหน้า “พี่ชายเล็กไม่เคยอยู่ติดวัง เลิกงานก็
ออกไปสังสรรค์แทบทุกวัน กว่าจะกลับมาก็ตึกตื่น นี่ขนาดว่าหญิง
ตั้งท้อง พี่ชายยังไม่เหลียวแลหญิงเลย พี่ชายเปลื้องกลับมาจาก
เมืองนอกได้ไม่นาน คงยังไม่รู้เรื่องอะไรไหมหรือไม่คะ”

คุณหญิงแซ่ไขทำสีหน้าเศร้า ก่อนจะร่ายยาวถึงความซำ
ซอกใจที่ต้องแต่งงาน อยู่กินกับคนที่ไม่ได้รัก

กิมได้ไม่ยอมฟังเรื่องปรับทุกข์ของเจ้านาย รีบขอตัว
คลานออกจากห้อง ตามบ่าวที่ซื้อแป้น กลับไปยังโรงครัว

“คุณหญิงแซ่ไขเคยเป็นคู่หมั้นของท่านชายภพ ท่านชาย
ใหญ่ของวงศ์สุริยศักดิ์” แป้นเล่าเรื่องเจ้านายให้ฟังเสียเอง ระหว่าง
ช่วยกิมได้กวนน้ำตาลมะพร้าวในกระทะ “แต่ท่านชายภพหนีไป
พร้อมกับคนรัก ท่านชายจักร ท่านชายรองของวงศ์ประจวบ ลั่น
ซีพิทักษ์ไปเมื่อกลางปีกลาย คุณหญิงแซ่ไขจึงต้องแต่งงานกับ
ท่านชายเล็กแทน”

กิมได้วางมือจากไม้พาย เห็นใจคุณหญิงแซ่ไข ผู้หญิง
เปรียบเสมือนสิ่งของ ถูกส่งต่อให้แต่งงานกับใครก็ได้ ไม่ต้อง
สนใจถึงความรู้สึกกันเลย

“ท่านชายเล็กกลายเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ กลับวังเสียดีกว่า ดื่น ค่อมเหล่าเมามายแทบทุกวัน เป็นเพราะท่านชายยังคิดถึงคนรักเก่า”

“ท่านชายเล็กไม่ได้รักคุณหญิงไขไธ ทั้งยังมีคนรักเก่าอยู่ แล้วด้วยหรือจะพี่แป้น” กิมได้รู้สึกหดหู่กับชะตาชีวิตรักของเจ้านายในวังนี้

ตกเย็น กิมได้กวนน้ำตาลมะพร้าว ทำลูกอม เก็บไว้ให้คุณหญิงไขไธใส่ขวดโหล เรียงอย่างสวยงาม เมื่อเสร็จสรรพ จึงนำขนมสาลี่ที่เหลือใส่จาน นำขึ้นไปให้แม่หมวยชราบนตึกอีกคนที่เจอในครัวช่วงสาย

กิมได้และแป้นพากันเดินตรงไปยังตึกใหญ่ ผ่านศาลาในสวนช่วงเวลาใกล้มืด พระอาทิตย์กำลังตกดิน แสงสุดท้ายของวันจากไป ท้องฟ้าแบ่งเป็นสองสี แสดทองริมขอบฟ้า และผืนน้ำเงินเข้มเบื้องบน

“นางไม้!”

หญิงสาวได้กลืนเหล้าคละคลุ้ง โขยมากับสายลม ก่อนจะหันไปพบชายหนุ่มอายุไล่เลี่ยกับคุณชายเปลื้อง รูปร่างสันตติดวงตาแดงกำ ไบหน้าซีดเขียว

“นางไม้กลับมาหาฉันแล้วหรือ” เขาเดินโซเซลงมาจากศาลา “นางไม้จริง ๆ ด้วย หล่อนอบขนมเค้กมาให้ฉันเหมือนเคย”

กิมได้ถอยหลังหนี กรีดร้องเมื่อชายที่กำลังมีนเมาเข้ามา
จับไม่จับมือเธอ

แบ่นพยายามห้าม “ท่านชายเล็กเพคะ แม่กำไลไม่ใช่
นางไม้ ไม่ใช่คนรักของท่านชายเพคะ”

เขาไม่ฟัง ยังคงพยายามเข้าสวมกอดหญิงสาวผิวขาว
ขนมสาลีในจานตกกระจายลงพื้นระระนาด

“ท่านชายเล็ก! จะทำอะไรหรือขอรับ” คุณชายเปลื้องวิ่ง
ออกมาจากประตูหลังตึกใหญ่

“นางไม้ของฉัน หล่อนกลับมาแล้ว” ท่านชายเล็กพูดเสียง
ยานคาง

“ท่านชายเมามากแล้ว ขึ้นไปพักบนตึกใหญ่เกิด
กระหม่อม” คุณชายเปลื้องจับข้อมือกิมได้ พาเธอเดินกลับออกไป
ทางหน้าตึก

หญิงสาวตื่นตระหนก ใบหน้าซีดขาว เมื่อครู่เธอถูกคน
เมาเข้าลวนลาม เขาคือเจ้าของวังแห่งนี้ แต่ทำไมเขาถึงเรียกเธอ
ว่า นางไม้ หรือว่าเธอเหมือนผีสาวนางไม้จริง ๆ แต่เมื่อครู่ได้ยิน
แบ่นพูดว่า คนรักเก่าของท่านชายเล็กคือ นางไม้

คุณชายเปลื้องหัวเสีย เหยียบคันเร่งออกจากวังสุริยศักดิ์

“ไม่คิดเลยว่า ท่านชายเล็กจะเปลี่ยนไปมากถึงเพียงนี้
กินเหล้าเมามายจนประสาทกลับ หรือว่าท่านชายจะถูกเสน่ห์เข้า
ใครทำของต่ำใส่ท่านชายกัน ใช้มนต์ดำของผีสาวนางไม้รี สกสัย
ฉันต้องแฉ่งท่านชายมาโนชให้ขอน้ำมนต์จากหลวงพ่อบาสาตเสีย
แล้ว”

กิมได้จับแขนตัวเองที่แดงเป็นปื้น ท่านชายเล็กจับเธอแรง
เหลือเกิน นึกถึงดวงตาแดงกล่ำมีน้ำตาคลอ ใบหน้านั้นกำลังทุกข์
ระทม เขาคงโศกเศร้าอย่างหนัก คงคิดถึงคนรักเก่ามาก

คุณชายเปลี่ยนหยุดจ่อตรงข้างทาง เอื้อมมาจับมือของ
เธอทั้งสองข้าง “เจ็บตรงไหนหรือไม่แม่กำไล”

หญิงสาวน้ำตาเอ่อล้น เธอสายตึระะ ไม่เจ็บเท่ากับตกใจ

คุณชายเข้าสวมกอดหญิงสาวไว้แนบอ ก “ขวัญเอ๋ยขวัญ
มา ฉันอยู่ตรงนี้แล้ว ต่อจากนี้ไป ฉันจะคอยปกป้องหล่อนเอง”

หูของหญิงสาวแนบอกอุ่นของเขา ลอบฟังเสียงหัวใจเต้น
ระรัว ดังพอ ๆ กับหัวใจของเธอที่เต้นตุบตามในอก

“ฉันรักหล่อน แม่กำไล” เขากะชิบเบา ๆ ข้างหู

กิมได้ผลัดตัวออกจากอ้อมกอดเขา “อย่าพูดกับฉันอย่าง
นี้เลยเจ้าคะ”

“ทำไมฉันจะพูดไม่ได้ ฉันจะพูดสิ่งที่อยู่ในใจของฉันไม่ได้
เหวอ”

“ไม่ได้เจ้าค่ะ ฉันไม่คู่ควรกับคุณชายเมื่อน้อย สักวัน
คุณชายจะได้พบกับกับคู่ครองที่เหมาะสมกันทุกประการ”

เขาถอนหายใจเสียงดัง ยกมือขึ้นลูบผมเธอเบา ๆ “หล่อน
อยากให้ฉันเป็นแบบท่านชายเล็กหรือ”

หญิงสาวจูงง ไม่รู้ว่าเขาหมายถึงอะไร

“สมัยยังเด็ก ฉันไปมาหาสู่กับท่านชายทั้งหลายที่วังสุริย-
ศักดิ์เป็นประจำ ท่านชายเล็กคุ้นราวคราวเดียวกับฉัน จึงเป็น
เพื่อนที่สนิทที่สุด เขาร่าเริง รักสนุก ชอบเล่นทโมนเหมือนกับฉัน
นั่นล่ะ แต่พอโตขึ้น ต่างคนต่างแยกย้ายกันไปเรียนประเทศนอก
พอฉันกลับมาเจอท่านชายเล็กอีกครั้ง ท่านชายก็เปลี่ยนไปจาก
หน้ามือเป็นหลังมือ เขาเงียบขรึม ไม่มีรอยยิ้มบนใบหน้า ทั้งยัง
ทำท่าจะเป็นจะตาย ราวกับไม่มีความสุขในชีวิต คงเป็นเพราะถูก
บังคับแต่งงานกับน้องหญิงแซ่ไขว้กระมัง”

กิมได้นึกสงสัยสารท่านชายเล็ก เขาต้องแต่งงานกับคนที่
ไม่ได้รัก ทั้งยังพลัดพรากจากหญิงที่รัก จนกลายเป็นคนอมทุกข์
แน่นอนว่าเธอไม่อยากจะให้คุณชายเปลืองต้องตกอยู่ในชะตากรรม
แบบเดียวกัน

“คุณชายจะต้องได้แต่งงานกับคนที่รัก และมีความสุข
ตลอดไปเจ้าค่ะ”

“หากผู้หญิงคนนั้นเป็นหล่อน ฉันคงจะมีความสุขตลอดไปอย่างที่หล่อนว่า”

“ไม่ใช่ฉันหรอกเจ้าคะ เพราะ...ฉันไม่ได้รักคุณชาย” เธอโกหกเขา และโกหกตัวเอง

เขากอดเธอแนบแน่นขึ้น “รักข้างเดียวช่างเจ็บปวดนัก เหตุใดหล่อนถึงใจร้าย ทำร้ายฉันอย่างนี้”

“ฉันทำร้ายอะไรคุณชายเจ้าคะ”

“ทำร้ายจิตใจฉัน สักวัน ฉันจะทำให้หล่อนรักฉันให้ได้”
เขาสบตากลมของเธอ

“อย่าเลยคะคุณชาย ฉันไม่ใช่ผู้หญิงที่ดีอะไร”

“ฉันไม่สนว่า หล่อนจะเป็นแค่ชาวจีนด้อยต่ำ ไร้การศึกษา ไม่มีหัวนอนปลายเท้า ฉันขอย้ำอีกครั้งว่า ฉันรักหล่อนจากใจจริง”

กิมได้ปล่อยให้เขากกอดอีกครั้ง เธอเกลียดตัวเองที่ไม่สามารถบอกเขาได้ว่า เธอมีสามีแล้ว คงเพราะในใจลึก ๆ ยังหวังให้เขารู้สึกกับเธอแบบนี้ต่อไป การได้รับความรักจากคนที่แสนประเสริฐอย่างเขา ทำให้เธอมีความสุขล้นปริ่ม รวากับอยู่ในฝัน แต่เป็นความฝันครึ่งหลับครึ่งตื่น เธอต้องปฏิเสธเขา รักเขาไม่ได้ ไม่สามารถปล่อยตัวปล่อยใจไปกับเขาได้อย่างฝัน

กิมได้อยู่ในวังวิไลการันต์ถึงหกเดือนแล้ว ทำครัวทั้งคาวหวาน ทั้งไทยจีน เรียนรู้ทุกอย่าง ไม่เคยเกี่ยงงาน ด้วยขันนขั้นแข็งกว่าบ่าวชาวสยาม แต่ไม่เห็นแก่ตัว โอบอ้อมอารี ชอบช่วยเหลือคนอื่น ทั้งยังอ่อนน้อมถ่อมตน จึงเป็นที่รักของทุกคน โดยเฉพาะนมซ่อน

“ขอบใจแม่กำไลที่มาช่วยร้อยมาลัย วันพรุ่งนี้หม่อมหยดจะไปทำบุญที่วัดในวันพระใหญ่” นมซ่อนมองกิมไล่ที่วางพวงมาลัยไว้บนพาน เธอร้อยพวงมาลัยได้ดงามตามที่สอนได้อย่างประณีต

นมซ่อนยกมือขึ้นทูลหาตัวเอง อาการปวดชากำริบบ่อยครั้ง กิมได้เป็นห่วง จึงเข้ามาช่วยบีบนิ้ว

“น้ำหนักมือดีจริง ไปฝึกนิ้วดี ฝึกจับเส้นมาจากไหนกัน”

กิมไล่ไม่กล้าตอบความจริง เธอฝึกนิ้วมาจากเง็กโสภณี่ประจำโรงน้ำชาคุณแม่เหม่ย

“ประเดี๋ยวฉันจะกลับเข้าโรงครัว ทำซาลาเปาไปถวายพระด้วย ดีหรือไม่เจ้าคะ” กิมไล่รีบเบี่ยงประเด็น

“ดี จะได้บุญกุศลไปด้วยนะแม่กำไล” นมซ่อนยิ้ม มองตามหญิงสาวที่เดินออกจากห้องพระไป เด็กสาวชาวจีนคนนี้หัวดี อบรมสั่งสอนอะไรก็ทำตามได้อย่างคล่องแคล่ว ว่องไว ทำได้ดี มีฝีมือกว่าคนอื่น ๆ ทั้งยังหัวอ่อน สั่งสอนอะไรก็เชื่อฟัง มีเพียงเรื่อง

เดียวที่หญิงสูงวัยกังวล คือคุณชายเปลื้อง ที่เฝ้ามองไม่ว่างตา ทั้งที่ไม่ควร กลัวว่าสักวันหนึ่ง เธอจะต้องตกระกำลำบาก หากคุณชายหมายเธอเป็นเมียออกหน้าออกตา เพราะหม่อมหยดไม่มีวันยอมเป็นแน่

กิมไล่นวดแป้งทำซาลาเปา ใส่ไส้หมูสับปรุงรส บั่นเป็นก้อนกลม ก่อนนำไปวางในลังซึ่ง เตรียมขึ้น

“ทำกระไรอีกริแม่กำไล” คุณชายเปลื้องเข้ามายังโรงครัว บ่าวทั้งหลายลงไปนั่งคุกเข่ากับพื้น เกร็งกันถือนหน้า

“ลองทำซาลาเปาไส้หมูสับเจ้าคะ ประเดี๋ยวพຽ່ງนี้เข้ามิดฉันจะนึ่งไปถวายพระเจ้าค่ะ”

คุณชายยิ้มกว้าง “ให้แม่ผันทำต่อเถิด หล่อนรีบไปแต่งตัว ประเดี๋ยวฉันจะพาหล่อนออกไปทำธุระข้างนอก”

หญิงสาวหันไปมองผัน ไม่อยากทຽງงานให้เพื่อน แต่ไม่กล้าขัดเจ้านาย

“ไปเถิดแม่กำไล ประเดี๋ยวฉันจะนึ่งซาลาเปาให้เอง แม่กำไลเคยสอนฉันแล้ว ฉันจำได้” ผันยิ้มอ่อน ผลั้กไหล่กิมไล่ให้ออกไปจากครัว

คุณชายเดินตามกิมไล่ไปยังเรือนบ่าวด้านหลัง เขากระหึ่มยิ้มย่อง มีท่าทีแปลกไปจากทุกที

“เราจะไปทำธุระที่ไหนกันหรือคะ”

“วันนี้ฉันจะไป รอยัลสปอร์ตคลับ สวมชุดเดินราสวย ๆ
หนาแม่กำไล”

คุณชายเปลี่ยนสวมชุดสูทสีดำสนิท ผูกโบว์สีดำไว้ตรง
กลางใต้ปกคอเสื้อด้านหน้า ผมของเขามันเลียบ ด้วยเจลแต่งผม
โบหน้ายืมแยม วันนี้เขาดูดีเป็นพิเศษ เช่นกันกับเธอที่สวมชุด
กระโปรงผ้าลูกไม้ลายสวยแปลกตาสีทองอ่อน ตัวเสื้อคอแหลม
แขนตุ๊กตา กระโปรงยาวปิดหน้าแข้งมีระบายกรุยกรายราวกับขน
นก เธอประแป้ง ทาปาก มัดผมยาวดำขลับมวยไว้ยังท้ายทอย
เรียบร้อย สวมรองเท้าส้นสูงสีขาว หัวกระเป๋านั่งสีเดียวกันโบ
ใหม่เอี่ยม

“งามเหลือเกิน แม่กำไล” คุณชายอ้าปากค้าง ตกตะลึง
ในความงาม เสื้อคอแหลมเผยผิวขาวละเอียดยของหญิงสาวชาว
จีนอายุน้อย โบหน้าสวยผ่องมีสีสันทามอง

หนุ่มหล่อพาสาวสวยนั่งรถยนต์คันใหญ่ไปยังสถานที่
แห่งหนึ่ง มีรั้วรอบขอบชิด ตั้งอยู่ท่ามกลางสวนสวย ได้รับการตัด
แต่งอย่างดี อาณาบริเวณกว้างขวาง สุดลูกหูลูกตา ตึกฝรั่งตั้งโดดเด่น
ร่าวกับคฤหาสน์ หรือวังของใคร

“นี่ะหรือ รอยัลสปอร์ตคลับ ช่างสวยงามดั่งฝัน”

ในขณะที่กิมได้เกาะขอบประตู มองออกไปยังดินแดนอัน
แสนสวยงาม กลับรู้สึกถึงความเย็นบนลำคอตัวเอง

สร้อยทอง พร้อมจีฟลอยสีแดงเม็ดโตล้อมรอบด้วยเพชร
วางอยู่บนลำคอของเธอ

“ฉันให้...หล่อนชอบหรือไม่”

หญิงสาวมือสั่น ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยได้จับทองจริง ๆ แต่นี่
ยังมีเพชรเม็ดโตน่างาม ล้อมรอบด้วยฟลอยสีแดง คงมีราคาสูง
ลิบลัว ของล้ำค่าอยู่บนลำคอของเธอด้วยความฝัน

“เหตุใดถึงให้ฉันหรือเจ้าคะ” เธอถามเสียงสั่น

“เพื่อแสดงถึงความจริงใจของฉันที่มีให้แม่กำไล ฉันรัก
หล่อนอย่างสุดหัวใจ”

เขาก็มองครอบครองริมฝีปากนุ่มของเธอ เขาวนเวียนดู
ซับความอ่อนหวานจากริมฝีปากบางอย่างนุ่มนวล ยาวนาน
จนกระทั่งใช้ลิ้นเข้าไปในช่องปากของเธอ

หญิงสาวขมลุกไปทั้งตัว ผละออกจากจุมพิตวิปลาส ทำสี
หน้าตื่นตระหนก ยกมือปิดปากตัวเอง

“ไม่ชอบหรือ เขาเรียกว่า French Kiss จูบแบบฝรั่งเศส”

ผู้ฟังหน้าแดงเถือก รีบเปิดประตูออกไปนอกกรง รับ
อากาศเย็นภายนอก ช่วยระบายความร้อนจากอก หัวใจน้อย ๆ
ของหญิงสาวผู้ไม่ประสาวิถีของฝรั่ง กำลังจะแตกสลายเสียแล้ว

กิมได้เดินเข้าไปยังตึกฝรั่งก่ออิฐถือปูนของชาวตะวันตก ซึ่งเต็มไปด้วยฝรั่งผมทอง และคนไทยที่พูดภาษาต่างชาติได้ ทุกคนแต่งตัวหรูหรา สวมใส่เสื้อผ้าแบบตะวันตก พร้อมเครื่องประดับราคาแพง

กิมได้รู้สึกว่ ตัวเองได้เข้ามาอยู่ในโลกแห่งใหม่ โลกที่เธอไม่เคยพบเห็นมาก่อน

“หิวหรือยัง” คุณชายเปลื้องจับมือเธอมาคล้องแขนของเขา พาเดินเข้าไปนั่งยังโต๊ะริมสวน

หญิงสาวเบิกตาโตเมื่อเห็นคนขี่ม้าในสวนสนาม พวกเขาดูทะมัดทะแมง เหล่าม้าตัวใหญ่ สวยงาม ปล่อยให้คนขึ้นขี่หลังพาเดินโดยรอบอย่างว่าง่าย

“ที่นี่มีอาหารฝรั่ง รสชาติเหมือนในยุโรปเที่ยว ปุงโดยพ่อครัวฝรั่ง แม่กำไลลองชิมดูซี”

กิมได้ยิ้มกว้าง ลิ้มลองอาหารแปลกใหม่ ซุปฝรั่งเศส สตูว์ล้นัว เนื่อปลาอบเนย มันฝรั่งบด ลองดื่มน้ำผลไม้สีแดงที่มีรสขม ผาตประหลาด ทุกอย่างตระการตาสำหรับเธอไปหมด หญิงสาวอิมหมี่พื้มัน มีความสุขกับอาหารเลิศรสที่แปลกแตกต่างจากอาหารไทยและจีนโดยสิ้นเชิง

ผู้คนที่นี่ ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ พวกเขาารวมตัวกัน เพื่อพูดคุยสนทนา และเล่นกีฬา มีผู้ชายเป็นส่วนมาก ส่วนผู้หญิงที่มาต่างแต่งองค์ทรงเครื่องงดงาม หลายคนสนใจมองเธอ ให้รู้สึกกระอักกระอ่วนใจ เธอจึงได้แต่หลบสายตา หันมองออกไปยังวิวทิวทัศน์ภายนอกแทน

“พอล!” ชายผมสีทองร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาทักทาย คุณชายเปลื้อง ทั้งยังพูดคุยกับเขาเป็นภาษาที่กิมไล้ไม่เข้าใจ

ทันใดนั้น เขายื่นมือขวามาให้เธอ เธอตกใจ มองดูมือเขา ไม่รู้ธรรมเนียมของชาวตะวันตกใด ก่อนจะยกมือขึ้นไหว้แทน

“ยื่นมือขวาของเธอให้เขาสิ” คุณชายเปลื้องแนะนำ

หญิงสาวจึงทำตามที่เขาบอก ทว่าชายฝรั่งกลับคว้ามือเธอไปจุมพิตบนหลังมือ

เธอชักมือกลับ รู้สึกประดักประเดิด หันไปมองคุณชายเปลื้องเพื่อขอความช่วยเหลือ

คุณชายเปลื้องหัวเราะ ก่อนพูดคุยกับเพื่อนฝรั่งเป็นภาษาอื่น จากนั้นจึงพากันเดินเข้าไปคุยด้านในอาคาร ทั้งให้หญิงสาวนั่งรอที่โต๊ะต่อไป

กิมไล้จิบน้ำผลไม้สีแดงเข้ม ทอดสายตามองไปยังสวนสีเขียวขจี ต้นไม้ใบหญ้าถูกตัดแต่งงดงาม ลมเย็นพัดผ่าน พระ

อาทิตย์กำลังจะตกดิน เสียงเพลงบรรเลงขึ้นจากด้านใน เสียงอัน
แสนไพเราะ ที่เธอไม่เคยได้ยินมาก่อน

หญิงสาวชะเง้อมองเข้าไปด้านในของอาคาร เต็มไปด้วย
แสงไฟสว่างไสว หลอดไฟดวงงามมากมาย ให้ความสว่างยาม
ค่ำคืนราวกับปาฏิหาริย์ เพราะในโรงครัวและเรือนคนใช้ ไม่มี
ไฟฟ้า มีเพียงแสงสว่างจากตะเกียงเจ้าพายุเท่านั้น

ทันใดนั้นเธอเห็นชายชาวตะวันตกถือเครื่องดนตรีหน้าตา
ประหลาด เขาหนีบมันไว้ที่ซอกคอ ทั้งยังใช้ไม้ยาวลากูไปยังสาย
ของเครื่องดนตรีไม้ชนิดนั้น ส่งเสียงไพเราะดังออกมา นอกจากนี้
ยังมีเครื่องดนตรีขนาดใหญ่โตอีกชิ้น ผู้เล่นต้องนั่งบนเก้าอี้ ก้มตัว
ลงกดบนแป้นเล็ก ๆ ที่มีจำนวนนับสิบตรงหน้า

“เครื่องไม้ที่นักดนตรีคนนั้นถืออยู่ เรียกว่า ไวโอลิน ส่วน
เครื่องใหญ่ ๆ ที่ตั้งติดผนัง เรียกว่า เปียโน” คุณชายเปลื้องเดิน
กลับมากระซิบข้างหูเธอ ก่อนจะจูงมือพาเดินเข้าไปยังด้านใน

เสียงดนตรีอันแสนไพเราะดังกึกก้องไปทั่ว หญิงสาวได้
ฟังเพลงอย่างใกล้ชิดจากนักดนตรี ภายในเต็มไปด้วยผู้คนทั้งชาว
ไทยและชาวต่างชาติ พวกเขา กำลังยืนทอดกันเป็นคู่ ชยับเท้าไป
ตามจังหวะเพลงช้า

คุณชายเปลื้องโอบมือข้างหนึ่ง ตะทีกกลางแผ่นหลังของเธอแผ่วเบา มืออีกข้างจับมือของเธอ พาล่องลอยไถ่บรรเทาด้วยความฝัน

หญิงสาวตามจังหวะไม้ทันทัน ก้าวเท้าสะเปะสะปะ เผลอเหยียบใส่เท้าของคู่เต้นบ้าง เธอหัวเราะจนหน้าแดง ขบขันกับทักะการเต้นที่ไม่ได้เรื่องได้ราวของตัวเอง ที่แรกก็รู้สึกขัดเขิน แต่ก็สนุกเพลิดเพลินจนหลายเพลงจบไป จนกระทั่งเหงื่อซึมตามไรผม ขาทั้งสองข้างเริ่มปวด จึงขอตัวไปนั่งพัก ดื่มน้ำผลไม้สีแดงเข้มต่อ

หญิงสาวหน้าแดง รู้สึกร้อนวูบวาบ ไม่เคยได้เต้นรำ ฟังเพลงแสนสนุกอย่างนี้มาก่อน

ก็มิได้ดื่มน้ำผลไม้สีแดงไปหลายแก้ว ฟังเพลงไปพลางไม่รู้ว่าเวลาโดยยบยิบไปนานเท่าไร จนกระทั่งเริ่มมีนึ้ระระ ทั้งยังง่วงหงาวหาวนอนจนแทบลืมตาไม่ขึ้น

คุณชายแวะเข้าไปพูดคุยกับเหล่าเพื่อนและคนรู้จักด้านในตามมารยาท ใจจริงไม่อยากจะให้มิได้ให้อยู่เพียงลำพังนานนัก หลายคนถามถึงหญิงสาวที่เขาควมมาในวันนี้ พวกเขาอยากรู้จักเธอ อยากรู้ว่าเธอเป็นลูกเต้าเหล่าใคร เป็นนักเรียนนอกมาจากที่ไหน คนพวกนี้สนใจแต่ชาติตระกูล ยศถาบรรดาศักดิ์กันเท่านั้น

หากพวกเขาเห็นว่าเธอเป็นเพียงบ่าวในวัง คงจะดูแคลน เหยียด
หยาม

“คุณกำไลเป็นลูกสาวเจ้าสัวใหญ่จากเกาะไหหลำ”
คุณชายเปลื้องใบปิดเกินจริง

“มีนาเล่า ผิดพรรณงดงาม ขาวผ่อง เป็นลูกผู้ดีเศรษฐี
เมืองจีนนี่เอง” ผู้หญิงคนหนึ่งพูดชมกิมได้

“คุณชายเปลื้องช่างโชคดีเสียจริง คุณกำไลงามจับใจ
ใครเห็นเป็นต้องเหลียวหลัง” เพื่อนชายตบไหล่คุณชายเปลื้อง

“ใช่ ชัดชัดดีกว่าใคร” คุณชายหันไปมองหญิงสาวที่ใคร
ต่างชื่นชม เขารู้ว่าสังคมจอมปลอมพวกนี้มองผู้คนแต่เพียง
เปลือกนอก หากพวกเขาเห็นว่า แท้จริงแล้วกิมได้เป็นเพียงบ่าวในวัง
ของเขา คงไม่พูดชื่นชมถึงเพียงนี้

ใจจริงของเขารักเธออย่างสุดหัวใจ มองข้ามชนชั้นสูงต่ำ
ที่ผู้คนตั้งกรอบเอาไว้ ถึงแม้รู้ว่า อนาคตจะยากเย็นแค่ไหนกับ
ความรักที่เขาทำให้เธอ แต่เขาจะสู้ ยอมทำทุกวิถีทาง เพื่อได้อยู่กับ
เธอคนเดียวเท่านั้น

เขาเป็นคนบูชาความรัก เมื่อรักใคร่ก็มอบหัวใจให้
ทั้งหมด เขาต้องการที่จะอยู่กินกับเธอ ใช้ชีวิตเยี่ยงสามีภรรยา
อย่างมีความสุขเหมือนคนทั่วไป ยอมแม้กระทั่งสละทุกสิ่ง มรดก

ทรัพย์สินสมบัติ และยศถาบรรดาศักดิ์ เพียงแค่ขอให้ได้อยู่กับเธอ
หญิงอันเป็นที่รักยิ่งในดวงใจ

คุณชายเปลื้องวางแผนไว้แล้วว่า เมื่อгимได้เปิดใจให้แก่
เขา เขาจะแต่งงานกับเธอ ถึงแม้ไม่มีใครเห็นด้วยและยอมรับ เขา
ก็จะพาเธอไปอยู่ด้วยกันที่สหรัฐอเมริกา ประเทศเกิดใหม่ ประเทศ
แห่งเสรีภาพ สถานที่ซึ่งไม่มีใครดูถูกดูแคลน มองแต่เพียง
ภายนอกและชาติกำเนิดอีกต่อไป

гимได้นั่งหน้าแดง หาววอดใหญ่ คุณชายเปลื้องเผชิญ
เห็น จึงหลุดหัวเราะออกมา หญิงสาวอายุน้อยช่างน่าเอ็นดู เขา
รีบขอตัวลาเหล่าเพื่อนผู้ลากมาดดี ลูกเศรษฐี เจ้านายมากมาย
เดินไปหาгимได้ ผู้หญิงทั้งดงามทั้งภายนอกภายใน เพียงแต่เกิด
เป็นสามัญชน ยากจน ขาดโอกาส ไม่ได้ร่ำเรียนหนังสือ

“กลับกันเถิด แม่กำไลคงจะง่วงแล้ว”

гимได้ยิ้มกว้างเมื่อเห็นคุณชายเปลื้อง รีบลุกพรวดขึ้นยืน
ทว่ากลับเซจนแทบล้ม เขาต้องเข้าประคอง

“ฉันเป็นอะไรไม่รู้เจ้าคะ” เธอพูดเสียงยานคางอย่างไม่
รู้ตัว

“เมมาแล้วรี” เขาหัวเราะ หญิงสาวในอ้อมแขนมีนเมาจนเดินไม่ไหว เมื่อหันไปมองที่โต๊ะ เห็นขวดแก้วสีเข้มว่างเปล่า “หล่อนดื่มไวน์จนหมดขวดเลยรี”

หญิงสาวยิ้มเผยฟันขาว ไม่คิดเลยว่า เจ้าน้ำผลไม้จะมีฤทธิ์ทำให้เธอมีนเมาได้

กิมได้รู้สึกหนักศีรษะ หน้าตาหนัก หลับ ๆ ตื่น ๆ ตลอดทาง รู้สึกตัวอีกที แผ่นหลังของเธอก็สัมผัสกับฟูกนุ่ม

ดวงตาเบิกโพลง เห็นผ้าเปดานห้องมืดสลัว ไม่มีคานไม้ด้านบน หรือมุ้งครอบอย่างเคย

ร่างใหญ่ของคุณชายเปลื้องทาบพับด้านบน สติของกิมได้กลับมา ริมฝีปากของเขาซุกไช้ชอกคอของเธอ มือไม้ของเขาซุกชนไปทั่ว เธอพยายามปิดป้อง แต่ไม่สำเร็จ

“อย่าคะ คุณชาย...” ยังไม่ทันจบประโยค ริมฝีปากหนาเข้าครอบครองริมฝีปากนุ่ม จมพิตที่แสนร่ำร้อนของหนุ่มนักเรียนเก่าฝรั่งเศส ทำให้สติของเธอล่องลอยไปไกล

กิมได้มีความสุขกับรสสัมผัสของเขา ช่างอบอุ่น นุ่มนวล แต่ก็ร่ำร้อนในเวลาเดียวกัน

ทันใดนั้นภาพของสามีกลับโผล่ขึ้นมาในใจ ป่านนี้เขาคงกำลังเป็นหวัด กังวล ไม่รู้ว่าเธอหายไปทีไร พยายามติดต่อถาม

หา แต่ไม่มีใครรู้เบาะแสของเธอ พ่อแม่ของสามีคงทราบข่าวว่า เธอหายไป เดินทางไม่ถึงจุดหมาย แล้วตอนนี้ เธอกำลังทำอะไร อยู่ กำลังสุขสมกับชายอื่นที่ไม่ใช่สามีอย่างนั้นหรือ

กิมได้ผลักร่างผู้ชายออก ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี กลับมาคุกคามเธอ หญิงสาวลุกหนีจากเตียง โขเซไปยังประตู ห้องนอน ไม่รู้ว่าชุดลูกไม้ตัวยาวหลุดหายไปตอนไหน เหลือเพียง ชุดผ้าแพรชั้นในเท่านั้น

ผู้ชายเปลื้องวิ่งตามมาถึงตัวเธอก่อนที่จะเปิดประตู ออกไป “แม่กำไล ประเดี๋ยวก่อน”

หญิงสาวทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า ยกมือไหว้ต่อหน้าเขา น้ำตาไหลรินอาบแก้ม ตัวสั่นงันงก “อย่าแตะต้องผู้หญิงอย่างฉัน เลย”

“ทำไม เหตุใดฉันจะสัมผัสคนรักของฉันไม่ได้”

เธอร้องให้สะอึกสะอื้น “ฉันไม่ใช่ผู้หญิงบริสุทธิ์อะไร ฉัน ...มีผัวแล้ว”

เขานิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะนั่งลงต่อหน้าเธอ จับแขนทั้งสอง ข้าง “หล่อนโกหกฉันใช่หรือไม่ หล่อนเพียงต้องการให้ฉันเลิกรัก ปักใจแต่หล่อน”

“ฉันพูดความจริง ฉันมีผัวแล้ว ผัวของฉันทำงานอยู่ที่สุราษฎร์ ฉันล่องเรือมาจากเกาะไหหลำ เพื่อตามมาอยู่กับผัว” เธอสะอึกสะอื้น เล่าความจริงที่ปิดบังมานาน

เขาสบตาแดงก่ำ ขมวดคิ้ว “ไม่จริง หล่อนปดฉัน”

ชายหนุ่มเข้าสวมกอดเธอแนบแน่น ระดมจูบไปหน้าของ เธอไม่หายใจหายคอ ผลักเธอเอนลงนอนกับพื้นหน้าประตู

ข้อมือของเธอเจ็บร้าว เขาคดมันไว้กับพื้นอย่างแรง ลำตัวของเขาแทบทับ ใช้น้ำหนักกดเธอเอาไว้แน่น ริมฝีปากนุ่มพรมจูบไปทั่ว ไชยอุ่นทำให้เธอเฝ้าร้อนไม่ต่างกัน

แต่กิเลสได้ต้องหักห้ามใจ ถึงเธอจะหวั่นไหว อยากอยู่ในอ้อมกอดของเขาตราบนานเท่านาน แต่เธอต้องยึดมั่นในคำสัญญาต่อหน้าเทพเจ้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ และพ่อแม่สามี เมื่อวันแต่งงานว่า เธอจะมีสามีเพียงคนเดียวตลอดไป

หญิงสาวสู้แรงชายหนุ่มไม่ได้ แต่เธอฉลาดพอที่จะหวัดร้อง เพื่อให้คนมาช่วย

เสียงฝีเท้าดังอยู่ภายนอก แสงไฟจากตะเกียงสว่างขึ้น คุณชายเปลี่ยนรู้ดีว่า เขาต้องหยุดเพียงเท่านี้ หญิงสาวไม่ยอมตกเป็นของเขาง่าย ๆ จำใจปล่อยเธอวิ่งออกไปจากห้อง หายไปในความมืดอันว่างเปล่า

กิมไล่วิ่งผ่านเสียงกรีดร้องของหม่อมหยด และนมช้อนที่
ตื้นขึ้นมากกลางดึก เพราะเสียงหวีดร้องขอความช่วยเหลือของเธอ
แต่เธอไม่คิดหยุดฝีเท้า วิ่งลี้มลุกคลุกคลานลงไปยังชั้นล่าง ออก
จากตึกใหญ่ ตรงไปยังเรือนบัว

เธอหอบเหนื่อย หหมดแรง เนื้อมันบอบช้ำ ถลอกปอกเปิก
ทรุดตัวลงกอดเข้า ร้องไห้ร่ากับฟ้ากำลังถล่มหลาย

ผ่นเปิดมุ้งออกมา ทำท่าจ้วเจีย “เข้าแล้ววีแม่กำไล”

กิมไล่ส่ายหน้า กลั้นน้ำตา และเสียงสะอื้นให้ “ยังหรอ
จ๊ะ แต่ฉันจะรีบออกไปนั่งซาลาเปาแล้ว”

เธอผลัดผ้าในความมืด ชูดกระโปรงชั้นในผ้าแพรเนื้อดี
ฉีกขาด น่าเสียดาย แต่ความเย็นบนลำคอยังอยู่ สร้อยที่คุณชาย
เปลื้องมอบให้ ยังเตือนใจเธอให้หวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่

กิมได้รีบออกไปนวดแป้งชาลาเปา เตรียมหนึ่ง สำหรับนำไปถวายพระในช่วงเช้า ไม่อยากหลับนอน ไม่อยากมีเวลาคิดคำนึงถึงเรื่องราวที่เพิ่งเกิดขึ้นนั้นเลย

หม่อมหยดกลับมาจากวัดในช่วงสาย รีบส่งแม่ครัวจีนของวังให้มาพบที่ศาลาท่าน้ำด้านหลัง

กิมไล่ใบหน้าขีดเขียนคลานเข้าไปหาเจ้านายอย่างนอบน้อม ดวงตาเธอบวมเป่ง ตามแขนขาเต็มไปด้วยรอยขีด เธอพันผ้าไว้รอบคอ ปกปิดร่องรอยที่เกิดขึ้นเมื่อคืน

หม่อมหยดโยนธนบัตรมัดเป็นม้วนให้แก่เธอ “จงนำเงินนี้ไป แล้วไม่ต้องกลับมาที่วังอีก เงินเท่านี้คงจะพอกับค่าตัวของหล่อนเมื่อคืน ที่ผ่านมาชายเปลืองปรนเปรอหล่อนมามากพอแล้วกระมัง”

กิมไล่เงยหน้ามองหญิงวัยกลางคนที่เห็นเธอเหมือนผักปลา อยากเช็ดหัวเธอไปจากที่นี้เต็มแก่

“หากเคราะห์ร้าย หล่อนตั้งท้อง ก็จงเลี้ยงดูเด็กเอง อย่าคิดแม้แต่จะติดต่อกับชายเปลืองอีก ชายเปลืองต้องได้คู่ครองเป็นหญิงมีชาติตระกูล ร่ำรวยทั้งเงินทอง และการศึกษา หากหล่อนรักและหวังดีกับชายเปลืองจริง จงอย่าจุดเขาให้ตกต่ำไปกับหล่อน จงหายตัวไปเสีย หนีไปให้ไกล หล่อนสัญญากับฉันได้หรือไม่”

กิมได้น้ำตาไหลพราก ไม่คิดว่าหม่อมหยดจะรังเกียจ
 เดียดฉันท์เธอถึงเพียงนี้ คงกลัวว่า ลูกชายจะรักชอบเธอจริง และ
 ไม่ยอมเลิกรากับเธอง่าย ๆ จึงจึงเรียกเธอมาพูดคุยก่อน

“ขึ้นเรือไปเสียได้แล้ว” หม่อมหยดสั่ง

กิมได้ตกใจ มองเรือแจวที่จอดรออยู่พร้อมคนพาย “ฉัน
 ต้องไปประเดี๋ยวนี้เลยหรือเจ้าคะ”

“ใช่...หล่อนมาแต่ตัว ก็จงจากไปแต่ตัว ไม่ต้องกลับไป
 เก็บข้าวของอะไรทั้งสิ้น ฉันให้เงินหล่อนไว้เท่านั้น คงจะพอ
 สำหรับหาที่หาทางอยู่ใหม่ได้”

เธอก็มลงกราบบนพื้นดินสีดำ กลืนดินโซยเข้าจมูก ความ
 เย็นของพื้นทำให้เธอเยะเยือกไปถึงหัวใจ กิมได้ใจหายที่ต้องจาก
 วังวิไลการันต์ไปอย่างกะทันหัน ไม่ทันได้ล่ำลาใคร เธอเดินลงเรือ
 จ้าง ไม่หันกลับมาเป็นครั้งที่สอง ไม่อยากให้ใครเห็นความอ่อนแอ
 ของเธอไปมากกว่านี้

ชายชราพายเรือแจว ล่องไปในคลองเจียบสงัด พาหญิง
 สาวที่ร้องให้จนตัวโยนไปส่งยังตลาดแห่งหนึ่ง หญิงสาวขึ้นฝั่ง
 นำตานองหน้า กำธนบัตรในมือแน่น พลันสอดมือไปจับสร้อยทอง
 ได้ผ้าที่พันรอบคอ เธอคงต้องจากไปแล้วจริง ๆ นี่เป็นหนทางที่ดี
 ที่สุด เธอจะรักคุณชายเปลื้องไม่ได้ และต้องลืมทุกอย่างเกี่ยวกับ
 เขา ลืมให้หมดสิ้นจากใจ

“เรื่องลงปักชำได้ ไปทางไหนจะ” หญิงสาวถามผู้คนในตลาด ตอนนี้เธอต้องไปหาสามี ทำตามจุดประสงค์เดิมของตนให้สำเร็จลุล่วง

กิมไล้ นั่งเรือ ล่องลงใต้ จนกระทั่งถึงจังหวัดสุราษฎร์ธานี เธอสอบถามจากผู้คนแถวนั้น ตามหาชุมชนชาวจีนไหหลำ เพราะทำจดหมายและที่อยู่ของสามีหายไป ตั้งแต่เหยียบผืนแผ่นดินสยามวันแรก

เมื่อนั่งรถลากเข้ามาในตัวเมือง ถึงศาลเจ้าแม่ทับทิม ได้ยินคนพูดคุยกันเป็นภาษาไหหลำที่คุ้นเคยก็หายเหนื่อย

“ขอโทษนะจ๊ะ รู้จักโกอ่าง แซ่ผู้ ไหมจ๊ะ” กิมไล้ถามหญิงชราหน้าศาลเจ้า

“รู้จักซี อาอ่างเพิ่งมาช่วยงานที่ศาลเจ้าเมื่อวานนี้เอง”

กิมไล้ยิ้มกว้าง ในที่สุดเธอก็จะได้พบกับสามีแล้ว “แล้วโกอ่างอยู่ที่ไหนหรือจ๊ะ”

“อยู่ท่าทอง ริมคลองกระแต่นั่น”

“ที่ไหนหรือจ๊ะ ไกลไหม ฉันต้องนั่งรถต่อไปหรือจ๊ะ”

“ต้องนั่งเรือ ไกลเป็นวัน แล้วเอ็งเป็นใครรี มาตามหาอาอ่างทำไม”

“ฉันเป็นเมียโกอ่างจ๊ะ ล่องเรือมาจากเกาะไหหลำ”

หญิงชราตกใจ “เมียร์รี”

กิมได้รู้ว่า ใคร ๆ คงตกใจที่เมียมาตามหาหัวเพียงลำพัง
นั่งเรือมาคนเดียว ไม่มีที่อยู่ จดหมายสักฉบับก็ไม่มี

กิมได้นั่งเรือต่อ ใช้เวลาเป็นวัน กว่าที่จะถึงท่าทองก็มีดคำ
แปลกใจที่ทำทองเต็มไปด้วยชาวไทย พวกเขาพูดภาษาไทยพื้น
ถิ่นแปลกหู ไม่เหมือนในพระนคร แต่ยังพอสื่อสารเข้าใจความได้
บ้าง หญิงสาวเคาะบ้านแต่ละหลังถามหาสามีไปเรื่อย โชคดีที่มี
คนใจดี พาเธอเดินเท้าไปจนถึงบ้านไม้หลังหนึ่ง ยกพื้นสูง เลี้ยง
เปิดไถ่ไว้ได้ถุน ด้านหลังเป็นสวนรก มีดสนิ

“เอ็งเข้าไปคนเดียวแล้วกัน พ่ออ่างพักอยู่ที่นี้ละ” หญิงวัย
กลางคนส่งเธอเพียงได้ถุนบ้าน

กิมได้หัวใจเต้นระรัว เธอกำลังจะได้พบสามีที่อยู่ด้านบน
เธอเห็นแสงไฟลอดผ่านหน้าต่างออกมา เขาคงยังไม่หลับ แต่บ้าน
ไม้หลังนี้ค่อนข้างใหญ่ เขาคงไม่ได้พักอาศัยเพียงลำพัง คงพักร
รวมกับเพื่อนร่วมงานละแวกนี้

หญิงสาวสะดุ้ง เมื่อประตูบ้านเปิดออก หญิงสาวผิวคล้ำ
ตาโตเข้ม ร่างหนาเดินออกมา เธอสวมเสื้อคอกระเช้า นุ่งโจง
กระเบน แต่หน้าท้องของเธอใหญ่โตผิดปกติ

“ใครมาตีที่ดินป่านี่กัน” ผู้หญิงคนนั้นพูดภาษาไทยพื้น
ถิ่นของชาวใต้

“ฉันมาหาโกอ่างจ๊ะ” หญิงสาวมองเข้าไปภายในบ้านไม้กว้าง มีห้องหับเป็นสัดส่วน ข้าวของวางระเกะระกะตามพื้นเรือน

“มาทำไม” ผู้หญิงคนนั้นถามอย่างไรมารยาท

“ฉันมาหาพ่อของฉัน”

ผู้หญิงท้องมองเธอหัวจรดเท้า น้ำตาเริ่มขึ้นขึ้นมาไม่มีสาเหตุ ยกมือจับหน้าท้องใหญ่ของตน

“ใครมารีแม่เอียด” เสียงผู้ชายดังขึ้นจากในบ้าน ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่นั่งกางเกงขาก๊วยเพียงตัวเดียว เดินมาพร้อมกับตะเกียงเจ้าพายุในมือ เมื่อเห็นใบหน้าของผู้มาเยือนเขากลับตกใจ ใบหน้าขาวซีดลงไปกว่าเดิม “อาгимได้”

“นี่ใครหรือจ๊ะ” กิมได้ถามเป็นภาษาไหหลำ

“เมียฉัน...อีกคน”

กิมไล้ น้ำตารวงเผาะ ไม่คิดฝันว่าสามีจะมีเมียอีกคนอยู่ที่นี่ แล้วเขาให้เธอขึ้นเรือมาหาเขาทำไม ในเมื่อเขามีเมียอีกคนแล้ว ดูจากท้องโตของผู้หญิงคนนี้คงจะใกล้คลอดเต็มที หากนับเดือนดูแล้ว ทั้งสองคงจะคบหากันมา ก่อนที่เธอจะขึ้นเรือมายังสยาม

“กิมไล้รออยู่ตรงนี้ก่อน เดี่ยวโกมา”

อ่างโอบไหล่ผู้หญิงท้องใหญ่ที่ซื้อเถียด พาเข้าไปด้านใน
ทิ้งให้กิมไต้ยืนตัวขาเพียงลำพัง หัวใจของเธอเจ็บแปลบ รวากับ
ถูกมีดแทง

ชั่วเวลาหนึ่ง อ่างเดินกลับออกมา มองหน้าภรรยาแรก
ของตนด้วยสีหน้าไม่สู้ดี คงรู้สึกผิด แต่เขาไม่ใช่คนที่จะเอ่ยขอโทษ
ใครง่าย ๆ

“โกให้ฉันตามมาทำไม หากโกมีเมียอื่นแล้ว” กิมไต้ร้องไห้
โฮอย่างไร้ศักดิ์ศรี

อ่างเข้ามาจับไหล่ทั้งสองข้างของเธอ “ฟังโกก่อน จริงอยู่
ที่โกมีเมียอีกคน ไม่ได้จดหมายไปบอก เพราะไม่กล้า แต่โกเคย
สัญญาแล้วว่า จะพากิมไต้ เดกับมา ย้ายมาอยู่ด้วยที่นี่ ก็ต้องพา
มา แม่เถียดตั้งท้อง ใกล้เคียงตลอดเต็มแก่ อย่างไรก็ตามโกก็ทิ้งแม่เถียด
ไม่ได้”

กิมไต้ทรุดตัวลงบนบันได ร้องไห้จนตัวโยน ไม่มีอะไรจะ
เอ่ยตอบสามีในตอนนี้ได้

“อย่างน้อย แม่เถียดก็มีน้ำใจให้กิมไต้พักอยู่ด้วยกัน บ้าน
แม่เถียดกว้างขวาง มีห้องหับหลายห้อง แม่เถียดยกให้กิมไต้หนึ่ง
ห้องนะ”

ผู้ฟังได้แต่ร้องไห้จนแทบหมดแรง เธอเหน็ดเหนื่อย
เหลือเกิน แทบไม่ได้หลับนอนมาสองวันสองคืน เดินทางรอนแรม

ข้ามน้ำข้ามทะเลมาหาสามี แต่เขากลับมีเมียใหม่ และกำลังจะมีลูกด้วยกัน

เขาช่วยเซ็ดน้ำตาให้แก่เธอ คงรู้สึกผิดไม่มากนักน้อย “แล้วกิมไล้เล่า หายไปไหนมาเสียนาน โทศกใจแทบแย่ พอรู้ข่าวจากเดกับมาว่า กิมไล้ขึ้นเรือมาตั้งแต่ก่อนสารทจีนเมื่อปีที่แล้ว แต่ไม่ถึงสุราษฎร์ ฯ โกลยนี้กว่าชาตินี้จะไม่ได้เจอกิมไล้อีกแล้ว”

กิมไล้นึกถึงเรือสำเภาที่เธอโดยสารมาจากเกาะไหหลำ หากมีใครป่วยตาย คนเรือจะโยนศพทิ้งลงทะเล ทุกคนจึงเข้าใจกันว่า เธอตายไปแล้ว

“คงดีกว่านี้ หากฉันไม่ตามมาหาโกจนเจอ” หญิงสาวกล่ำกลืนความโศกเศร้า แต่น้ำตาเจ้ากรรมกลับไม่ยอมหยุดไหล “ฉันควรจะอยู่ในพระนคร มีชีวิตของตนเอง ไม่ต้องพบเจอโกอีกต่อไป โกลและเมียจะได้อยู่กันอย่างมีความสุข”

“กิมไล้เป็นเมียแรกของโก อย่างไรก็ตามโกก็ต้องดูแลกิมไล้ให้ดี อยู่ด้วยกันที่นี้เกิด”

หญิงสาวแทบขาดใจ ยิ่งได้ฟังคำพูดของสามีที่เธอเกิดทุน ซื่อสัตย์เพียงคนเดียวมาตลอด ยิ่งน้ำตาไหล ไม่มีคำว่ารักออกจากปาก เธอเป็นเพียงเมียแรกที่เขาต้องดูแล เป็นเหมือนความรับผิดชอบของเขาที่แสนหนักอึ้ง แต่คืนนี้ตึกเกินไปเสียแล้ว

เธอเหนื่อยจนไม่มีแรงก้าวขาหนีไปไหนอีก คงต้องยอมพักอาศัย
ภายใต้หลังคาเดียวกันกับเมียใหม่ของสามี

กิมไล่ตื่นขึ้นในยามเช้า แสงแดดส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา
โลมเลียใบหน้า เธอเผลอตื่นสายเสียแล้ว เมื่อลุกขึ้นกลับปวด
ศีรษะอย่างหนัก ร่างกายร้อนผ่าว ปวดเมื่อยไปทั้งตัว บ้านทั้งหลัง
โคลงเคลง

หญิงสาวหนาว ๆ ร้อน ๆ เธอคงไม่สบายอีกครั้ง คงเพราะ
เดินทางมาไกล ไม่ได้หลับได้นอนดี เธอมองไปทั่วห้องสี่เหลี่ยม
แคบ เล็กกว่าห้องที่เธอนอนกับผันในวังวิไลการันต์ มุ้งเก่ามีรอย
ปะทุ ฟูกที่นอนโซยกลืนอับ สายป่านนี้แล้วสามียังไม่แวะเข้ามา
เยี่ยมหา เขาคงไม่รู้ว่ เธอกำลังป่วยเป็นไข้

กิมไล่ฝืนลุกขึ้น พับเก็บที่นอนหมอนมุ้ง เอนั่งหน้า
กระจกบานเล็ก แขนงอยู่บนผนัง ซึ่งเป็นเครื่องเรือนชิ้นเดียว
ในห้องแคบนี้

ใบหน้าซีดเซียว ดวงตาบวมซ้ำของหญิงสาวชาวจีนมอง
กลับมา ร่องรอยบนลำคอของเธอเลือนหายไปบ้างแล้ว มีเพียง
สร้อยทองพร้อมจี้เพชรล้อมพลอยแดงแสงงดงามล้ำค่าทิ้งไว้ต่าง
หน้า

ช่วงเวลาหกเดือนที่เธออยู่ในวังวิไลการันต์สุขสบายทั้งกายใจราวกับฝัน ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยได้รู้จักความรัก คุณชายเปลี่ยนทำให้เธอได้สัมผัสความอบอุ่น ตราตรึงในหัวใจ ความรู้สึกได้เป็นที่รักของใครสักคนช่างแสนวิเศษ ยิ่งได้รู้จักก็ยิ่งหลงรักเขามากขึ้นทุกวัน ความรักที่เขาให้ช่างมากมาย ยิ่งใหญ่ ผิดกับความรู้สึกเมื่อครั้งถูกคลุมถุงชนเมื่อเกือบสามปีที่ผ่านมา เธอแต่งงานอยู่กินกับอ่าง ทำตามคำสั่งที่ผู้ใหญ่ต้องการ ถึงแม้จะอยู่ด้วยกันเพียงไม่กี่เดือน เขาชื่นเรือมาสยาม อยู่ห่างจากเธอหลายปี จนมีเมียใหม่ ทั้งยังกำลังจะมีลูกด้วยกัน

ผู้ชายเห็นแก่ตัว สามีของเธอคิดจะมีเมียสองคนพร้อมกัน ไม่เห็นใจหัวใจของเธอและเอียดเลย ไม่มีผู้หญิงที่ไหนยอมรับที่จะแบ่งสามีให้คนอื่นได้ ถึงเอียดจะยอมอนุญาตให้เธอเข้ามาพักอาศัยได้ชายคาเดียวกัน แต่ก็คงทุกซัะหมดไม่ต่างจากเธอ

หญิงสาวถอดเก็บสร้อยคอล้ำค่าไว้ได้หมอน ช่วงเวลาที่ผ่านมาเป็นเพียงแค่ความฝัน เก็บคุณชายเปลี่ยนอยู่ในโลกแห่งความทรงจำ ก่อนออกไปเผชิญหน้ากับความเป็นจริง

“ตื่นสายตะวันได้ ชี้อยู่จสันหลังยาว” เอียดโหลกน้ำพริกอยู่หลังบ้าน ปรายตามองหญิงสาวชาวจีนที่เพิ่งออกมาจากห้อง

กิมได้สั่งทำไม่ได้ยิน เพราะไม่อยากมีเรื่องมีราวตั้งแต่วันแรก “โกอ่าอยู่ไหนหรือจ๊ะ”

“ตื่นมาก็เรียกหาหัว น้าไม่อาย” เอียดพูดเสียงเบา แต่กิมได้ได้ยินทุกคำ “พี่อ่าออกไปทำงาน ตามนายฝรั่งเข้าป่าไปตั้งแต่เช้ามืด กว่าจะกลับคงเย็น ๆ โน้น”

กิมได้พยักหน้า เดินลงไปยังใต้ถุนบ้าน ตักน้ำจากตุ่มล้างหน้าล้างตา

“นั่นใคร มาทำอะไรที่บ้านแม่เอียด พ่ออ่า” หญิงสูงวัย ผมหงอกเงยถามมาจากบ้านหลังข้าง ๆ

กิมได้ไม่กล้าตอบ ทว่าเอียดเดินออกมาที่ชานเรือน ด้านบน ชะโงกหน้าตอบคำถามให้แทน

“ชื่อกิมได้ เป็นเมียอีกคนของพี่อ่าจะยายทอง”

“ออกอีแบ่นจะแตก! นี่พ่ออ่ามีเมียอีกคนได้อย่างไร ไปมีตอนไหน เป็นเจ๊กจีนรี” ยายทองถามอย่างสงสัยใคร่รู้

เอียดไม่ตอบ เพราะรู้ว่าพูดไป ตัวเองก็มีแต่เสีย หากนับลำดับเวลา ก็จะทำให้เธอเป็นเมียที่มาทีหลัง ซึ่งชาวบ้านเรียกว่าเมียน้อย จึงปล่อยให้ทุกคนคิดว่า กิมได้เป็นเมียสองแทนดีกว่า เพราะอายุน้อยกว่า และยังไม่มียู

กิมได้ขึ้นมาบนเรือน เห็นเอียดยังดำน้ำพริกไม่เสร็จ จึงอาสาช่วย

“เอ็งไม่ต้องยุ่ง” เอียดสั่งห้าม “เอ็งดูแลกับข้าวกับปลาตัวเอง ไปทำครัวด้านล่าง ไม่ต้องมายุ่งครัวของข้า”

หญิงสาวชาวจีนเข้าใจ เธอต้องอยู่ส่วนของเธอ ไม่ต้องยุ่ง
เกี่ยวกัน แบ่งอาณาเขตให้เรียบร้อย จะได้ไม่ต้องทะเลาะเบาะ
แว้งกัน

กิมได้จุดเตาอังโล่เก่าด้วยเศษฟืนเศษใบไม้ใต้ถุนบ้าน
เธอขอหม้อเก่ากันดำ และข้าวสารจำนวนหนึ่งมาต้มใส่เกลือ กิน
ประทังชีวิตไปก่อนในวันนี้ เธอรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว หนาวๆ ร้อนๆ
ปวดศีรษะ เมื่อยตามร่างกาย จนออกไปไหนไม่ไหว พอตกบ่ายจึง
ขึ้นมานอนพักในห้องจนกระทั่งเย็นย่ำ

เสียงประตูเปิด กิมได้สะดุ้งตื่น เห็นร่างสูงใหญ่ของสามี
เข้ามาในห้อง

“ไม่สบายหรือ เห็นแม่เอียดแล้วว่า กิมไลน์นอนทั้งวัน” เขา
เข้ามาแตะหน้าผากหญิงสาวที่รีบลุกขึ้นนั่งเกร็ง “ตัวรุ่ม ๆ นี่”

“ดีขึ้นมากแล้วจ๊ะ โกหิวหรือยัง ประเดี๋ยวฉันจะไปเตรียม
มือเย็นให้”

“ไม่ต้องหรอก แม่เอียดเตรียมให้โกเรียบร้อยแล้ว”

กิมได้ก้มหน้า รู้ตัวว่าบกพร่องในหน้าที่ ต้องให้เมียรอง
ดูแลสามีแทน

เธอเดินตามสามีออกมาจากห้อง เห็นเอียดนั่งรอบบนชาน
เรือน กลืนปลาทอดหอมฟุ้งไปทั่ว ทั้งยังทำแกงส้มยอคมะพร้าวไว้
หม้อใหญ่

“นั่งกินด้วยกันเถิดกิมไล้” อ่างบอกภรรยาคนแรกเป็น
ภาษาไหหลำ

“อยู่เมืองสยาม ต้องพูดภาษาสยาม แม่กิมไล้เองก็พูดได้
คล่องแคล่วนี่” เอียดกระแทกจานข้าว

กิมไล้สะดุ้ง มองจานข้าวสำหรับคนสองคน แต่ไม่มีของ
เธอ

“กิมไล้ไปตักข้าวซี” อ่างสั่งเป็นภาษาไทยตามที่เอียด
ต้องการ

“ข้าวหมดแล้ว เหลือแต่น้ำข้าวเย็นชืดในถ้วย แม่กิมไล้กิน
ได้หรือไม่เล่า”

กิมไล้พยักหน้า เดินไปหยิบน้ำข้าวในถ้วยมาร่วมวง
อ่างแบ่งข้าวตัวเองใส่ถ้วยน้ำข้าวของกิมไล้ “ยังไม่หาย
ป่วยดี กินเยอะ ๆ หนา”

เอียดกระแอม ก่อนตักข้าวในจานตัวเอง แบ่งใส่ถ้วยสามี
“พีนั่นแล ต้องกินเยอะ ๆ ออกไปทำงานมาเหนื่อยทั้งวัน”

“ขอบใจจะแม่เอียด” อ่างส่งยิ้มให้ภรรยาชาวไทย

กิมไล้กินข้าวอย่างกระอักกระอ่วนใจ แengสัมผัสได้
รสชาติเผ็ดแซบคอกินไป ต่างจากแengสัมผัสที่วังไลการันต์อย่าง
สิ้นเชิง ที่มีรสชาติเปรี้ยวนำ หวานตาม เผ็ดปานกลาง หอมกลิ่น

กระชายอ่อน ๆ มีเนื้อปลาไหลกลลงในเครื่องแกง กลมกล่อมอร่อย
ลิ้น

“มาแรก ๆ โกกกินไม่ได้เหมือนกัน รสจัดจ้านเกินไป แต่
อยู่ไปอยู่มา ก็ติดใจเสียแล้ว” อ่างชวนคุย

“แล้วแม่กิมไล่ไปอยู่ที่ไหนมาหรือ หายไปตั้งเกือบปี นุ่ง
โจงกระเบน พูดภาษาสยามได้คล่องแคล่ว แทบไม่ติดสำเนียงจีน
ราวกับเป็นคนพระนครอย่างนั้น” เอียดถามอย่างสงสัยใคร่รู้

“ฉันอยู่ที่พระนคร ทำงานเป็นแม่ครัวจีนล่ะ”

“กิมไล่ทำอาหารจีนเก่งแต่ไหนแต่ไร ทำขนมก็อร่อยนัก”
อ่างหันมาชมภรรยาชาวจีน ไม่ทันเห็นการชักสีหน้าของภรรยา
ชาวไทย

“แล้วทำไมถึงไม่มาสุราษฎร์ ฯ ตั้งแต่แรก ไปมัวเป็นแม่
ครัวที่พระนครทำไม” เอียดขุ่นข้องใจ

“ฉันตกเรือ ตอนแะพักหลบพายุที่พระนคร ตอนนั้น
พูดคุยกับใครไม่รู้เรื่อง ทั้งยังทำที่อยู่ขอโกหาย...” หญิงสาวก้ม
หน้า กวนน้ำข้าวในถ้วย โกหก บั่นน้ำเป็นตัว “...กว่าจะหางาน
เก็บเงิน หาค่าเรือมายังสุราษฎร์ ฯ ได้ ก็ไม่ง่ายเลย”

“กิมไล่คงลำบากมากซี” ชายหนุ่มแกะปลา วางให้ในถ้วย
น้ำข้าว

กิมได้ไม่กล้าสบตาสามี หากเขารู้ว่า เธอถูกขายให้ช่าง
โสเภณี ต่อมาถูกผู้ชายอีกคนซื้อตัวไปอยู่ในวังวิไลการันต์อย่างมี
ความสุข และมีความรักกับชายหนุ่มผู้มีพระคุณ สามีของเธอคง
จะโกรธมาก

เมื่ออัมทอง กิมได้ช่วยเก็บกวาดล้างจานซามทั้งหมด
ก่อนจะลงไปอาบน้ำ ผลัดผ้าที่ยืมมาจากเอียด

หญิงสาวปูที่นอน กางมุ้งเก่า ดับตะเกียง ลืมตาในความ
มืด เธอไม่รู้ว่า จะทำอย่างไรดีกับชีวิตอันแสนอาภัพนี้ เพียงแค่ออยู่
ร่วมชายคากับภรรยาอีกคนของสามีได้เพียงวันเดียว ก็ช่างอดอัด
แทบอยากหนีไปแล้ว

กิมได้นอนไม่หลับ พลิกไปมาอยู่นาน คงเพราะเธอนอน
พักมาทั้งบ่าย และยังไม่ได้ทำงานทำการให้เหน็ดเหนื่อยจนเพลีย
เหมือนแต่ก่อน

เสียงประตูเปิดออก เงาสูงใหญ่เข้ามาในห้อง มุดมุ้งมา
นอนตะแคงเคียงข้าง

“ยังไม่หลับอีกหรือ” เสียงแหบพร่าของสามีกระซิบข้างหู
ทำเธอขนลุกชันไปทั้งตัว

“กำลังจะหลับแล้วจ๊ะ” หญิงสาวผู้สวมผ้าแถบและโจง
กระเบนนอนเหมือนกับชาวสยามกระซิบตอบ ก่อนยกผ้าห่มปิด
ถึงคอ ทว่าเขากลับดึงผ้าห่มออก ยกมือขึ้นลูบได้ไหลเปื้อนเปื้อน

“เมื่อเกือบสามปีก่อน กิมไฉ่ยังเป็นเด็กตัวผอมแห้งอยู่เลย แต่ตอนนี้เป็นผู้สาวเต็มวัยเสียแล้ว สวยขึ้นกว่าเก่าเป็นกอง โกแทบจำไม่ได้” มือสากลูบไล้ลงไปยังหน้าท้องแบนราบ ใบหน้าเข้าสู่กลิ่นซอชอกคอค ใบหู มายังพวงแก้ม

หญิงสาวไม่รู้สึกหวั่นไหวตาม แต่กลับกลัวขึ้นมา เธอไม่ได้พบเจอเขามาหลายปี ยังจำได้ว่า ครั้งแรกที่มีสัมผัสลึกซึ้งกับเขาเจ็บปวดจนน้ำตาเล็ด เลือดไหลริน ขยาดจนไม่อยากจะคุยกับเขามากกว่า คราวที่แต่งงานได้เพียงสามเดือน เขาก็จากไป แต่ตอนนี้ความรู้สึกนั้นจะกลับมาหลอกหลอนอีกครั้ง

ร่างใหญ่ขึ้นคร่อมทาบทับ เขาดึงผ้าโจงกระเบนออกอย่างไม่เบามือ ก่อนจะทำให้เธอเจ็บปวดรวดร้าวไปทั้งกาย และใจ จนน้ำตาไหลหลากอีกครั้ง

กิมไฉ่จำใจต้องทนอยู่ในบ้านหลังนี้ แยกห้องนอน แยกครัว ต่างคนต่างอยู่กันเป็นสัดส่วน ไม่จำเป็นต้องพูดคุยกัน อ่างให้เงินเธอไว้ใช้จ่าย หากขาดอะไร ให้เดินไปซื้อของที่ตลาด ไม่ไกลจากบ้านเท่าไรนัก

กิมไฉ่พบว่าในละแวกหมู่บ้าน เต็มไปด้วยญาติพี่น้องของเอี้ยต ชาวใต้ กินหมาก ทำไร่ทำสวน เลี้ยงเป็ดไก่ จับปูปลาที่หามาได้จากลำคลองนำไปขายในตลาดบ้าง

เธอรู้ว่าอย่างต้องเก็บเงิน ส่งให้พ่อกับแม่ที่เกาะไหหลำ ด้วย พ่อกับแม่เริ่มอายุมากแล้ว ฝากคนส่งจดหมายมาบอกว่า ไม่มีแรงย้ายตามมาอยู่ยังไทย

กิมไล้อยู่ว่าง จึงรับจ้างทำขนม นำไปขายแถวศาลเจ้าในตลาดบ้าง พอมีรายได้เป็นของตัวเอง เพราะไม่อยากเป็นภาระให้แก่อ่างมากนัก แต่ทำไปทำมา กลับได้เงินมากกว่าที่อ่างเจียดให้เธอเสียอีก

กลับจากตลาด หญิงสาวเดินเล่นไปเรื่อยเปื่อย ทอดอารมณ์ หวนคิดคำนึงถึงชายที่อยู่ໃใจเสมอมา เมื่อคืนเธอฝันถึงเขาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนทุกทีที่เฝ้ามองไปด้วยความสุขเมื่อได้อยู่กับเขาในฝัน คราวนี้เขามากอดลาเธอ รวากับจะจากไปไหนไกล และเธอตื่นมาพร้อมน้ำตา ร้องไห้ร่ำกับเฝ้าเต่า

กิมไล้เดินเหม่อออกนอกเส้นทาง คิดถึงแต่คุณชายเปลื้องชายที่เธอจากมาไม่ได้ล่ำลา ไม่รู้ว่าเขาจะเป็นอย่างไรบ้าง สุขสบายดีหรือไม่ ป่านนี้คงลืมเธอไปแล้ว ในพระนครเต็มไปด้วยสาวสวย ลูกผู้ร่าเริงจากตระกูลใหญ่คงเป็นคู่ครองที่เหมาะสมกับเขาได้ดีกว่าผู้หญิงมีสามีแล้วอย่างเธอ

เธอเดินคิดอะไรเรื่อยเปื่อยไปจนถึงป่าโกงกางชายเลน รับลมทะเลพัดโชยยามเช้า นกกระยางเดินทอดน่อง หาปูปลากินตามชายเลน

กลิ่นทะเลทำให้เธอรู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมา อากาศเข้านี้ร้อน
อบอ้าว ถึงจะมีลมเย็นโชย แต่กลับทำให้เธอหน้ามืด ทрудตัวลง
กับพื้น อาเจียนออกมาเยอะใหญ่

หญิงสาวน้ำตาไหล มองแผ่นฟ้า ผืนน้ำที่บรรจบกันปลาย
ฟ้า ชะตาชีวิตของเธอคงจบลงที่นี่ อำเภอบ้านดอน จังหวัดสุราษฎร์-
ธานี เพราะเธอกำลังตั้งครรภ์

๕

กิมได้ยกมือจับหน้าท้องใหญ่ของตัวเอง ลอบมองเด็กชายตัวจ้อยที่กำลังเริ่มตั้งไข่ เดินไปล้มไป ลูกชายคนแรกของสามีเธอกับเมียชาวไทย หวังเพียงแต่ว่า ลูกในท้องของเธอจะเป็นเด็กชายด้วย เพราะชาวจีนขึ้นชอบลูกชายมากกว่าลูกสาว

“พี่อ่าจ๊ะ ระบุ่นองไม่มาสามเดือนแล้ว เห็นที่น้องจะมีลูกให้พี่อีกคน” เอียดแจ้งข่าวดีให้สามี ปราชญ์ตามองกิมได้ราวกับเป็นผู้ชนะ

“จริงหรือ คลอดลูกชายให้พี่อีกคนนะแม่เอียด” อ่างยิ้มกว้างกับข่าวดีที่ได้รับ

หญิงสาวชาวจีนเดินคอดกเข้าห้อง หลังจากคลอดลูก เธอคงต้องร่วมเตียงกับสามีอีก เพื่อจะได้ตั้งท้องลูกให้เขาอีก

หลาย ๆ คน รวากับเป็นการแข่งขัน ที่ต้องต่อสู้กับภรรยาเอง หากใครมีลูกชายให้เขาได้มากกว่า จะเป็นผู้ชนะ

เธอนั่งฟังฝาบ่าน นึกถึงคืนนั้น ก่อนจากวังวิไลการันต์มา หากเธอยอมตกเป็นของคุณชายเปลื้อง คงไม่ยอมมถูกไล่ออกจากวังง่าย ๆ แน่ บางทีเธออาจตั้งท้องลูกของเขา และมีความสุขอยู่ที่นั่น ไม่ต้องทนกล้ำกลืนฝืนใจอยู่ในบ้านหลังนี้กับสามี ที่มีภรรยาอีกคนอยู่ด้วย

“ว่าแต่...พี่อ่างแน่ใจได้อย่างไร ว่าลูกในท้องของกิมได้เป็นลูกของพี่จริง” เสียงแหลมของเอี้ยดดังลอดผ่านฝาบ่านเข้ามาถึงหูกิมได้

“ทำไมแม่เอี้ยดถึงคิดอย่างนั้น” อ่างขึ้นเสียง รวากับไม่พอใจ

“พุทโธ จะไม่ให้คิดได้อย่างไรกัน แม่กิมได้กลับมาหาพี่ไม่ทันไรก็ตั้งท้องปุบปับ น้องอยู่กับพี่มาเกือบปี ถึงจะตั้งท้อง ลืมไปแล้วหรือ”

“แม่เอี้ยดคิดอย่างนั้นรี”

“ใคร ๆ เขาก็คิด ยายอ่อน บ้าแดง ลุงผล ญาติพี่น้องฉันก็คิดอย่างนั้น ไม่มีใครรู้ว่า แม่กิมได้อยู่กับใครที่พระนคร หน้าตารูปร่างสวยสะดุดตาอย่างนั้น จะรอดพ้นมือผู้ชายพระนครไปได้

อย่างไร แม่กิมได้เอาไปนอนกับผู้ชายที่ไหนมา ตั้งท้องแล้วเขาไม่รับ แยกหน้าหนีมาให้พี่เลี้ยงรีไทร์ไม่รู้”

“ฮึ หากเป็นเช่นนั้นจริง ลูกในท้องของกิมได้ก็ไม่ใช่ลูกของพี่...”

กิมได้นำตาไหลริน สามีของเธอหุบเบา เชื่อคำพุดยุแยงของคนอื่นมากกว่าเมียตัวเองได้อย่างไร เธอลูบหน้าท้องตัวเอง เด็กในครรภ์กำลังดิ้นราวกับรับรู้ความรู้สึกโศกเศร้าของแม่ ลูกน้อยยังไม่ทันได้เกิดมา ก็ถูกตราหน้าว่าเป็นลูกคนอื่นเสียแล้ว ช่างน่าเวทนาเสียจริง

ไม่กี่วันถัดมา กิมได้คลอดลูกอย่างปลอดภัย เด็กสมบูรณ์แข็งแรง แต่เคราะห์ร้าย เธอเป็นลูกสาว ไม่ใช่ลูกชาย พ่อของเธอจึงไม่ดีอกดีใจ อีกทั้งยังได้รับฟังคำยุแยงของคนอื่นมาตลอดว่า ลูกสาวคนนี้ไม่ใช่ลูกของเขา

“ตั้งชื่อว่าอะไรดีจะโกอ่าง” กิมได้ถามพ่อของเด็ก

“ไม่รู้ซี แล้วแต่กิมได้ก็แล้วกัน” เขาตอบ ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

แม่เพิ่งคลอดลูกน้ำตาตก เขาไม่สนใจลูกน้อยของเธอเลย หญิงสาวมองใบหน้ากลมของเด็กน้อยที่อ้าปากร้องไห้จ้า รีบป้อนนมให้ เด็กน้อยจึงเงียบเสียงร้อง ดูดนมอย่างหิวกระหาย

กิมได้มองไปยังนอกหน้าต่าง เห็นจันทร์เต็มดวงลอยเด่นถึงเมฆหนาลอยบังในบางคราว ก็ยังคงเห็นแสงเรืองรองออกมาให้เห็น

“ชื่อจันทร์ก็แล้วกันนะลูก” กิมได้หวังให้ลูกน้อยเป็นแสงสว่างให้แก่แม่ ในยามมืดมิด ไร้ซึ่งหนทาง ดังเช่นในตอนนี้อยู่สาวกลายเป็นกำลังใจเดียวที่ช่วยให้เธอทนอยู่ที่นี่ต่อไปได้

กิมได้อยู่ในบ้านหลังนี้ ราวกับเป็นเมียน้อย เมียรอง ทั้งที่มาก่อน เป็นเมียเอก แต่ต้องมาอยู่ในบ้านของเอี้ยด เมียคนที่สองของสามี ท่ามกลางญาติพี่น้องของฝ่ายนั้น อีกทั้งยังอายุน้อยกว่าหลายปี จึงไม่มีสิทธิ์มีเสียง ไม่กล้าทำอะไรอย่างใด

เธอทนอยู่ในบ้าน เลี้ยงลูกตัวคนเดียว ขยันทำขนมไปขายในตลาด ผีมือทำขนมจันอัปของเธอเป็นที่ใจหทัยกันไปทั่ว ขายดิบขายดี จนมีรายได้เข้ามามาก ไม่ต้องขอเงินจากอ่างอีกต่อไป

หญิงสาวตั้งใจว่า หากเก็บเงินได้มากพอ จะสร้างบ้านใหม่ในที่สวนด้านหลัง เพราะตอนนี้ที่ทางเริ่มคับแคบ เอี้ยดขยันมีลูกทุกปี ในขณะที่อ่างไม่เคยมานอนค้างที่ห้องของกิมได้อีกเลย

เวลาล่วงเลยผ่านไป เด็กหญิงจันทร์อายุได้ ๑๐ ปี เธอมักตามแม่ไปตลาด ส่งขนมฝากขายตามร้านต่าง ๆ เด็กหญิงมี

ใบหน้าเหมือนแม่ของเธอ ดวงตากลมโตขึ้นเดี่ยวทอประกาย
ภายใต้แพขนตาวาว จมูกโด่งเรียวเล็ก ผิวขาวผ่องราวสำลี
ใบหน้ารูปไข่ หน้าผากกลมมน น่ารักน่าชัง เป็นที่รักใคร่ของคนใน
ตลาด

จันทร์มองพี่ชายต่างแม่ หัวกระเป๋าดิ้นกลับจากโรงเรียน

“แม่จ๋า จันทร์อยากไปโรงเรียนบ้าง อยากเขียนอ่านให้ได้
เหมือนพี่อัฐ” เด็กหญิงผิวขาวดั่งชายเสื้อแม่ตัวเอง

“แม่อีกอยากให้จันทร์ได้เล่าเรียนอ่านเขียน แต่เดบอกว่า
เป็นลูกผู้หญิงไม่จำเป็นต้องเข้าเรียน” กิมได้หลบตาแป่วของลูก
สาว

“ผู้หญิงกับผู้ชายทำไมถึงต่างกันนักจ๊ะ จันทร์อยากเป็น
ผู้ชายบ้าง”

ผู้เป็นแม่กลืนน้ำตา เหยหน้ามองฟ้า สงสารลูกสาวที่
กำลังเติบโตขึ้นทุกวัน จันทร์สังเกตเห็นความแตกต่างในบ้าน ผ้า
ถามบ่อย ๆ ว่าทำไมเธอถึงแตกต่างจากพี่น้องคนอื่นที่เกิดกับ
เอียด ทำไมเธอถึงต้องกินข้าวกับแม่แค่สองคนยังได้ดูบ้าน
ทำไมพ่อถึงไม่มาหาที่ห้องบ้างเลย

“แม่จ๋า จันทร์อยากกินราดหน้าบ้าง เห็นพ่อซื้อราดหน้า
กลับมาจากตลาด ฝากพี่อัฐกับน้อง ๆ” เด็กหญิงถามแม่ที่กำลัง
กวนน้ำตาลมะพร้าวในกระทะ

“จันทน์หรือยากินหรือ” แม่มองเด็กหญิงอย่างเวทนา ก่อนจะหยิบเหรียญบาทยื่นให้ลูกสาว “ไปซื้อมาสักสองห่อ ซื้อขนมขบเคี้ยวมาด้วย กินกันให้ลืมไปเลย”

เด็กหญิงยิ้มกว้าง วิ่งหน้าตั้งไปยังตลาดอย่างดีอกดีใจ แต่ผู้เป็นแม่กลับน้ำตาซึม สงสารก็แต่เด็กน้อยที่พ่อบังเกิดเกล้าของเธอไม่เคยเหลียวแล

กิมไล้ นั่งรอลูกสาวได้เวลานาน ใกล้ค่ำแล้วแต่ไม่กลับมาเสียที จึงเดินขึ้นไปบอกกล่าวว่ามีด้านบนอย่างกังวลใจ อยากให้นำตะเกียงออกตามหา

“แม่จันทน์คงจะเที่ยวเล่นตามประสา ประเดี๋ยวก็คงกลับ” อ่างตอบอย่างไม่ใส่ใจ นั่งมองลูกชายสี่คนของตนฝึกเขียนหนังสือในสมุด

“พ่ออัฐก็ออกไปเล่นกับเพื่อนที่วัด อาจจะกลับมาพร้อมกับแม่จันทน์ก็ได้” เอียดตะโกนออกมาจากในห้องที่เปิดประตูทิ้งไว้ เธอกำลังไถ่เปลี่ยนให้ลูกสาวตัวน้อย

กิมไล้ พักหน้า ลงไปนั่งรอลูกสาวคนเดียวของตนยังได้ ฤๅนอนต่อ ไม่นาน เธอเห็นเงาตะคุ่มของลูกสาว เสียงร้องไห้ของเด็กน้อยดังสะอึกสะอื้นตามมา

“เป็นอะไร ใครทำอะไรจันทร之母” กิมได้จับเนื้อตัวลูกสาวสะเปะสะปะไปทั่วตัว

เด็กน้อยเนื้อตัวเปื้อนเปรอะ ผมแผ่ยุ่งเหยิง ร้องไห้สะอึกสะอื้น “พื้อฐกับเพื่อนแย่งเงินที่แม่ให้จันทรไป ทั้งยังรุมแกล้งจันทร ล้อว่าจันทรเป็นลูกเมียน้อย”

ผู้เป็นแม่โอบกอดลูกน้อยตัวเอง “ไม่เป็นไรแม่จันทร เงินแค่บาทเดียว อย่าคิดเสียดาย”

“แล้วที่พวกเขาหาว่าแม่เป็นเมียน้อยเล่า ไม่ใช่ความจริงเสียหน่อย แม่เป็นเมียเอกแท้ ๆ แต่งงานกับเดตั้งแต่อยู่ที่เกาะไหหลำแล้ว”

แม่รีบยกมือปิดปากลูกสาว แต่ไม่ทันเสียแล้ว คนบนเรือนเดินลงมาต่อว่าทันที

“เอ็งสอนลูกให้โพนทะนาไปทั่วรีว่า ข้าเป็นเมียน้อย แล้วเอ็งเป็นเมียหลวง” เอียดไวยวายเสียงดัง

กิมไล่ไม่ยอมต่อความยาวสาวความยืด ลูกขึ้นหาข้าวปลาให้ลูกกินแทน

“แต่เมียที่มาก่อน เรียกว่าเมียหลวง ส่วนเมียที่มาทีหลัง เรียกเป็นเมียน้อยไม่ใช่หรือจ๊ะ” จันทรไม่ยอม ถามเอียดเสียงดัง

“นังเด็กปากพล่อย เอ็งอยากถูกตีอีกใช่ไหม” เอียดวิ่งลงบันได หยิบไม้เรียวได้ถุนตีกันเด็กหญิงปากกล้า

“หยุดเดี๋ยวนั้นแม่เอียด” กิมได้รีบเข้าห้าม เอาตัวเข้าบัง
 “แม่เอียดจะด่าว่าฉันอย่างไร ฉันไม่ว่า แต่อย่าทำอะไรลูกสาวของ
 ฉัน และฝากไปบอกลูกชายของแม่เอียดด้วย อย่ารังแกลูกสาวฉัน
 อีก มิเช่นนั้นฉันจะโพนทะนาไปให้ทั่วท่าทองจริง ๆ ว่า แม่เอียด
 เป็นเมียน้อย แย่งผัวฉัน”

“อีกมิได้” เอียดตบหน้ากิมได้ดังขาดใหญ่

กิมได้ล้มลงกับพื้น แก้มซ้ายของเธอชาวบ แดงฉานจาก
 รอยตบ แต่เธอไม่เคยคิดู้ ทว่าลูกสาวตัวเล็กกลับไม่ยอม วิ่งเข้า
 ผลักผู้หญิงร่างใหญ่ล้มก้นจ้ำม่ำ ร้องโอดโอย จนคนข้างบนรีบลง
 มาดู

อ่าวและลูก ๆ ลงมาจากเรือน ตกอกตกใจกับสภาพของ
 เอียดที่นั่งกับพื้น ร้องโอดโอยครวญคราง

“อีเด็กจันทน์กับแม่เจ็กมันทำร้ายน้อง ทั้งยังด่าว่าน้อง
 สารพัด หว่าน้องเป็นเมียน้อย” เอียดชิงฟ้องสามี

“ทำไมถึงพูดกับแม่เอียดอย่างนั้น ไม่เคารพกันบ้างเลยรี
 อย่างไร กิมได้อายุน้อยกว่าแม่เอียดตั้งเยอะไม่ใช่หรือ” อ่างขึ้น
 เสียงใส่กิมได้ “แล้วหัดสั่งสอนลูกบ้าง อย่าปากเสียกับผู้ใหญ่
 อย่างนี้อีก”

กิมได้ก้มหน้า ยอมรับผิด ไม่คิดเถียง เธอผิดเองที่ไม่ห้าม
 ปราบลูกสาว ทว่าลูกสาวตัวดีกลับไม่ยอมเช่นเคย

“แต่แม่กิมได้เป็นเมียแต่ง เมียแรกของเธอจริง ๆ ไม่ใช่หรือ”

เอียดลุกขึ้นยืน เข้ามาจิกผมเด็กหญิงอย่างลุ่มๆ โทสะ “จะเมียแรกหรือเมียรอง แต่ถ้าแม่มันมีชู้ ตั้งท้องแล้วหนีมา หลอกให้ผู้ชายอีกคนรับ มันก็หน้าด้านหน้าทน ชู้ชู้ยิ่งกว่าเมียน้อยอีกนะ ้วย”

“หยุดประเดี๋ยวนี้ ฉันบอกแล้วอย่างไรว่า อย่าตะตองลูกสาวฉัน” กิมได้ผลึกเอียดกระเด็น

จันทรยืนนิ่ง ตัวสั่นเทา มองหน้าแม่ตัวเองอย่างไม่เชื่อสาตา “บ้าเอียดหมายความว่าอย่างไร ใครมีชู้กัน”

“ก็แม่ของเอ็งนะซี สะเออะเข้าพระนคร ไม่รู้ว่าผัวเป็นใคร ท้องแก่ แล้วมาให้พี่อ้งรับเป็นพ่อ”

“ไม่จริง!” กิมได้ขึ้นเสียงครั้งแรก หันไปหาสามีที่กำลังกอดอก ขมวดคิ้ว “โก่งคิดอย่างนั้นจริงหรือ คิดว่าฉันมีชู้ คิดว่าแม่จันทรไม่ใช่ลูกของโกจริงหรือ”

ที่ผ่านมา กิมได้ไม่กล้าพูดกับสามี ในเมื่อเขาไม่เคยถาม เธอจึงไม่เห็นประโยชน์ที่จะอธิบายแก้ตัวก่อน ไม่อยากให้ใครคิดว่ากิมป่วนร้อนท้อง แต่เมื่อถูกใส่ไคล้ต่อหน้าลูกสาว จึงยอมไม่ได้เด็ดขาด

ทว่าอ่างกลับถอนหายใจ ไม่ยอมสบตา “โก...ไม่รู้”

คำตอบสั้น ๆ ของเขา ทำให้ความอดทนของกิมได้หมดลง ความสัมพันธ์ที่มีด้วยกันมาขาดสะบั้นในวันนี้ ที่ผ่านมาเธอทนอยู่เหมือนเป็นคนอาศัย เป็นเพียงคนที่เขาต้องรับผิดชอบ เพราะเป็นเมียแรก และคิดเสมอว่า ต้องทนเพื่อลูก อยากให้ลูกได้อยู่กับพ่อแท้ ๆ แต่หากเขาหมดความเชื่อใจในตัวเธอ ทั้งยังไม่คิดว่า จันทรเป็นลูกในไส้ของเขาแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องฝืนทนอยู่อีกต่อไป

กิมได้ขึ้นไปเก็บข้าวของทั้งหมดในห้อง พาลูกสาวเดินหายไปในความมืด ไม่มีรำล้า ไม่มีการอธิบายต่ออีกใด ๆ เธอไม่ อยากให้ลูกสาวต้องทนอยู่กับคนใจจิตใจดำ หนูบา อคติ เชื่อฟังแต่ อีกฝ่ายต่อไป

“เราจะไปไหนกันหรือจ๊ะแม่” จันทรร้องให้สะอึกสะอื้นตลอดทาง

“คืนนี้เราจะไปนอนที่ศาลเจ้าก่อน พรุ่งนี้เช้ามีด เราจะนั่งรถไฟ ขึ้นไปพระนครกัน”

กิมได้มองเห็นแสงสว่างเพียงอย่างเดียวในตอนนี้ แสงสว่างนำทางเธอไปยังวังวิไลการ์นต์ ขอพึ่งใบบุญชายผู้มีพระคุณ และเป็นรักแรกของเธอ